

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

STORVASK.

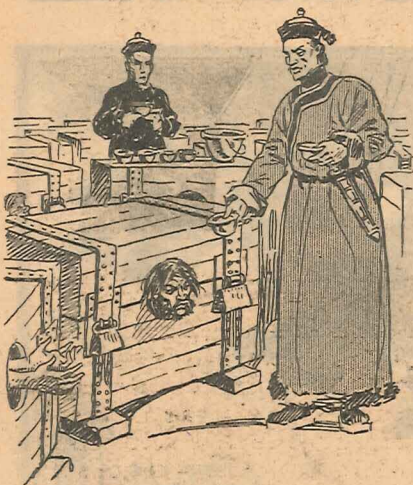
I haljen derhorte, bak havens lind
 de slitor av alle kræfter;
 først saaper de Trofast forsvarlig ind,
 og siden skyller de eller.

Og Trofast staar lydig ret op og ned
 og tar imot alt det vaate;
 han er jo saa glad i lilt properhet,
 men vel al merke med maate.

Men barna de gir ham nok ingen fred;
 de vel av egen erfaring,
 at lørdags-storvasken den horer med
 til renslighetens bevaring.

Dette nummer sælges sammen med nr. 25. Pris for begge nummer tilsammen 60 øre.

KURIOSITETER

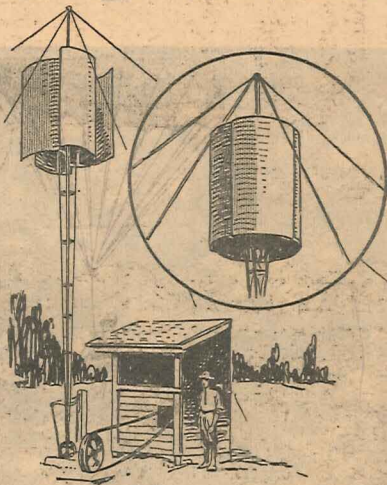
At være kinesisk fange er aabenbart ikke hyggelig. Som man ser anbringes det arme menneske i en blok som er forsvarlig laast og hvori der bare er et saa stort hul at han saavidt kan faa hodet eller haendene ut av det, men ikke legge dejer paa en gang.

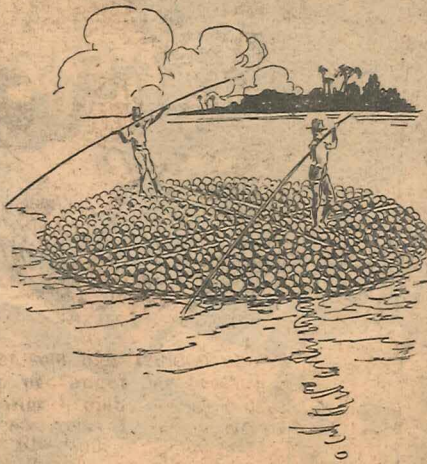
En maskin som denne gjør en sprog lærer overflødig. Den er nemlig istand til paa en langt mer taalmodig maate end en levende sprog lærer at gjenta og gjenta saa ofte man ønsker det, de ord og sætninger som man skal indprente sig paa det fremmede sprog. Hovedsaken ved denne moderne, mekaniske „sprog lærer“ er fonografen som sier ordene. Men samtidig med at ordene sies vises de skrevet paa en strimmel som føres frem i takt med fonografen. Og her ser man ordene baade paa det fremmede sprog og sit morsmaal samtidig med at man hører dem.

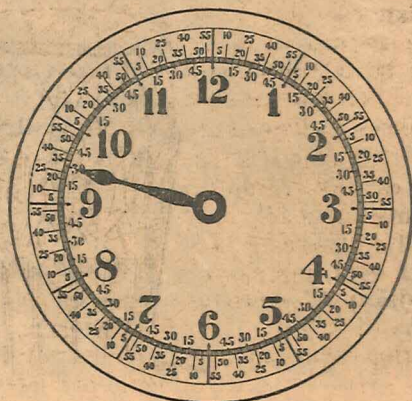
I Australien findes der endnu bregneskoger der ser ut som om de var direkte efterkommere av de forhistoriske skoger der hører hjemme i en tid som ligger saa langt tilbake at det svimler for tanken. Paa disse steder er det altsaa endnu mulig midt i vore kulturtider at føle sig henflyttet til de fjerne dager da kjæmpebregnene skygget over jorden, og kullene som er sjælen i al nutidens industri bare var til som levende planter der tok næring fra luft og jord og badet sig i solskinnet.

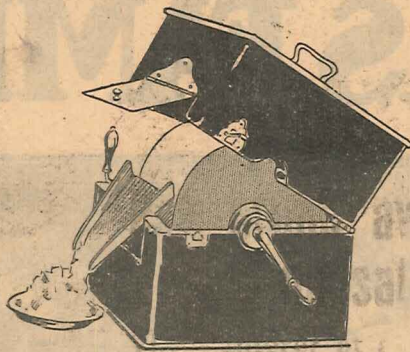
En vindmølle som gaar rundt „den andre veien“ er opfundet av en farmer i Kansas. Den har ingen vinger som andre møller, men bestaar av store jernplater anbragt paa en lodret akse. Efter vindens styrke kan platene aapnes og lukkes, og blaeser der en vældig storm som truer med at rive ned hele møllens kan platene dreies slik at hele møllens overste parti omdannes til et lukket rør som vinden har liten eller ingen magt over.

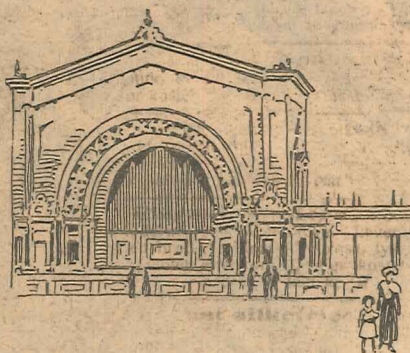
Paa denne morsomme og praktiske maaten fløter folkene paa Filippinerne store ladninger av kokusnøtter opover sine maleriske elver. Nøttene kastes ganske enkelt i vandet, ordnes som en rund liten ø og holdes sammen av raftet der gaar fra kant til kant som ekene paa et hjul. Det hele danner en eiendommelig flytende ø som med lethed kan bære et mannskap. Ved hjelp av lange slænger styrer mannskapet „skibet“ opover eller nedover elven.

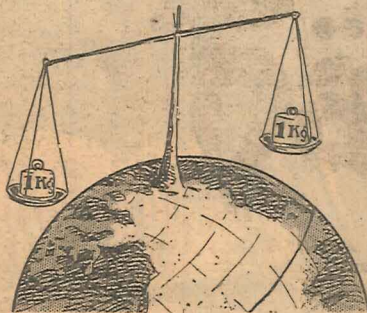
Et ur som viser nøyaktig tid med bare én vis: skulde man tro hadde fremtiden for sig. Urskiven er da inddeelt som vist paa billedet. Utenom limetalene findes minuttallene. I stillingen paa billedet viser uret præcis 9 1/2. Særlig for barn som ofte i begyndelsen har vanskelig for at skjælnem storeviseren og lilleviseren vil et slikt ur være praktisk. Der kan aldrig tas feil av klokkeslettet, f. eks. av om klokken er 5 minutter over 12 eller præcis 1.

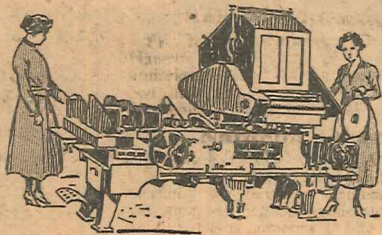
En maskin som lager vaniljeis paa et halvt minut anvendes nu i England. Maskinens virkemaate er den motsatte av den sedvanlige ved ismaskiner. Kuldeblandingen er anbragt ind i den hule cylinder som stadig dreies rundt i kremen: denne avsætter sig straks som et tyndt lag vaniljeis paa cylinderen. Efterhaanden som isen dannes skrapes den automatisk av og fajer ned i en skaal. Og inden man vet ordet av det har man en stor portion stivfrossen vaniljeis.

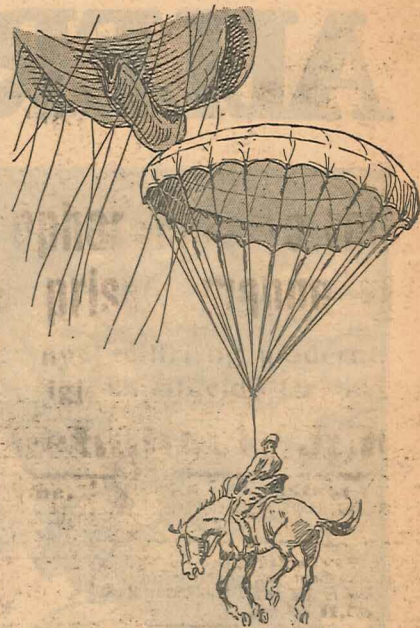
Verdens kraftigste orgel er sikkert friluftsgorglet i San Diego i Kalifornien. Det er saa mægtig og fuldtoneende at tåk og vægger sandsynligvis vilde ryste hvis der blev spillet paa et slikt orgel inde i en kirke. Derfor lyder tonene fra dette kjæmpeorgel ogsaa bare i friluft. Det er det eneste friluftsgorglet som findes. Forclobigt!

At et kilogram veier mer ved polene end ved Ækvator lyder nærmest som en paradoks, men ikke desto mindre er det tilfældet. Forklaringen er ganske enkelt den at centrifugalkraften som opstaar ved jordens akseomdreining og som likesom søker at løfte tingene ved jordens overflate og slynge dem ut i rummet til en viss grad motvirker tyngden der er et resultat av jordlegemets tiltrekning paa gjenstandene.

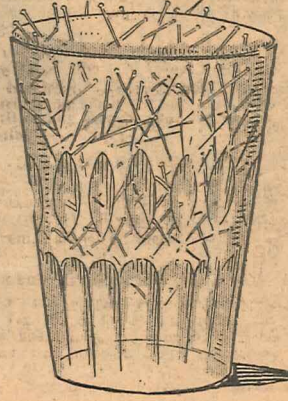
En cigaretmaskin som saa at si kan trylle frem cigaretter er nu i virksomhet paa mange steder i Amerika. Dens ydeevne vil forbaase de fleste. Den lager med lethed 600 cigaretter i minuttet, altsaa ti cigaretter i sekundet. Efter ønske kan den præstere saavel runde som ovale cigaretter. Den klæstrer eller presser dem sammen efter som den indstilles til. Den trykker tekst paa dem i to farver eller én farve og guld og sætter mundstykke av kork, guld eller parafinpapir, altsammen paa en gang og som sagt med en fart av ti cigaretter i sekundet.

Naar kavaleri transporteres gjennom luften. I Italien har man anstillet forsøk med at opta og sætte ned igjen en kavalerist med hest fra en drageballon for at faa bragt paa det rene chancen for overførelse av kavaleritropper luftveien. Naar hest og rytter forlater luftskibet sker dette i en faldskjerm, en fart som maa være like interessant at se som den maa være spændende for deltagerne.

Dampskibet som blev trukket opover vandfaldet, og tauget der brast i et skjæbnesvangert øieblik i aaret 1885 da den engelske general Gordon var blitt indesluttet i Khartum av Mahdiens tropper blev der forsøkt paa alle maater at komme ham til undsætning. Ved hjelp av svære tauget prøvet man at bringe en damper opover en av Nilkataraktene. Flere tusen mand slet og strævet i flere dager med dette tunge arbeide, da pludselig en av kjæmpebregnene sprang og skibet gled tilbake og var nær blitt knust mot klippene. Senere blev det konstateret at paa samme tid stormet Mahdiens tropper Khartum som faldt og general Gordon blev drept. Hjælpen kom forsent! Og det bare for et sprængt taugs skyld!

Hvormange knappenaaler kan der rummes i et aldeles fuldt vand? Fylder man et glas med vand til kanten, saa fuldt at bare en draape til vil faa vandet til at flyte over, skulde man egentlig ikke tro at der var mulig at faa mange knappenaaler ned i glasset uten at der straks vilde opstaa oversvømmelse, d. v. s. uten at vandet vilde begynde at flyte over. Og saa er det faktisk at man med forsigtighet kan putte baade en og to og tre og fire og somme tider fem hundre knappenaaler ned i glasset uten at vandet flyter over.

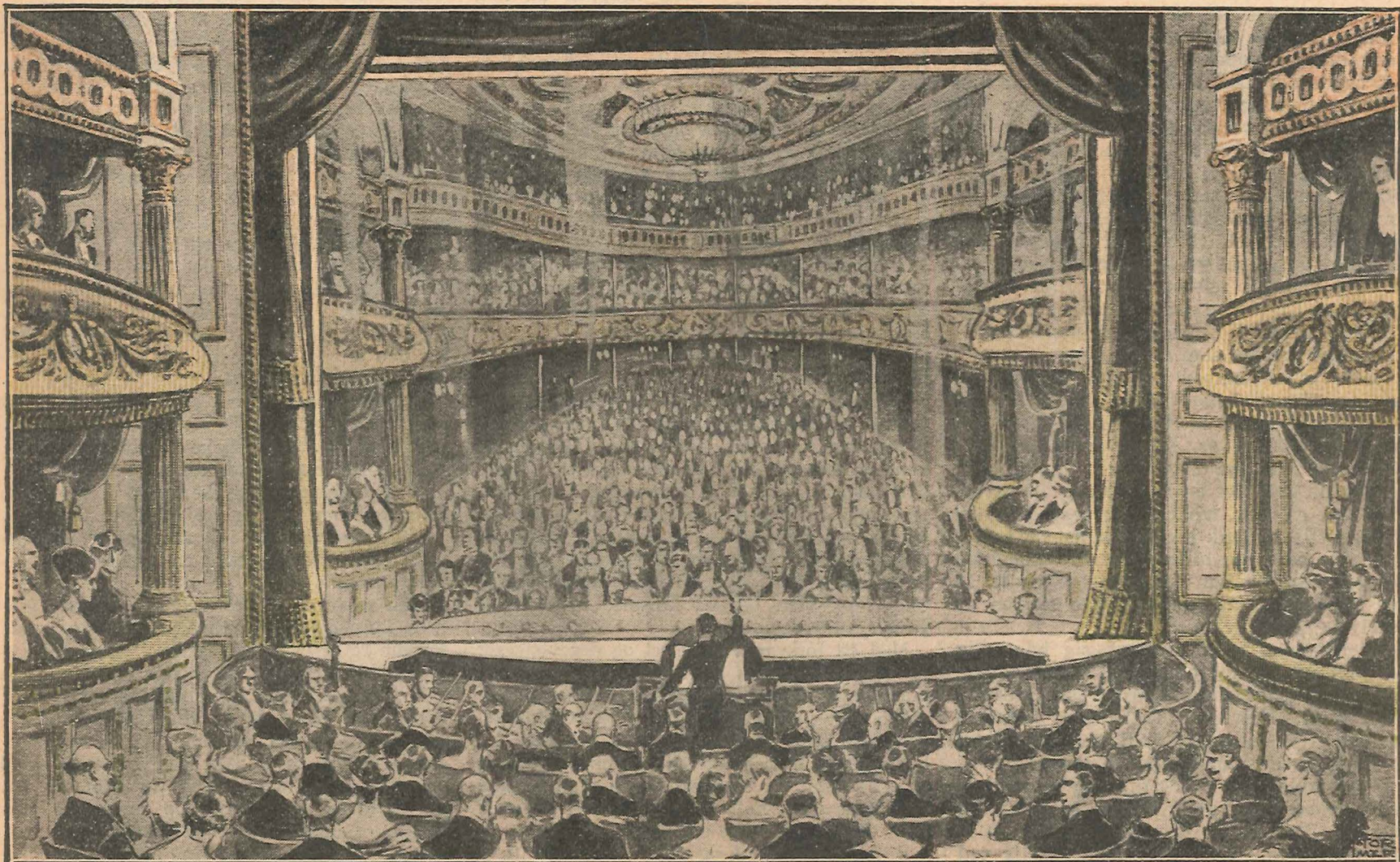
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 26

30 juni 1920.

44 aarg.

Speilteppet i mellomakten.

Foreløbig er det bare et projekt, men det har vakt saa stor interesse at det kanskje snart blir til virkelighet. Naar der nu er mellomakt i et teater ser man enten et almindelig teppe eller et annonceteppes rulle ned, eller der kastes lysreklamer paa et hvitt lerret. At publikums interesse er andetsteds ser man imidlertid derav at mange benytter pausen til at reise sig eller vende sig for at se hvem som er i teatret av deres venner og bekjendte. Man vil gjerne baade se og sees. Dette ønske er det speilteppet imøtekommer. Det ruller ned og publikum ser i det et speilbilde av alle som befinner sig i teatret, fra første parket til øverste galleri. Da det vilde ha sin vanskelighet at støpe et saa stort speilglas og risikoen da vilde være altfor stor, har man tænkt sig speilet fremstillet av en blankpolert metalplate. Metallet maa være preparert saa det ikke dugger hvorved speilbilledet vilde bli forstyrret eller gjort utydelig. Elektriske motorer heiser speilet op og ned, og nede er der anbragt en gummipute fylt med komprimert luft som tar imot støtet.

Rædselen paa Ravenscroft.

AV

C. RANGER-GULL.

Autorisert oversættelse av Edda Kragh.

(Fortsat.)

Han tændte en cigaret og vendte sig mot sin ledsager. Japaneren var øieblikkelig opmerksom og i samme øieblik som Charlie tiltalte ham bredte der sig et venlig forekommende smil over hans ansigt. Men den unge mands forsøk paa at faa mysteriet opklart møtte øieblikkelig et avgjort avslag, selv om dette fremkom i den høiligste form. Japaneren begyndte straks at tale om noget andet. Han fortalte om sit fædreland og alle dets forunderlige, interessante skikker; hans konversation var saa fængslende og fuld av liv at Charlie næsten som i dromme merket at automobilen stanset med et litet ryk og at der blev bundet et silkelommetørklæ for hans øine; derefter steg han ut og blev ledet over en trap og ind i et hus.

Da tørklædet blev fjernet befandt han sig

i en luksuriøst utstyrt hal. Der var høie hvite panelinger og en trap som førte op til gallerier paa alle sider. Han fik saavidt en glimt av nogen pragtfulde malerier, da en værdig engelsk tjener kom til og førte ham gjennom en sidedør ind i et litet værelse med blaa tapeter. Det brændte paa kaminen, men der var ikke et menneske i værelset.

Charlie opholdt sig her ca. fem minutter. Han følte sig noksaa fortumlet i hodet, men fik allikevel lagt merke til at værelset var opfyldt av kunstgjenstander som han skjønt han ikke hadde stort kjendskap til denslags ting kunde se var meget værdifulde.

Efter fem minutters forløp kom japaneren tilbake.

«Vær saa venlig at følge med mig,» sa han i en forretningsmessig tone, men Charlie syntes han kunde merke en skjult sindsbevægelse i stemmen.

De gik ut av værelset og gjennom to korridorer. En gang saa Charlie sig tilbake da han syntes han horte sagte fottrin bak sig. Han saa en mand med et fuldmaaneansigt følge lydløst efter ham — det var en japaner i blomstret silkedragt.

En dør blev aapnet og hans vert fra restauranten førte ham ind paa et lavt galleri ved enden av et langt værelse — oiensynlig et musikværelse i et stort Londonerhus.

I den motsatte enden av værelset var der utspændt et stort, hvitt forhæng og omtrent en meter fra sig saa Charlie en transportabel kinematografmaskin. Nede paa gulvet omtrent midt i værelset som var adskilt fra galleriet ved et lavt rækverk var der anbragt tre, fire lænestoler og en divan.

„Gaa straks igang med maskinen,» sa japaneren og Charlie fulgte øieblikkelig opfordringen.

„Er alt iorden?» spurte den andre sagte. Charlie saa først efter om filmen var rullet om og la haanden paa kontakten hvorefter han nikket.

I neste øieblik laa salen i det dypeste mørke.

Japaneren rørte ved hans arm.

„Naar jeg sier „Begynd!“» hvisket han, „kan De aapne mekanismen.“

Charlie horte nu en dør bli lukket op i værelset nedenunder og lyden av slæpende fottrin. Det var en forunderlig lyd, tænkte

han. Der var noget næsten høitidelig ved det som de sagte kom op i mørket; men det tykke teppe som dækket gulvet vilde rimeligvis ha dæmpet enhver lyd. Det forekom ham som om der var nogen mennesker som bar nogen mellem sig. Charlie, hvis hjerte banket saa hoit at han kunde høre det kom til at tænke paa en linje i et av Tenninss digte hvori der stod: „Som fottrin paa uld!“

„Begynd!“ lod det hviskende i hans øre og i sammen øieblik dreiet han paa lyset som var installert bak linsen i maskinen mens han med den andre haanden løftet stangen som kontrollerte det mekaniske ureverk. Maskinen begyndte at hvæse og derefter hørte man filmen begynde at surre idet den dreiedes rundt om akslen. Samtidig med at han betjente maskinen maatte Charlie stirre paa billederne som viste sig paa lerretet.

Der blev vist et stort, gammeldags soveværelse, et vakkert, stilfuldt værelse med mørke panelinger og et massivt ildsted av sten kronet med vaabenskjøld. I en stol ved siden av et skrivebord hvorpaa der brændte to lys sat en ubevægelig skikkelse, en ung mand i selskapsdragt. Han vendte ryggen til tilskuerne saa at man bare kunde se hans ansigt i kvart profil; han laa tilbakelænet i stolen som om han sov.

Det var altsammen bra nok og der var ikke noget usedvanlig ved det; men Charlies øvede usedvanlige straks merke hvor gjennemført omgivelserne var. Dette var ikke et fantasiværelse, det var tat efter virkeligheten.

Men nu kom der en besynderlig gjenstand frem bak en stor, fritstaaende seng. Charlie kastet et flygtig blik paa maskinen og fæstet atter sine øine paa billedet. Han kunde ikke forklare hvorfor han pludselig begyndte at føle sig urolig, ja, han begyndte næsten at skjælve.

Gjenstanden som nærmet sig hoppende var omtrent tre fot høi. Den var unaturlig som paa de fantastiske billeder som illustrerer Dantes „Helvede“. Den lignet nærmest en fugl — ja det kunde godt være en vældig stor fugl med sammenfoldede vinger.

Den hadde neb, runde øine og en skrækelig noken hals, uten en eneste fjær. Og allikevel fik man en uhyggelig følelse av at tingesten hadde noget visst menneskelig ved sig. Kinematografen rummer en uendelighet av muligheter; intet ligger utenfor dens omraade. Han hadde set de mest besynderlige og gripende dramaer fremstillet paa lerretet. Men dette — denne hæslige, hoppende gjenstand som langsomt hævøget sig mot den sovende i stolen — den fremkaldte nærmest væmmelse hos ham. Hans fornuft reagerte mot denne følelse, men ikke deslo mindre spanng koldsveden frem paa panden og han følte sig grepet av en følelse som ikke var langt fra frygt. — Tingesten var nu like ved stolen og dens hæslige hode var høid over den sovende mand. Den gjorde en krampagtig flagrende bevægelse med sine smaa vinger som mindet om vingerne paa en pingvin, — og skikkelsen i so-

len faldt pludselig forover, svalet et øieblik frem og tilbake og rullet saa ned paa gulvet.

Det var til at bli syk av; aldrig før hadde Charlie set en saa pludselig død bli fremvist. Den unge mand døde og trillet bortover gulvet som om han hadde været en dukke. Skapningen den rødsomme hoppende derpaa begyndte at danse omkring paa en unaturlig maate likesom i hæsleg, ondskapsfuld glæde. —

Klik! Den automatiske klaffen faldt ned. Filmen var færdig. —

Charlie rystet over hele kroppen da han følte et staalfast grep i armen.

„Der er en film til som skal fremvises,“ hvisket japaneren, hvis tilværelse han aldeles hadde glemt.

Med rystende hænder løftet Charlie spolen til den første filmen av og rakte rullen til sin ledsager, og denne ga ham en anden som han anbragte i dens sted hvorefter han lot de første tomme meter løpe gjennem valserne indtil et nummer anga at filmen vilde begynde. Saa ventet han.

Atter syntes han at kunde høre den besynderlige lyden nede fra salen, men denne gang var den høiere. Han kunde skjeldne lyden av et rallende aandedrag.

„Den næste film, hurtig,“ hvisket japaneren.

Paa lerretet saaes ogsaa denne gang et værelse — likeledes et soveværelse, men det var meget forskjellig fra det forrige. Der var et stort toiletbord opfyldt med speiler, slepne glasflakoner, børster — kort sagt alt som hører med til en velstaaende dames toilette. Værelset var oplyst av en elektrisk lysekroner som hang ned fra taket. I en hvit seng laa en sovende ung pike. Hendes ansigt kunde ikke sees, men hendes kulsorte haar laa i bølger utover puten.

Med ett forsvandt værelset og der viste sig istedet et stort fotografi. Det forestilte en blændende skjønn ung pike. Charlie hadde aldrig før set noget saa yndig og uforfærdet. Ansigtets oval var fuldkommen, munden let buet; under høie hvælvede øienbryn saa hun alvorlig frem for sig med nogen modige øine som lyste av kvindelig stolthet. Det kulsorte haar dannet en krone om hodet.

Billedet forsvandt og etter et par minutters pause viste soveværelset sig atter. Charlie hadde ikke andet at ta vare paa end at paa se og dette maskinens mekanisme virket jevnt og dette sa hans øvede øre ham uten at han behøvde at se paa den. Hans øine hang ved billedet som fortryllet; han følte en blanding av rædsel og spænding som han aldrig før hadde kjendt.

Hvorfor? Ja, det visste han ikke. Han hadde følt sig hoist ubehagelig berørt av det første billede; men fotografiet av denne vidunderlig vakre unge pike som man med letthet kunde se var den samme som den sovende skikkelsen i sengen hadde git ham likesom et stik i hjertet. Han hadde ikke tid til at analysere følelsen, han visste bare at i et eneste nu var hele hans liv forandret, saa at alt i hans tilværelse vaklet og faldt ned omkring ham som høie murer for at aabenbart ham et hittil ukjendt syn.

Midt i værelset saaes den sorte hæslege skabningen; først stod den aldeles rolig, — men saa begyndte den at bevæge sig, — den hoppet bortover mot sengen — —

I samme øieblik lod der et hoit gjennembrængende skrik nede fra salen. Uvilkaarlig stanset Charlie mekanismen og avbrot filmen og i samme øieblik laa hele rummet i et blændende lys.

Midt i salen saa han en ung pike i selskapsdragt; hun ropte og skrek i et anfald av rædsel og kjæmpet for at befri sig fra nogen mænd som stod omkring hende.

Et øieblik lykkedes det hende at rive sig løs og hun vendte sig om mot det lave galleri hvor Charlie stod. Det var ham aldeles umulig at røre sig, det var som han var forstenet; for den hadde pikes ansigt var det samme som han hadde set paa filmen, træk for træk.

„Hjælp!“ ropte hun. „Aa, hjelp mig, for Guds skyld! Hjælp!“

Følelsen vendte tilbake i Charlies lemmer og han for bort til balkonens rækverk.

„Jeg kommer! Jeg kommer!“ ropte han. „Nu kommer jeg og frelser Dem!“

„For Guds skyld, skynd Dem!“ lod den unge pikes stemme som en solvkløkke gjennem rummet.

Han ropte et bekræftende svar og var allerede halvveis over rækverket, men blev i det samme revet voldsomt tilbake. Han følte en haand bli lagt over sin strupe og et underlig stik i ryggen, men han beholdt bevisstheten længe nok til at se at alle lysene pludselig blev slukket, saa fik han en fornemmelse som om han sank dypt ned i iskoldt vand, og tapte bevisstheten. Det var som om han for gjennem dypt vand op mot overflaten, bestandig opover, og med den samme bankende, hamrende støi i sine ører, — og Charlie kommer atter til sig selv; men nu var den hurtige bevægelse ikke lenger lodret, men horisontal. Han slog øinene op.

Han befandt sig atter i den store elegante automobil. Japaneren sat ved siden av ham og trykket noen krøllete pengesedler i haanden paa ham.

„Piken!“ stammet Charlie.

„De har hat et ildebefindende,“ lod svaret med sagde, indsmigrende stemme. — „Jeg er ræd for at De har set syner, Mr. Panrose. — Det er rigtig, gjem disse fire fempundsnotene i lommen. Og nu —“

Med et pludselig ryk stanset automobilten og før han fik sagt et eneste ord eller gjort sig klart hvord han håndte blev han grepet av sterke hænder og sat midt ut paa gaten.

Stille stunder.

Et litet udvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

Hjælp Gud, at jeg nu kunde, Du ædle Ska-ber min, Jeg glædelig be-
For kyn-de no-gen lun-de, Mi-skun-de-lig-hed din!

gyn-de vil Med Sang af Hjer-tens Grun-de. Hjælp, Her re Gud, der til!

Der ved saa skal det blive,
Som du lod for dum spaa,
Og ved Esaias skrive,
At før skal plat forgaa
Den hele Himmels og vor Jord,
Før nogen skal gjendrive
Det mindste Guddoms Ord.

Jesus kom hid til Verden,
Han var Guds-Ordet boid,
Hans Liv var Miskunds-Ferden,
Dog blev han ilde solgt
Av Judas, som aad Brød med ham,
Saa gik det her i Verden
Det lydeløse Lam!

Han dinglede op mot en mur og følte den kolde natteluft mot ansigtet. Han følte dunkelt at automobilen snudde og forsvandt i største hast. En konstabel kom bort til ham og saa et øieblik mistænksomt paa ham.

„Naa, unge ven,” sa han omsider, „det er paa tide De ser at komme i seng. Har De drukket?”

Charlie rystet paa hodet.

„Nei,” svarte han med svak men aabenbart ædru stemme, „jeg bare fik et anfald av svimmelhet, det er det hele. Godnat!”

Han hadde nu set hvor han befandt sig. Han stod midt i Oxford Street som han kjendte saa godt. — Det maatte være sent for næsten al trafikken var stanset. Han gik vaklende tvers over gaten og befandt sig ved den øverste enden av Park Lane.

Paa høire side var indhegningen om Hyde Park, tivenstre raket aristokratiets høie hus op mot den mørke novemberhimmel. En rød maane begynde at lyse op husene og kastet et svakt skjær over trænes bladløse grener.

Uten næsten at vite hvad han gjorde gik Charlie langsomt nedover Park Lane og anstrengte sig for at samle sine tanker.

Idet han kom forbi et stort hus blev en liten sidedør lukket op og han saa et glimt av en klart oplyst entre, og en tyk, kjoleklædt person kom ut paa gaten. Han holdt paa at ta avsked med en mand som vendte sig om ved lyden av Charlies skridt.

Det var Wag Ashton.

Som de stod og stirret paa hverandre, Charlie med et ansigt saa blekt og forskrækket at Wag rent begynde at skjæve ved synet, kom der en automobil susende fra Piccadilly. Den stanset braat nogen meter derfra hvor Charlie og Wag stod og saa paa hverandre.

Vognøren blev revet op og en ung pike sprang ut paa gaten, næsten som om hun var blit kastet ut. Hendes sagte skrik blev overdøvet av larmen fra motoren som automobilen satte sig i bevegelse igjen og straks etter var den ute av syne.

Der var ikke tvil mulig! Det var den unge pike som Charlie hadde prøvd at komme tilhjælp for — han visste ikke hvor lang tid siden. Denne unge pike som stod vaklende der paa gaten med et ansigt saa hvitt som kalk var den unge pike fra det hemmelighetsfulde hus. Hun var den samme, træk for træk. Hendes smaa hænder famlet etter et støttepunkt som hun ikke kunde finde.

I et øieblik var Charlie ved siden av hende og forhindret hende i at falde om. Hendes store forskrækkede øine saa ind i hans.

„De — De —” mumlet hun, — „De er den mand som prøvde at frelse mig!”

Charlie fikk ikke tid til at svare for i det samme blev døren til det store huset revet op. En tjener kom stytende ut, fulgt av en hoi herre med hvitt haar og store hvite mustacher. Et væld av orangerfarvet lys strømmet ut i Park Lane.

Den unge pike rev sig vaklende løs fra Charlie.

„Far!” ropte hun. „Anthony! Jeg har set —”

Aldrig i sit liv glemte Charlie det dramatiske øieblik da de stod der — skarpt fremhævet av det sterke lysskjær fra huset.

Da var det som om alle pludselig blev grepet av den samme tilskyndelse og den unge pike, hendes far, Charlie, Wag Ashton og tjeneren skyndte sig alle ind i huset.

Døren faldt tungt igjen efter dem og novembernatten var lukket ute.

II.

Flugten i automobil.

Charlie Penrose og hans ven Wag Ashton stod sammen i et avlangt værelse med høie hvite panelinger, mens den unge pike med

skjælvende stemme fortalte om den avskyelige oplevelse hun netop hadde hat.

„Som du vet, far, kjørte jeg bort til Heaths i Bryanstone Square til deres koncert ved nitiden. Emily overtalte mig til at bli der og spise aften og derefter — jeg la ikke merke til hvad klokken var — vinket tjeneren paa en automobil som langsomt kjørte rundt paa torvet.

Jeg steg ind og vi begynde at kjøre da der pludselig sprang en mand ind fra den andre siden. Jeg blev i øieblikket altfor forskrækket til at kunne skrike, og før jeg kunde foreta mig noget blev jeg grepet og fikk noget presset ind i munden. I det samme blev gardinene trukket for vinduene og vi kjørte avsted med en vældig fart. Jeg maa være bevisst for jeg husker ingenting for jeg blev ført ind i det skrækkelige værelset som jeg netop har fortalt dig om.”

Den unge pike sukket dypt og skalv voldsomt.

Den høie hvithaarede herre som stod ved siden av hende holdt et glas vin til hendes læber.

„Drik litt mer av dette, Muriel,” sa han med beroligende stemme. „Og saa maa du være tapper og fortælle mig altsammen, min skat.”

Den unge pike forsøkte at ta sig sammen. — Charlie som stod og saa opmerksomt paa hende blev grepet av medfølelse ved at se hende kjæmpe saa tappert imot en sindsbevægelse som holdt paa at overvælde hende. Og da hun saa begynde at tale blev han opplydt av beundring over hvor fast og modig hendes stemme var blit. Dette var i sandhet dronningen blandt alle unge kvinder! En uforlignelig tapper og modig ung pike!

Den unge pike hadde allerede fortalt brudstykker av sin oplevelse, men nu da hendes nerver var faldt litt tilro fortalte hun det hele detaljert, mens hendes far opmerksomt horte efter og bare nu og da avbrot hende med et kort spørsmål.

„Og du er aldeles sikker paa at det værelse hvori du saa —” hans stemme rystet saa han næsten ikke kunde fortsætte — „hvori du saa denne hæsle, uhyggelige skabningen virkelig var din brors værelse?”

„Ja, til de mindste detaljer, far,” svarte hun. „Jeg kjendte det med det samme. Det var umulig at ta feil.”

Store sveddraaper sprang frem paa hendes fars magre, brune ansigt.

„Og det andre?” spurte han næsten hviskende. „Det andre værelset, Muriel?”

„Det var mit eget værelse,” svarte hun med fast stemme; „det var likesaa tydelig som det første. Det var mit blaa soveværelse paa Ravenscroft Hall.”

Der blev dødsstille i værelset.

„Gaa videre, barn,” sa den ældre herre omsider.

„Ja, far. Det lykkedes mig at faa knebelen ut av munden. Jeg vendte mig rundt og ropte om hjælp og da fikk jeg øie paa den herren der —” her saa hun bort paa Charlie, — „lysene var netop blit tændt og jeg saa ham staa paa det lave galleriet ved siden av kinematografmaskinen. Han svarte straks og ropte at han vilde komme og befri mig. Jeg saa ogsaa at han løp bort til enden av galleriet og skulde til at klatre over, men i det samme var der nogen som grep ham bakfra og trak ham bort. Saa blev alle lysene slukket igjen og jeg blev trukket igjennem en lang, halvmørk korridor ut i en elegant utstyrt hall.

Her blev knebelen atter anbragt i munden paa mig, jeg følte et koldt vindpust i ansigtet og befandt mig atter i automobilen, hvor der hele tiden sat en mand ved siden av mig og holdt fast paa mig. — Vognen før avsted i rasende fart og efterat vi hadde kjørt i mindst tyve minutter blev knebelen

tat ut, automobilen stanset og jeg fandt mig selv utenfor døren til vort hus, — resten vet du jo.”

„Ja, jeg vet litt, Muriel,” svarte hendes far; „men —” her vendte han sig mot Charlie og Ashton — „jeg forstaar ikke hvorledes disse herrer hvorav den ene efter din beretning har været indblandet i denne forferdelige historie netop befandt sig utenfor vort hus i samme øieblik som de slynglene som hadde bortført dig bragte dig tilbake —”

Charlie bukket.

„Tillat mig at forklare det,” sa han, „maa jeg faa lov at fortælle noiagtig hvad der er haendt mig?”

Paa en likefrem og mandig maate beskrev Charlie saa alle enkelthetene i sit eventyr fra det øieblik da han forlot teatret i Oxford Street og indtil han var blit sat ut av en automobil ved enden av Park Lane. Hans beretning lød absolut troværdig, den blev bekræftet av den unge pike og da han sluttede rakte den ældre herren ham haanden med et uttrykk av ærlig og opriktig taknemmelighet.

„Mr. Penrose,” sa han, „jeg er Dem meget taknemmelig for hvad De har forsøkt at gjøre. Mit navn er Vincent, Sir Philip Vincent. Ved et forunderlig træf har Deres liv grepet ind i mit og min datters paa et tidspunkt da vi staa overfor en krise i vore forhold. De er sikkert ikke uvidende om en forferdelig begivenhet som for et aars tid siden opplydt alle i England, mordet paa min eneste søn, Anthony Vincent, paa min eiendom i Yorkshire. Det som De iaften uforvarende er kommet til at se —” Sir Philip førte sin magre haand op til strupen som om ordene holdt paa at kvæle ham — „maa ha været en naturtro fremstilling av det forferdelige mysterium som de skarpeste hjerner i hele England ikke har været istand til at finde ut av.”

„Mordet,” stammet Charlie, „mordet paa Anthony Vincent! Sir Philip, for et aar siden tænkte jeg i en hel maaned ikke paa andet. Jeg kjendte Deres søn, Sir Philip! Vi var sammen paa Harrow gymnasium. Han gik i sjette klasse mens jeg endnu gik i forberedelsesklassene. Min formynder, en sagsfører — jeg mistet begge mine foreldre mens jeg var barn — forsvandt med hele min formue da jeg var atten aar. Jeg stod der uten venner og uten noget at leve av. En tre-fire aar gik jeg fra den ene beskæftigelsen til den andre, indtil jeg tilsidst endte som mekaniker ved en kinematograf. Da jeg læste i avisene om mordet blev jeg dypt rystet. — Og nu — du gode Gud!” Charlie blev fuldstændig overvældet da den fulde sandhet gik op for ham. — „Nu at bli gjort til redskapet —” ordene svigtet ham, og han skjulte ansigtet i hændene.

Muriel Vincent hadde reist sig fra stolen.

„De kjendte min bror,” horte Charlie hende si.

„Fat Dem, Mr. Penrose,” sa Sir Philip vennlig og la sin haand paa den unge mands skulder. „Og denne herre?” spurte han henvendt til den forferdede Wag som var blit staaende litt avsidet fra de andre. „Hvorledes kommer han her?”

Charlie rystet paa hodet.

„Det har jeg ikke den mindste anelse om,” svarte han; „men akkurat i det samme jeg kom forbi huset her saa jeg ham komme ut av en sidedør. — Det er Mr. Ashton. Vi har bodd sammen de sidste par aar og delt hverandres indtægter. Mr. Ashton er professionel bokser og lærer i gymnastik, specielt i det japanske Jui-Jitsu. Han er den bedste og mest trofaste ven jeg nogensinde har hat.”

Lille Wag Ashton bukket rodmende.

„Min tilstedeværelse her lar sig let forklare, min herre,” sa han. „Min ven vet at jeg i den senere tid har været —” han flyttet be-

nene urolig og rødmet endnu dypere — „har været — hm — meget indtat i en ung dame. Denne unge dame er Miss Vincents kammerpike, Jane Gregory. Nu iaften har hun samtykket i at forlove sig med mig, og saasnart jeg kan skaffe hende et hjem haaber vi at kunne gifte os.”

Sir Philip smilte venlig; han opfattet straks situationen.

„Ja, dermed er alting forklart,” sa han; men straks efter skiftet hans ansigt uttryk.

Han stod midt i værelset, en høi, distingvert skikkelse, men pludselig blev han askegraa i ansigtet. Etpaar ganger loftet han armene i høide med skuldrene og lot dem saa falde igjen.

„Og nu truer de min Muriel,” sa han sagte, nærmest som om han snakket til sig selv; han trykket hænderne mot panden som om tanken var uutholdelig. „Sagnet —“ mumlet han — „Sagnet om ravnene; men det er umulig! — Hvordan kan det ha noget at gjøre med —“

Hans stemme døde bort og Muriel gik bort til sin far. Hendes ansigt var ikke længer saa blekt, øinene skinnet og hun hadde et stolt uttryk om munden.

„Far,” sa hun med klar, behersket stemme, „hvad alt dette skal bety vet jeg ikke. Kanskje det er de samme menneskene som begik det rædselsfulde, hemmelighetsfulde mord paa stakkars Anthony som nu iaften har fort mig med vold fra Londons oplyste gater ind i det rædselsfulde værelse. Muligens var det jeg saa en virkelig fremstilling av mordet paa Anthony —“ hun gysle men tok sig hurtig sammen igjen og fortsatte: „Det jeg saa etterpaa skal kanskje være en antydning av hvorledes jeg selv vil komme til at do. Men jeg er ikke ræd, jeg er ikke det mindste ræd. Det eneste jeg spør mig selv om er: hvorfor skulde jeg se alt dette? — Der er slet ikke noget overnaturlig ved det som er skedd iaften.”

Charlie Penrose tok nu ordet.

„Jeg er vistnok ikke inde i denne sak, Sir Philip,” sa han hurtig. „Det er bare et tilfælde at jeg er kommet i berøring med den, men hvis De tillater det vil jeg gjerne faa lov til at gjøre etpar bemerkninger. Jeg har været mekaniker ved en kinematograf i næsten to aar og har fremvist tusener av films. Jeg er derfor fuldstændig inde i hvorledes de blir til. De vet ogsaa at jeg studerte beretningene om Mr. Anthony Vincents mord meget omhyggelig. Det er øiensynlig aldeles umulig at der kan være blit tat en film av den forfærdelige begivenhet mens Mr. Vincents mord virkelig fandt sted. Filmen jeg fremviste iaften maa derfor være en konstruert efterligning av mordet, en 'laget' film. Det kan let være blit gjort hvis de mennesker som tok billedet har hat adgang til Deres hus i Yorkshire. — Har De været der nylig?”

„Ikke i de sidste tre maanedene,” svarte Sir Philip. „Min datter og jeg har været i Sydfrankrike indtil for en uke siden.”

Charlie nikket.

„Nu skal De høre hvorledes det maa være gaat til,” sa han med stor bestemthet. „Der maa være blit anbragt en utsloppet figur som skulde forestille Deres søn i stolen foran skrivebordet mens billedet er blit tat. — Hvad den andre — tingsten —“ her fik hans stemme et uttryk av væmmelse — „saa forstaar jeg ikke det allermindeste av hvad den skulde forestille eller hvilken betydning den har i mordhistorien. Men med de hjelpeskilder som den moderne filmfabrikation er i besiddelse av, kan jeg forsikre Dem at et slikt væsen er let at fremstille. Det staar for mig — hvis jeg tør uttale mig om det —, som om hele denne grusomme, modbydelige hændelse iaften bare har hat til hensigt at virke som en trusel — en advarsel eller en aandelig tortur.”

Det ga et sæt i Sir Philip og han rettet sig op til sin fulde høide.

„Tak for Deres ord, Mr. Penrose,” sa han. „De saa mig for en stund siden falde sammen og tape modet, men hvis De visste besked om de dunkle mysterier som jeg er indviklet i, saa vilde De forstaa at selv den sterkeste mand kan ha sine svake oieblik, især naar det er det kjæreste han eier som staar i fare; men Deres ord har styrket mig og git mig mod.”

Charlie bukket. Han saa at Muriel Vincent saa paa ham med taknemme øine og smilte til ham.

„Og De har været ven av min bror, Mr. Penrose?” spurte hun blidt.

„Det tør jeg ikke kalde mig, Miss Vincent,” svarte Charlie; „han var saa meget ældre end jeg. Han var i elleve aars alderen, mens jeg bare var en smaagut; men jeg kan huske at han engang ga mig en ordentlig portion juling og efter den tid beundret jeg ham bare meget mer.”

(Fortsættes.)

Litt hodebrud.

	a	b	c	d	e	f	g	h	
8									
7									
6									
5									
4									
3									
2									
1									
	a	b	c	d	e	f	g	h	

Schakoppgave nr. 1770.
Av V. Holst, Kjøbenhavn. (Original.)
Sort: K 3 B
= 4 br.
Hvit: K, T, S, 2 L, 7 B.
= 12 br.
Hvit gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1767.

1. S d 4 — c 6.

Løsning av gaadene i forr. nr.:

1. Arm-Brøst — Armbrøst 2 Delphin — Delphi.

Løsning av spøkegaadene i forr. nr.:

1. Du selv. 2. Han blev sendt fra Paris til Helena. 3. Illuminationen.

Løsning av beregningsoppgavene i forr. nr.:

1. 58 synaaler. 2. 180 fiken, 180 dadler og 1 barn.

Neapel Bukarest
London
Tobolsk Disse navner skal forskyves saaledes, Turin at den ene bokstavrad, læst ovenfra ned- Venedig Egersund over, danner navnet paa en kincsisk by.

Tryllekvadrat.

Bokstavene skal ordnes saaledes, at der i de lodrette og vandrette rader dannes de samme 3 ord. 1. En helt. 2. En person fra en av Shakespeares tragedier. 3. En del av en prestedragt.

A	E	E	E	E
H		L		L
M	O	O	O	O
O		O		R
R	S	S	T	T

Bokstavgaader.

1. Hvilket mansnavn fra det gamle testamente danner omvendt læst et kvindens navn?
2. Ved at flytte to av bokstavene om skal en by i Algier forvandles til en italiensk elv.
3. Et fjeldlandskap kan bli til en gudinde, naar det første bokstav i dets navn fjernes.
4. En gudinde kan bli en forræder, naar der føies et bokstav til hendes navn.
5. Ta det sidste bokstav fra navnet paa en gud og sæt et bokstav foran resten, saa læser du navnet paa en romersk keiser.

Lavendler.

Hvor herlig I dog dufter,
I dypt bedskedne smaa,
hvor i de gamle haver
langs kantene I staa!
Knap nok I er at skjelne
fra solbrændt buksbømløv
og fra det graa i tonen
i gangens tørre støv.

Og dog er eders farve
saa helt en mesters verk;
den er saa blid og bramfri.
saa ren og dyp og sterk.
hver liten, lilla klokke,
med smal og snehvit brem,
er som et stille minde
om sjeldne, gamle hjem.

I disse enkle stuer,
hvor alt var sirlig, net,
i ly av slegters samhold
og oldemors portræt —
der, i de dype skuffer,
imellem bleket lin,
I var som rik aroma
en anen, mild og fin.

Stod mormor foran speilet
i fiskebenskorset,
med haarets brune bukkel
bak silkens spinkle net —
da bølget eders dufte
mot hutens skjære lød,
som fra den fine knipling
om kjolens silkeskjød.

Ja, selv i kalvekrydset
paa hr. gemalens bryst
utkjæmpet I en lystig
og noksaa skjæmfuld dyst.
Han var litt stram, den gamle,
emd ordner og med baand,
men I strøk ham om næsen
med pust fra somrens aand.

Nu prøver I at dække
mit savn med duftens slør
og hvisker tyst om minder,
som ingensinde dør.
Og elskelig I trenger
til hjertets kilde ind,
mens taaren sagte dugger
mit øie og mit kind.

I henger der i karmen
en liten blaa buket —
men av den tause talen
jeg bliver aldrig træt —
for den er uten tyngsel
og melder kun om fred,
men i dens strøm fornemmer
jeg kraft fra evighet —!

B. F.

Hvor er det vakrest paa jorden?

Under Egyptens palmer. Et av de steder i verden som utøver størst tiltrækningskraft paa moderne turister er Egyptens pyramider og Nilens palmebevokste bredder. Her findes fortidsminder som overgaar alle andre i størrelsen; her findes østens brogede farver og livlige mennesker, her er sol og varme og eiendommelige beduinbyer som f. eks. den vi ser her paa billedet. — Neue photogr. Ges., Berlin.

Ved alpesjøens bred. Det er en helt anden natur vi møter her ved denne kjølige, stille alpesjø som ligger bortgjemt og avsides fra alverdens larm og støj; i dens blanke flate speiler Alpenes majestætiske topper sig. Sjøens navn er „Königsee“, den ligger i Bayern og er hver sommer maattet for tusener av ferierende turister. — Neue photogr. Ges., Berlin.

Da isen brast.

Av
Frédéric Boutes.

Autorisert oversættelse av Josephine Aarbye.

En gammel drosje som var saa skrøpelig at den saavidt hang sammen, stanset og en ung pike kom ut av den. Hun satte sin haandkuffert av lerret fra sig paa fortauet og rakte en femfrancseddel op til kusken.

Kusken var et gammelt, fordrunkent individ; smaamumlende stak han haanden i lom-

men paa sin fillete frak og gav sig til at rote rundt i den.

„Jeg har ingen smaapenger,“ mumlet han, „og desuten har jeg vel fortjent en drikkeskilling, naar jeg skal kjøre helt fra Montparnasse-stasjonen til den ytters enden av Auteuil paa en asfalt som er saa glat som is. Det kan være passe, synes jeg, frøken.“

Han lo i skjegget og smattet paa hesten som taalmodig luntet avsted.

Det var en aften i oktober maaned. Mørket var faldt paa og en let taake la sig over den mennesketomme gate.

Den unge pike stod paa det skinnende vaale fortaug ved siden av sin haandkuffert. Et øieblik var hun maalløs over kuskens uforskammethet; men da hun var kommet sig litt saa hun med interesse paa huset hun hadde foran sig.

Det saa ut som om det var utdød. Gjennem et jerngitter som stod paa en muret siensokkel som var helt dækket av en forpjusket vildvin, skimtet hun en smal gaardsplads og ved enden av denne laa der en forfalden toetages bygning som saa ut til at ha været pen og vel vedlikeholdt engang i tiden. Tilvenstre og tilhøire gik der en fløi helt ut til gaten, men der var ingen dør, bare høitsittende vinduer.

Alle lemmene var for vinduene og der saaes ikke lys nogetsteds.

Hvor skulde hun ringe paa?

Der var en liten dør i gitteret, men der var ingen klokke at se.

Da den unge pike hadde nølt litt foran det tilsynelatende forlatte hus gik hun nærmere bort til gitteret for at se efter husnummeret som delvis blev skjult av vildvinen.

Jo, det var ganske riktig her.

Efter at ha lett nøie rundt døren opdaget hun tilsidst en staaalraad som endte i en rusten ring.

Hun trak i den, først ganske sagte; men da det ikke gav noget resultat trak hun sterkere, og hun hørte da gjennem stilheten en sprukken lyd.

Men der var ingen som lukket op; den unge pike ringte igjen, men stadig forgjæves.

„Aa, Gud, mon der ikke er nogen hjemme? Hvad skal det bety? Aa, hvad skal jeg gjøre?“ mumlet hun.

Der lød en klirrende lyd og det gav et sæt i hende. Døren i gitteret knaket og blev aapnet paa klem.

Hun betænkte sig et øieblik, men tok saa sin haandhuffert, skjøv døren op og gik indenfor med bankende hjerte.

„Luk døren igjen! Luk døren igjen!“

Det gav et sæt i den unge pike.

Stemmen som skjønt den var litt sprukken allikevel var myndig og bydende lot til at komme fra et vindu ret over hodet paa hende.

Da hun saa op opdaget hun et svakt lys som skinte ut gjennom en spræk i lemmene.

Stemmen fortsatte:

„Vent et minut og gaa saa ret frem langsmed huset efter et lys De vil se i bakgrunden. Pas Dem for sakene som ligger i gaarden.“

Den unge pike gik forsiktig bortover grusgangen som var fullstændig dækket av visne blader og alslags skrammel; hun kunde saavidt skimte den i mørket som nu var faldt helt paa.

Hun slog sig mot et skorstensrør som sandsynligvis var blaast ned fra taket under en storm og nu laa tvers over den veien hun skulde frem.

Et flakkende lys viste sig nu i forhallen til huset, men det var bare nogen svake straalere som trængte ut til hende gjennem de kulørte ruter som rimeligvis var svært støvel.

Hun gik ind i forhallen hvor hun kun-

Kusken lo og smattet paa hesten, som taalmodig lunket avsted.

de skjelne nogen træstoler og endel utdøde planter i porcelænsblomsterpotter.

Hendes skridt gav gjenlyd paa flisegulvet og den mugne, iskolde luft fik hende til at gyse.

Hun gik gjennom en aapen dør. I midten av et umaadelig stort værelse med mange bevægelige skygger stod et lys og brændte i en messinglysestake paa et rundt bord, indlagt med perlemor og metal.

Ved bordet i en gammel, rød lænestol sat en gammel, mager dame i en slitt, brun silkekjole og med en sort kappe paa sit graa haar. Paa hendene som laa flatt i fanget paa hende hadde hun halvvanter.

Hun blev sittende fullstændig ubevægelig og stirret stivt og med en grætten mine paa den unge pike gjennom sine store, runde briller.

Den unge pike blev staaende indenfor døren med haandkufferten i haanden. Det hele forekom hende saa merkelig og saa forskjellig fra det hun hadde tænkt sig, at hun ikke visste hvad hun skulde si. Hun tænkte ikke engang paa at skjule sin forbauselse.

Pludselig talte den gamle dame med samme bøse stemme som den unge pike hadde hørt da hun nærmet sig huset.

„Naa, frøken, er De snart færdig med at glo paa mig? Er jeg saa merkelig? Hvad ønsker De, og hvad er det for en pakke De bringer der?“

Den unge pike skalv og rødmet.

„Undskyld, frue, — Ja, jeg vilde — jeg ber Dem undskyldel — Jeg trodde jeg var

hos fru Barange! — Er det ikke her? — Hun venter mig! — Jeg er hendes niece eller rettere sagt hendes guddatter — nei, jeg meuer begge deler! — — Jeg er Charlotte Dulac — —“

Den gamle dame fortsatte at se paa hende uten at en mine i hendes lange, bleke, rynkede ansigt fortrak sig.

Den unge pike som var tarvelig klædt var høi, slank og yndefuld; hendes vakre ansigt som var aldeles rødt av forlegenhet var endnu næsten baruslig. Hun hadde store, graa uttrykksfulde øine og under en liten hat som i høi grad vanklædte hende stak der frem et stort, lyst, krøllet haar.

„Ja, dette er fru Baranges hus,“ svarte endelig den gamle dame. „De sier at De heter Charlotte Dulac og at De er hendes slegtning og guddatter, og at hun ventet Dem. Det visste jeg ikke —“

„Her er et brev som fru Barange har skrevet til mig for en maaned siden og hvori hun ber mig komme,“ forklarte Charlotte og rødmet endnu dypere fordi hun trodde damen tvilte paa hendes ord. „Jeg kunde ikke reise med engang fordi mor var syk, saa jeg maatte la mig av huset. Men jeg har underrettet fru Barange om at jeg først kunde komme nu. — Kan jeg kanske faa tale med hende?“

„Kjender De hende godt?“

„Nei, jeg kjender hende absolut ikke. Det vil si jeg tror nok hun har set mig da jeg var ganske liten, men jeg kan ialfald ikke huske det. Vi har alltid bodd i provinsen. Men jeg kommer netop —“

„Det er for sent; hun er død,“ sa den gamle dame med samme tørre, monotone stemme.

„Er hun død?“

Den unge pike for sammen og slap i befippelsen haandkufferten.

„Er hun død? Men hun ventet mig! — Det har vi ikke visst noget om!“

„Vær bare rolig,“ avbrøt den gamle dame hende og det lot ikke til at det rørte hende. „Vær bare rolig. En gammel slegtnings død kan ikke volde Dem større sorg naar De aldrig har kjendt hende eller holdt av hende. — Det er naturligvis kjedelig at De ikke har faat underretning om det saa at De kunde ha spart Dem reisen som nu er til ingen nytte; men jeg visste ikke at De skulde komme. Jeg kom til fru Barange som selskapsdame, og hun

Ved at lete nøie rundt døren fandt hun klokken.

var meget litet meddelsom og talte aldrig til mig om sine private saker. Jeg visste bare at hun hadde familie som hun ikke brydde sig om og derfor negtet at komme sammen med. Hun har testamentert alt hvad hun eide til veldædighet og det paa-

hviler mig at tilse huset her indtil jeg faar anden besked."

"Aa, Gud, hvad skal jeg gjøre?" utbrøt Charlotte graatende. — "Jeg er aldeles alene og kjender ikke et menneske i Paris! Jeg vil reise hjem til mine forældre igjen, men hvorledes skal jeg komme til stationen som ligger saa langt borte? Det er saa mørkt, og hvor kan jeg finde en vogn? Det koster desuten saa mange penger! Kusken som kjørte mig hit tok fem francs. Og hvis der ikke gaar et leg før imorgen —"

Hun fortsatte at jamre, mens den gamle dame betragtet hende med en streng mine. Tilslutt fik hun rimeligvis medlidenhet med den unge pike, for hun sa:

"Hvis De vil kan De bli her i huset inat. Det forstyrrer ikke nogen, for jeg bor ganske alene. Der er flere værelser som endnu er møblert. Her er alt forfaltent, men det er da godt nok til at sove i for en nat. — Og hvis De vil spise mit tarvelige middagsmaallid med mig —"

"Jeg er ikke sulten, saa det gjør ikke noget om jeg ikke faar mat," sa Charlotte, mens hun tørket sine øine. "Jeg har forresten litt chokolade i haandkufferten."

"Sæt Dem ned og hold op med at graate," sa den gamle dame.

"Aa, tak, frue, mange tak fordi De vil beholde mig her! Hvor skulde jeg gaat hen alene i Paris? Aa Gud, det har været en frygtelig reise! Jeg var sikker paa i forveien at den ikke vilde falde heldig ut! Og alle de pengene som er git ut til ingen nytte! — Og mor har hat slikt stræv med at ordne sakene mine!"

"De sa De bodde i en provinsby," sa den gamle dame som lot til at ville vite besked.

"Ja, vi bor i en liten by i Vendée. Min far er embedsmand — vi er fem barn — jeg har to smaa søstre og to smaa brødre — saa De forstaar nok at vi er nødt til at passe paa hvad vi gir ut. — Min mor ordner alt paa bedste maate, men alting er saa dyrt. — Jeg er atten aar nu, og derfor mente vi at jeg skulde forsøke at foreta mig noget. — Men det er vanskelig. — Jeg har ikke de eksamene som fordres for at bli lærerinde. Saa fik mor den ide at skrive til vor tante Barange. — Jeg sier tante, men jeg tror hun var mors kusine. Hun var ialfald min gudmor, men hun har aldrig brydd sig om mig. — Mor visste at

hun levde og derfor skrev hun og foreslog hende at jeg skulde komme og være hos hende."

"Aa ja, nu husker jeg det," sa den gamle dame som om hun talte til sig selv. "Fru Barange har talt til mig om Deres reise. Det var vist to—tre maaneder siden den blev bestemt, saavidt jeg husker. Fruen sa

"Ja, men var det ikke Deres hensigt at dra fordel av reisen?" spurte damen med sin kolde, likegyldige mine.

"Nei, det var det ikke, fordi jeg var sikker paa at tante ikke vilde like mig," erklærte den unge pike. "Jeg er ikke smart, jeg kan ikke være elskværdig paa kommando og jeg sier altid dumme ting. —

Men mor sa at saalænge tante vilde beholde mig, kostet jeg ikke noget hjemme. — Og saa fik jeg kanskje noget senere," tilføide hun ærlig og rødmet litt.

"Der ser De at fru Barange hadde ret," bemerket den gamle dame. "Forresten hadde hun stor erfaring i den retning. Hun visste hvad hendes nærmestes omsorg var værd. Hun har fortalt mig om alle de beregninger, al den sniger og alle de snarer som hendes familie hadde lagt for hende paa grund av hendes formue. Undertiden ærgret det hende, men til andre tider lo hun av det."

Den unge pike rødmet igjen.

"Hvis hun trodde jeg vilde sætte en fælde for hende, kunde hun jo ha hindret mig i at komme. Det var en let sak at si nei. Hvorfor gjorde hun ikke det?"

"Det har hun ikke fortalt mig. Kanske har hun nelop i det øieblik været træt og lei sin ensomhet og kanskje hun har ment at naar

hun hadde en ung pike omkring sig vilde hendes sidste levetid ikke bli saa bedrøvelig. Kanske hadde hun tænkt sig at opnaa litt venlighet, skjönt hun igrunnen hadde trodd at dette eksperiment vilde falde like uheldig ut som alle de andre hvor vedkommende slegtning hadde hyklet en hengivenhet og uegennytte som de ikke følte."

"Hadde jeg visst det, gir jeg Dem mit æresord paa at jeg ikke var kommet. Jeg syntes det var trist nok at forlate mit hjem og alle dem jeg er glad i for at reise og bo sammen

med et menneske som jeg ikke kjendte — som jeg var ræd for og som jeg paa forhaand hadde imot paa grund av det jeg hadde hørt om hende."

"Og hvad har De hørt om hende?" "Min far sa at der ikke var stor glæde ved at hå en at arve i familien naar hun var saa skrullet —"

Det gav et litet ryk i den gamle dame. "Den Dulac er en idiot," mumlet hun, men saa sagde at Charlotte ikke hørte det.

Voksne fornemmelser.

En av de situationer som med næsten lovbunden regelmæssighet indfinder sig i et barns liv og som de fleste forældre vist har været utsat for er denne: Lillegut kommer pludselig til at tænke paa at han er for stor til at gaa med krøller nedover nakken og følgelig griper han saksen og klipper resolut hele pryden av sit oprørske, lille hode; et øieblik efter fremstiller han sig smilende for sine skrækslagne forældre! Den dagen glemmer de aldrig!

til mig: "Hittil har det bare været én gren av min familie — den fattigste — som ikke har forsøkt at indsmigre sig hos mig for at arve mig. Men nu bærer de sig ad som alle de andre; de vil sende mig en ung pike som de sier skal være min guddatter — men den biter jeg ikke paa."

"Aa, har hun sagt det til Dem? Det er skammelig! — Jeg skulde kanskje ikke tale slik nu naar hun er død, men det er skammelig!" utbrøt Charlotte ivrig.

„Men mor sa at hun hadde lidt saameget, saa at det ikke var merkelig at hun var litt sær. — Forresten er alt merkelig her. Jeg har aldrig set et saa merkelig hus. — Jeg forsikrer Dem, jeg var næsten ræd da jeg kom hitind for litt siden.“

„Nu er det vist paalide at vi spiser middag,“ sa den gamle dame og reiste sig, tok lysestaken og sammen med Charlotte gikk hun gjennom en lang, fliselagt gang bort til et ganske stort værelse som lot til at være korabinert spisestue og kjøkken. Paa et litet gasapparat stod der en sort gryte og kokle og i en aapen buffet stod servicet.

En liten stund efter sat de ved et tarvelig maaltid.

„Det er ikke meget jeg har,“ bemerket den gamle dame barskt; „jeg beklager det for Deres skyld; men jeg ventet Dem jo ikke, og da jeg er fattig —“

„Ja, det er sandelig vi ogsaa!“ utbrøt Charlotte og brast i latter — en frisk, ung latter som klang forunderlig i dette gamle, stille hus.

„Aa,“ utbrøt hun og stanset pludselig, „jeg ler vist for høit! — Undskyld, frue, men det var fordi det lot til at De trodde det var velstand hjemme hos os, og saa er det aldeles det motsatte!“

Den gamle dame som hadde set op da Charlotte lo, svarte ikke, og der blev en pause.

„Si mig, frue,“ fortsatte Charlotte da der var gaat en liten stund, „De har jo kjendt min tante godt, siden De har været hendes selskapsdame. Er det sandt at hun har hat mange ulykker og at hun var saa rar?“

Den gamle dame saa litt ærgerlig paa den unge pike, men svarte saa rolig:

„Fru Barange pleide ikke at beklage sig eller tale om sig selv. Hun bodde alene her i huset hvor hun var født og oppokset og hvor hun hadde bodd med sin mand og sine barn, dengang hun var lykkelig. — Hele hendes livs lykke var gjemt bak disse murer. — Hun kom tilbake hit efterat ha været paa lange reiser og været utsat for mange ulykker. Hun kom alene tilbake hit, da alle de som stod hendes hjerte nær var døde. — Og i dette gamle hjem hvor ingenting var forandret fandt hun minder overalt. I alle værelsene kom de hende imøte fra krokene; de vinket til hende og hvisket til hende. — Det er alt hvad jeg vet. Hun vilde ikke se nogen av sine slegtninger, ingen av dem som la an paa hendes penger. Hun dømte dem haardt. — Da hun selv hadde været rik, kunde hun kanskje ikke forestille sig hvad penger er for dem som ingen har. — Hun var et mistroisk, indesluttet og ulykkelig menneske. — Men jeg tror det vilde ha glædet hende at høre Deres latter klinge her i disse utdøde værelser, barnet mit.“

Charlotte saa forbauset op. For første gang var den gamle dames stemme hverken haard eller likegyldig. Saa skjænket hun sig en kop te og sa med sin tidligere haarde stemme:

„Jeg haaber vi kan finde et værelse som De kan sove i. — De er vel ikke saa noie paa det for en nats skyld.“

„Aa, jeg skal nok sove udmerket; jeg er henrykt over at jeg kan faa bli her! — Hvad skulde jeg ha gjort? — Det var en anstrengende reise! — Jeg fik nok ret da jeg sa til min mor at jeg ikke fikk held av denne reisen. — Jeg er sikker paa at i sit inderste hjerte var mor likesaa lei som jeg selv over at jeg skulde reise, og hun anstrengte sig over evne for at gjøre istand alt det jeg skulde ha med mig. — Hvor forbauset hun blir naar hun ser mig komme tilbake efter to dagers forløp. Og de smaa! De vil hyle av glæde! — Og naar jeg fortæller hvad jeg har set her, og hvad

der er hændt mig — jeg maa huske at fortælle alle detaljer: om den lukkede døren i gitteret, den mørke gaardspladsen og det triste, mennesketomme huset —“

„Og om mig!“ sa den gamle dame tørt. „Ja, om Dem som har været saa venlig at beholde mig her. Det er sandelig et merkelig eventyr! — Det er første gang jeg er ute at reise alene. — Og kusken! Han hadde jeg nær glemt!“

„Og værelset De skal sove i og fru Baranges bilde som jeg skal vise Dem.“

„Aa ja, vil De vise mig hendes bilde?“ utbrøt Charlotte brændende av nysgjerrighet. „Jeg vilde saa gjerne se om hun er slik som jeg har tænkt mig hende.“

„De skal faa se hende som hun var for 25 aar siden. Selvfølgelig hadde hun forandret sig meget. Hun hadde forandret sig slik at hun ikke var til at kjende igjen.“

Den gamle dame reiste sig, tok lysestaken og gikk den unge piken en anden slake. Saa gikk hun i forveien gjennom en entré og opover en bred trap. Oppe i anden eta-

Ved Lordet, i en gammel, rød lænestol sat en mager, gammel dame i en slitt kjole og med en sort kappe paa hodet.

ge aapnet hun en knirkende dør til et stort soveværelse med støvete gardiner.

„Her er værelset,“ sa den gamle dame. „Hvis De skulde bo i det skulde det naturligvis gjøres istand; men for en nat, for en eneste nat — for De reiser jo imorgen, ikke sandt?“

„Jo, selvfølgelig, frue. Hvad skulde jeg foreta mig her? — Men billedet, kunde jeg ikke faa se det iaften?“

„Iaften?“ den gamle dame tænkte sig om. „Ja, hvorfor ikke! — De kan gjerne faa se det med det samme.“

Hun aapnet en anden dør ind til et andet meget stort, men ikke saa forfaldent værelse. Paa væggen i bakgrunden skimtet man et stort bilde av en dame som endnu var meget vakker med sort haar og store, milde, sørgmodige øine.

„Der ser De hende,“ hvisket den gamle dame. „Som De ser hende der var hun allerede enke; men hun hadde endnu sine barn. — Det var til dem hun lot billedet male, — men de er døde, derfor henger billedet der.“

„Men — det er jo Dem! — Jeg kjender Dem tydelig! Det er Dem!“ ropte Charlotte forskrækket.

Den gamle dame smilte. „Jeg løi, barnet mit,“ sa hun venlig. „Jeg løi fordi jeg vilde lære dig at kjende. Jeg er mistroisk som jeg sa dig; jeg er blitt saa

meget smigret og har set saamange komedier bli spilt for mig for pengenes skyld. — Men ser du, nu er jeg gammel; jeg har ikke mod til at leve alene mer, og jeg har heller ikke mod til at være alene naar jeg skal dø. — Huset her er for stort, for mørkt og for tomt! Jeg føler mig uhyggelig tilmode i det. — Mindene lever nok her og jeg svigter dem ikke; men nu i mit livs aften vil jeg gjerne ha et levende menneske omkring mig som jeg kunde bli glad i —“

„Aa, Gud,“ jamret Charlotte, da hun midt i sin forbauselse kom til at huske paa alt hvad hun hadde sagt. „Aa, alt det jeg har sagt til Dem, og alt det jeg har forlatt Dem! — Saa slem jeg har været mot Dem!“

Uten at høre hvad hun sa fortsatte den gamle dame:

„Vil du saa bli her, barnet mit, vil du bli her hos mig? — Og du vil le, ikke sandt? Du vil le i hele huset — i hele huset!“

Musketeren og kongedatteren.

„Den store mademoiselle“ slog med sin ridspisk i bordet for kong Ludvig XIV, hun saa han djervt ind i øinene og idet hun kastet sin hjorteskindhanske for hans føtter — en hanske som saa ut som en stridshanske — næsten skrek hun ind i ansigtet paa sin kongelige fætter:

„Gjør hvad du vil, kast Lauzun i Bastille, flaa mig levende, ta mine godser fra mig, send hele hoffet, hele hæren, alle dine ryttere efter mig, men jeg sverger dig til: jeg tar allikevel hertugen av Lauzun tilegte, om jeg saa skal tænde ild paa alle Frankrikes fire hjørner.“

Dette var et av de mange heftige optrin i det store kjærlighetsdrama som heter mademoiselles forelskelse i musketeren og som man i over ti aar fulgte med spændt nysgjerrighet baade ved det franske hof og ved mange av utlandets hoff.

Hvem var da „den store mademoiselle“? Hun var en av det syttende aarhundres merkeligste kvinder og hun var baade beundret og fryktet av hele verden. Hendes navn var Arne Marie Louise av Orléans, hendes farfar var kong Henrik IV, hendes far var Gaston av Orléans, hun var saaledes kusine av Ludvig XIV, og hun var anset for at være den rikeste arving i Europa, idet hun eide fire hertugdømmer, grevskapet Dombes og Eu og en formue paa 20 millioner. Hun var meget vakker, klok, stolt og stridslysten. Da borgerkrigen mellom hendes far og bror paa den ene siden og kardinal Mazarin paa den andre utbrøt, gikk hun i soldaterklær med faren og broren, forsvarte personlig Orléans holdt sit indtog i Paris og beskjøt selv fra Bastillens tak Paris' forstad St. Antoine med kanoner, saa at general Turenne maatte trekke sig tilbake. Et egteskap mellom hende og Ludvig XIV hadde været paa tale, men det blev ingenting av, og alle senere giftemaaltbud avslog hun. I en tid hadde hun været forvist til sine landeiendommer. Nu var hun kommet tilbake til hoffet i Versailles — hun var paa denne tid over 40 aar — og blev straks ved synet av Lauzun græseløst forelsket i ham.

Og Lauzun? Han hørte til den vidt forgrene e slegt Gramont fra Gascogne, men til en fattig gren av denne, het Antoine Nompars de Caumont, markis av Puygillhem, hertug av Lauzun, hertug av Granont, og var like fattig paa penger som han var rik paa titler. Han kom til Paris, fattig, daarlig klædt, stortalende, med korde ved siden og med en vældig appetit paa livet. Saa blev han musketer i kongens garde, duellerte ved minste anledning, var hasardspiller og eventyrer, men tapper og dumdristig, en førsteangs vovehals. Det lyktes ham at komme ind ved hoffet og kong Ludvig syntes om ham. Der fandtes saamange smigrere ved hoffet, at gasconnerens fritalighet og ugenerte, ofte næsten hensynsløse optræden virket som et kraftig salt i det søte. Med utrolig hurtighet steg han i gradene, de hundreder av skandalhistorier som fortaltes om ham, sande og usande, om hans duell og hans kortpartier, formaadde ikke at læg-

Under en vældig eskorte av „kongens bueskyttere” blev Lauzun ført fra Pignerol til Bourbon i en indelukket vogn.

ge hindringer iveien for ham, og da han var tredive aar var han marskalk av Frankrike og førte en grandseigneurs liv. Han var seks aar yngre end „La grande mademoiselle” Anne Marie av Orleans.

At man fra kongens og hoffets side absolut vilde forhindre „mademoiselle”s egteskap med musketeren hadde sine grunde og de var mange. Den første og viktigste var forskjellen i byrd. Det var utænkelig at en prinsesse av blodet skulde gifte sig med en adelsmand av temmelig ringe byrd. Desuten hadde gascogneren, hvis man skulde holde sig til sandheten, ikke det bedste rygt. Dertil kom at man fra kongens og endnu mer fra den almægtige madame de Montespan side hadde kastet sine øine paa mademoiselles store eiendommer, og man hadde allerede bestemt hvorledes de skulde deles efter Anne Maries død. Madame de Montespan ældste søn, hertug av Maine, hadde man saaledes tiltænkt hertugdømmet Montpensier. Derfor skulde dette egteskap mellom musketeren og Henrik IV's barnebarn for enhver pris forhindres.

Mademoiselle tænkte imidlertid anderledes. Da hun i sammenligning stod saa høit over Lauzun kunde han ikke fri til hende, hun maatte selv ta det avgjørende skritt, og hun kaldte Lauzun til sig og spurte ham om han vilde gifte sig med hende. For første gang holdt gascogneren paa at gaa fra konceptene, han gjorde indvendinger, det maatte være aldeles umulig at opnaa kongens samtykke og han vilde straks bli indspærret i Bastillen. Hvad der senere hendte vet ingen med bestemthet, men den haandfaste prinsesse skal ha git musketeren en ørefik. Det lyder ikke usandsynlig. Ialfald faldt de et øieblik efter i hverandres armer og Lauzun kjørte til slotet for at den bleve en dramatisk tilladelse til egteskapet. Det hode en kongelig scene. Da kongen saa Lauzuns ansigt forstod han hvad der var tale om, og han vilde gaa videre idet han lot som han ikke saa ham. Men musketeren var ikke ræd for nogetsomhelst i verden, heller ikke for „solkongen”. Han fremførte sit erend og da kongen ikke svarte, men bare saa paa ham med et ubeskrivelig uttrykk av haar, blev Lauzun rasende. Han vendte kongen ryggen og idet han satte hælen paa sin korde brøt han den tvers av og kastet bitene ut gjennom vinduet, mens han ropte at han ikke lenger vilde tjene under en fyrste som var saa lavsindst at han for personlig vindings skyld vilde hindre to mennsker i at gifte sig. Kongen blev likblek løftet sin stok og vilde slaa Lauzun, men han besindet sig, kastet stoken ut gjennom vinduet og forlot værelset.

Samme aften blev Lauzun arrestert. En hvilken som helst anden vilde sikkert bli et hode kortere, men kongen syntes endnu paa sæt og vis godt om gascogneren og nøiet sig med at kaste ham i fængsel. Lauzun hadde sittet paa Bastillen tidligere da han engang hadde forulempet den rænkfulde, men almægtige madame de Montespan. Den gang blev han ført til fæstningen Pignerol nede i Sydfrankrike hvor mere farlige statsfanger blev internert. Han fik en trang og

daarlig celle; han raste, han la sig tilsengs, han maastod at han var døende og begjærte en skriftetfar, men naar kapucinermunken kom rykket han kappen, kaotten og haive skjegget av ham. Han

Anne Marie av Orléans slog med ridepiken i bordet for kong Ludvig XIV og truet med at tænde ild paa alle Frankrikes fire hjørner hvis hun ikke fik sin vilje.

vænnnet sig imidlertid snart til fængslet, han opdaget ganger som fangene i aarens løp hadde gravet under gulvet og gjennom murene for at kunne besøke hverandre, han studerte nøie alle ildstedene og snart tilbragte han størstedelen av sin tid med at klatre omkring i ganger og skorstener og dukke op paa de mest uventede steder. Og saaledes gik nogen aar.

Anne Marie av Orléans laa imidlertid ikke paa latsiden. Hun indsa at hun ikke kunde hun sin elskede hertug med vold, men hun regnet ut at hun kanske kunde true de andre slik at han blev frigit. De laa paa lur efter hendes eiendommer og formue; nuvel, om hun nu truet med at skjænke dem bort i sin levetid, kunde hun ikke derved tvinge dem? Hun begyndte med at skjænke i lovlig form Lauzun og hans søster, madame de Nogent hertugdømmet Aumale og grevskapet Eu. At hindre hende i at gaa videre i sine planer ad retslig vei turde man ikke. Parlamentet som var landets høieste domstol hadde før vist at det ikke tillot kongen eller noget kongelig magtsprog at forvanske lov og ret. Baade madame de Montespan som vilde ha hertugdømmet Montpensier for sin søn, og kongen som vilde ha Dombes, Eu og Aumale til en av sine sønner maatte saaledes søke forlik med Anne Marie, og et møte kom istand mellom hende og Montespan i Bourbon. Under en vældig eskorte

av „kongens bueskyttere” kom ogsaa Lauzun til møtet. Ikke et ord blev nævnt om egteskapet, man raadslog bare om „forvaltningen” av de omtalte godser, og hvor meget Lauzun i begyndelsen raste og skjeldte, avstod han dog paa sin kloke søsters raad de to provinser.

Neppe hadde kongen og Montespan faat byttet i st eie, før to forordninger utfærdigtes. Den ene forviste Lauzun til provinsen, den andre forbød Anne Marie at gaa til megen falskhed og et saa grovt brud paa løfte blev mademoiselle betat av et forførdelig sinne. Hun opsøkte Montespan, og det synes at ha været hendes hensigt at drøpe hende. Men Montespan som var like snartent og klok som hun var vakker og rænkfuld, hvisket etpar ord i øret paa Anne Marie, og

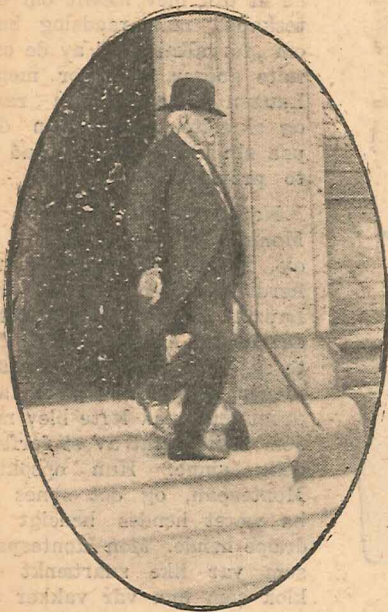
mademoiselles ansigt klarnet. Den følgende dag reiste baade mademoiselle og Lauzun til en liten provins, og her blev de i al hemmelighet viet av en pres, som Montespan var overbevist om at kongen, som stadig hadde en viss respekt for sin djerne kusine, var urolig for at hun skulde drives til det yderste saa at hun skulde gjøres av sin trusel og forsøke at „tænde ild paa Frankrikes fire hjørner” og det kan vel derfor anses for sandsynlig at han har været underrettet om giftermålet og i stilhet har git sit samtykke.

Mademoiselle var 44 aar da hun endelig blev gift med sin musketer og han var 38. Om egteskapet vet man ikke meget. Der sies at Anne Marie skal ha hat en vanskelig karakter og gascogneren længtet ofte efter at gaa paa eventyrgjær og efter sine kortpartier. Allerede efter fem aars forløp blev forbudet at forlate Anjou ophævet.

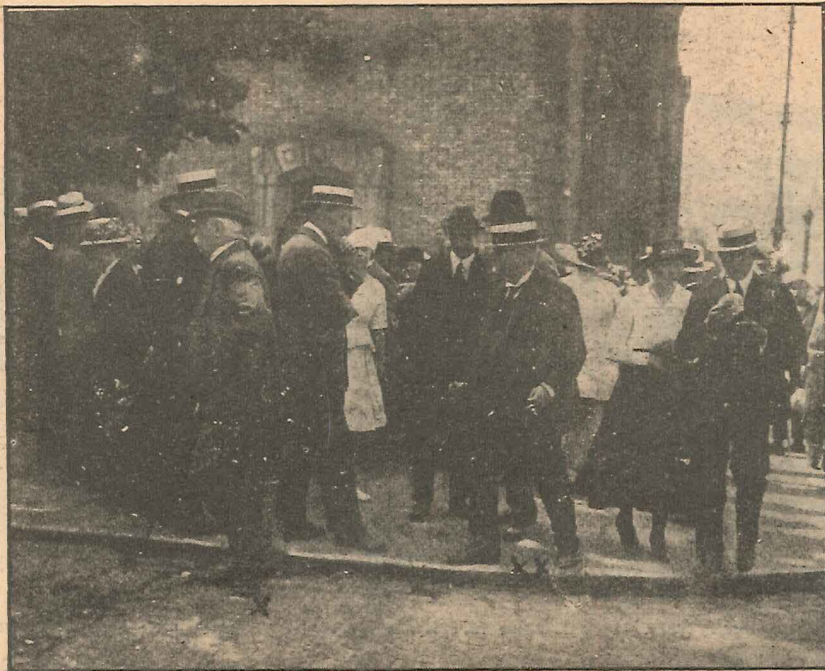
Til Paris fik parret aldrig lov at komme, men at dømme efter den ærbødighet hvormed Anne Maries navn altid blev nævnt ved hoffet, skulde man tro at alle hadde kjendskap til hendes hemmelige egteskap og paa sæt og vis beundret hende for hendes karakterfasthet og energi. Hun døde i 1693. Den forhenværende musketer som saa at si hadde erobret prinsessen og fire hertugdømmer paa spidsen av sin korde, overlevet hende i 30 aar. Han døde i 1723, over 90 aar gammel, og han var saa kjæk og rørlig at han endnu da han var 89 aar indred halvville hester.

Kongen blev likblek av sinne da han saa Lauzun kaste sin brutte kaarde fra sig og han løftet sin stok for at slaa ham.

Statsminister Gunnar Knudsen forlater stortinget for at indgi ministeriets demission. Siden 1913 har det Knudsenske ministerium holdt regjeringens tøjler i sin haand i en meget vanskelig tid. Statsministeren sitter nu atter paa Bratsbergbænken.

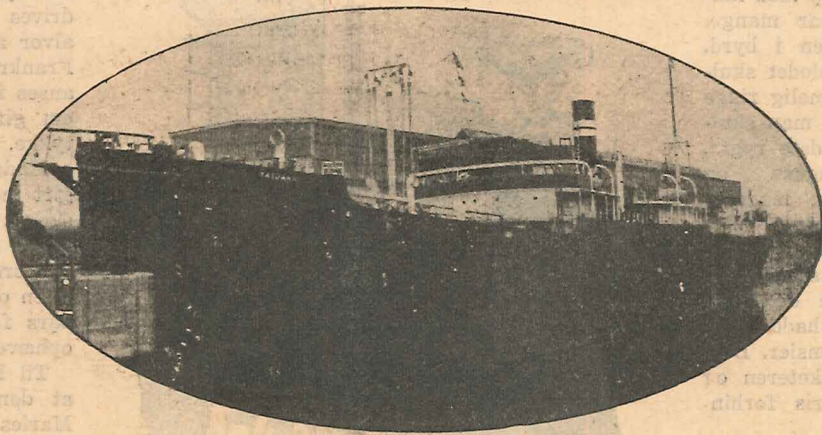
Regjeringskrisen vakte megen interesse uagtet den ikke kom som nogen overraskelse. Her ser man et situationsbillede utenfor stortingets „historiske trappe” i krisedagene. I forgrunden ses justisminister Blehr (×) og utenriksminister Ihlen (××). — Fot. Skarpmoen.

Høires fører advokat Halvorsen, hvis parti sammen med socialistene og tre venstremænd styrtet den Knudsenske regjering. Hr. Halvorsen fik derefter i oppdrag at danne det nye ministerium som sikkert ogsaa gaar en vanskelig tid imøte.

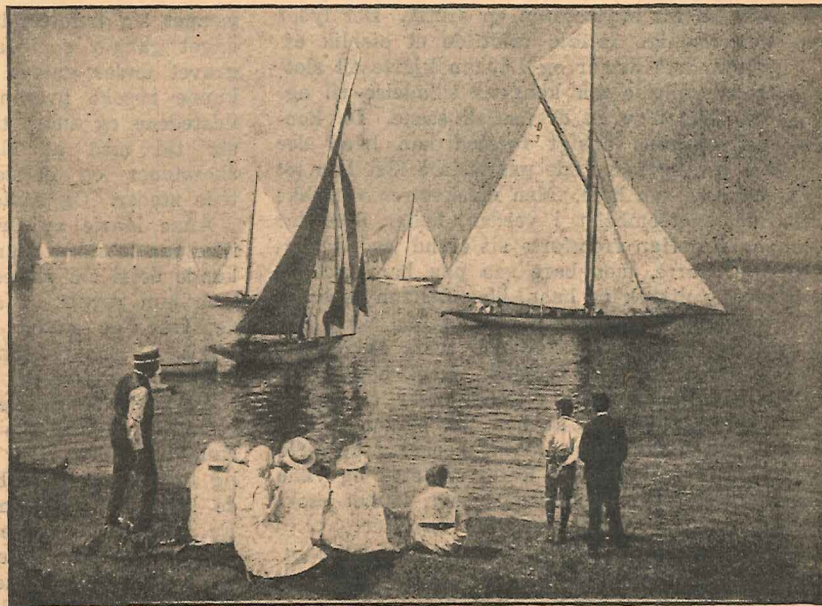
Armémusikinspektør Ole Olsen som 4. juli fylgte sit 70. aar og nu har indlevert sin avskedsansøkninng. Stillingen som armémusikinspektør har den bekjendte komponist indehat siden 1899. I 1884 blev han instruktør ved 2. brigades musikkorps.

Man forbereder sig paa aapningen av handelen med Rusland. Paa ovenstaaende billede ses firmaet Winge & Co.s nye skib „Tatjana” som maaler 8500 ton og danner en værdifuld tilvekst til vor under krigen saa sterkt reducirte dampskibsflaate. „Tatjana” som foreløbig er fragtet for den norske stat og er et av vore mest moderne fartøier. bygget i Amerika, skal i begyndelsen av august sættes ind i Winge & Co.s norske Ruslands-linje som utvilsomt vil bety et viktig ledd i utviklingen av vor rutefart. Selskapets planer gaar ut paa ruter paa Sortehavet og Levanten med fire moderne Dieselmotorskibe. Sortehavs-ruten aapnes i august foreløbig med et dampskib.

Konsul A. O. Haneborg som forleden døde 84 aar gammel var en av vort lands mest kjendte forretningsmænd. Han drev en omfattende trælast- og fabrikkvirksomhet og har bl. a. nedlagt et betydelig arbeide for Urskogbanen og skyttersaken.

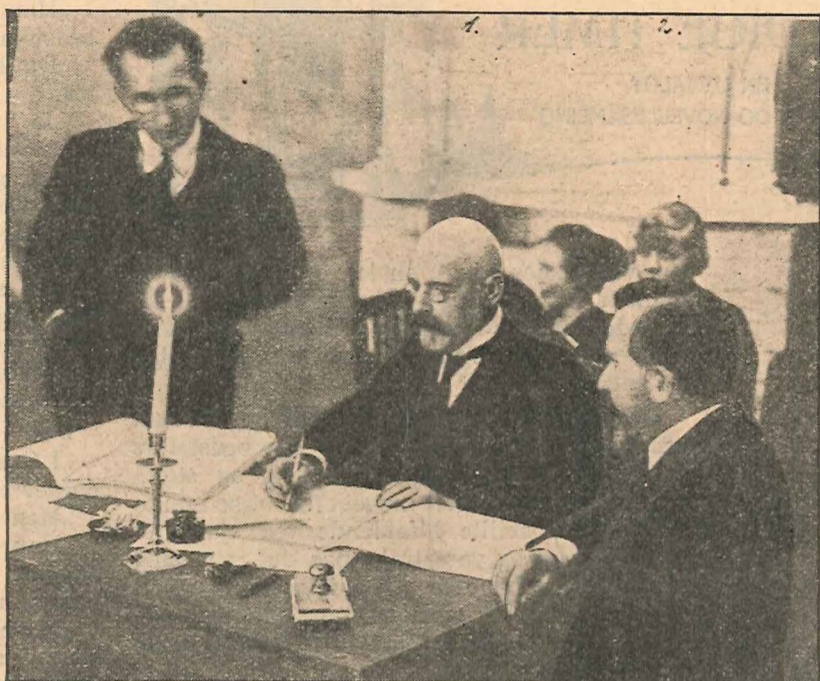

Av sommeridrættens annaler tillands og tilvands. Det er en livlig tid vore idrætsmænd og andre idrætsinteresserte nu lever i. Stevne følger paa stevne tillands og tilvands, de forskjellige sportspræstationer følges med levende interesse og de dokumenterer hvilket idrættens land par excellence Norge er. Tilv. ses et snapshot fra den berømmelige landskamp paa Græsbanen ved Kristiania for etpar søndager siden mellem Danmarks og Norges bedste fotbalspillere. Disse hadde i bokstavelig og dobbelt forstand en varm tjørn. Spillet blev uavgjort (1 mot 1) og viste en interessant jevnbyrdighet. Tilh ser man et billede fra Kgl. norsk Seilforenings vaarregatta der nærmest artet sig som et vakkert skue, idet vindforholdene var for slappe til at stevnet kunde bli av synderlig sportslig interesse. — Fot. Skarpmoen.

Det vanskelige russiske problem.

Nyest. billede av Lenin, Ruslands „røde zar“, som nu gjennem sin utsending Krassin i London har søkt at opnaa handelsforbindelse med England og dets allierte, og derefter almindelig anerkjendelse av Sovjet-Rusland.

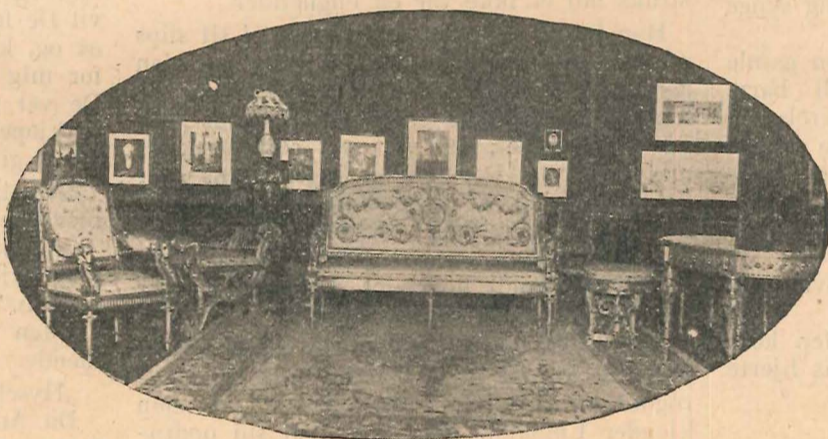

Da freden blev undertegnet i Dorpat mellem Estland og Sovjet-Rusland. Estlands Poska holder netop paa at underskrive fredstraktaten som fastsætter det nye rikes grænser. For bordenden i forgrunden av billedet sitter Ruslands representant Gukowski.

Sir Auckland Geddes, Englands nye gesandt i De forenede Stater. Efterat det mislyktes for hans forgjænger, selveste viscount Grey, at faa enighet bragt tilveie mellem de to stater skal nu Geddes forsøke paa det.

Det var selvfølgelig med stor interesse man hørte om at der var aapnet forhandlinger mellem Sovjetregjeringens utsending Krassin og den engelske regjering med sigte paa istandbringelse av handelsforbindelse mellem Rusland og England. Man saa deri et betydningsfuldt skridt henimot verdensfreden. Ti uten Ruslands gjendtræden i det mellemfolkelige samkvem vil jo vor verdensdels næringsliv altid være forkrøblet. I Frankrike og inden vide engelske kredser har man imidlertid stillet sig særdeles skeptisk til spørsmålet om forhandlinger med Sovjet-Rusland og den eventuelle nytte ved dem. Indtil midten av juni forelaa der hellerikke meddelelser hvorav man kunde dra sikre slutninger med hensyn til forhandlingens indhold og forløp. Man forstod dog, at de bød paa store vanskeligheter. Og disse vanskeligheter blev ganske visl ikke mindsket ved det brev som Lenin sendte med etpar medlemmer av den engelske arbeiderdelegation som netop under Krassins konferanser i London var vendt tilbake fra sin stu-

Saaledes forgaar — — — Her ser man noget av et kostbart møblement som har tilhørt keiseren av Tyskland og som skriver sig fra hans oldemors, dronning Louises tid. Sammen med saamange andre av de keiserlige eiendeler blev det solgt ved auktion i Berlin efter keiserdømmets fald, og kjøperen, en antikvitetshandler Wertheim, fik det ved en mellemmand sendt til Amerika hvor det forleden paany blev solgt ved auktion. Det synes somom man med urette har tvilet om dets egthet. Ialfald var prisen forholdsvis altfor lav. De 300,000 kroner som blev git for sakene sies bare at svare til hvad gobelindrækkene paa møblene er værd.

diefærd i Rusland. Lenin opfordret i dette brev med sterke ord de britiske arbeidere til at gjøre revolution, og i en officios artikkel tok krigsminister Churchill kraftig til orde mot Lenins uttalelser. De to aktstykker viste hvilken dyp avgrund der bestod mellem de to parter og det var ikke godt at se hvorledes der skulde kunne bygges bro over denne avgrund. Samtidig med den nye misstemning overfor Sovjet-regjeringen som den Leninske brandfakkel fremkaldte hos de allierte virket hellerikke de bolsjevikiske sprængkiler i Persien og Mesopotamien synderlig opmuntrende paa den britiske regjering. Hertil kom desuten rygtene om, at Lenin skulde være styrtet og at general Brussilov skulde være lederen av en antibolsjevisk motrevolution. Selvom disse rygter kanhænde ogsaa den gang mer var utslag av ønsker inden visse kredser end av de faktiske begivenheter saa bidrog de vistnok adskillig til yderligere at skjærpe de alliertes skepsis. Disse ting viser i det hele taat hvor floket det russiske problem er.

De første 700 tyske og østerrikske krigsfanger som har været internert i Sibirien kommer til Narva i Estland for derfra at bli sendt videre med damper til Tyskland. Mange av disse krigsfanger har været i Sibirien i tre, fire, fem aar. Man regner at der endnu er over 200,000 krigsfanger derborte, og det er dem som Fridtjof Nansen nu har faat i opdrag at faa hjemsendt. De nævnte 700 fanger er utvekslet med 700 russiske krigsfanger som var i Tyskland.

Kampen mot dyrtiden og varefordyrerne har som man vet i Amerika antat merkelige former. Den har git sig utslag ikke bare deri, at mange nu bærer de blaa „overalls“. Herrene har ogsaa taat celluloidsnipper i bruk samtidig med at damene bærer halter av papir. Her ser man et demonstrationstog i New York. Barna er klædt i „overalls“, og store plakater fortæller at det er en klub som kjemper mot varefordyrrelsene der optrær.

Antigone.

Av

L. T. Meade.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

Hun tænkte sig om et øieblik — saa lød pludselig disse skjønne toner gjennom rummet:

„O, for vi skilles, pike fra Athen, saa giv tilbake mig mit hjerte!”

„Deilig!” sa hendes bedstefar. „Du er en David der er kommet for at trøste Saul. Du kommer til at bli en stor glæde for mig, min kjære Antigone.”

„Tak, bedstefar.”

„Du maa ogsaa syng sanger paa det græske sprog for mig.”

„Jeg kan flere, men nu vil jeg nødigt syng mer.”

„Aa, jeg er meget tankeløs,” sa den gamle greve, „du er naturligvis træt, mit barn. Naar du kommer ind paa dit soveværelse — der er døren til det — saa vil du se mange nye kjoler til dig. Ved siden av er et badeværelse og ved siden av det er der et litet værelse som din engelske selskapsdame kan benytte.”

„Tak, bedstefar, tak. Kan jeg nu hvile mig en liten stund?”

„Ja, gjør det, mit kjære barn. Men kom snart igjen ind til din bedstefar, hvis hjerte du har vundet.”

XVI.

Antigone handlet alltid med stor ro og omtenksomhet. Hun hadde endnu aldrig gjort noget overilet. Hendes forhastede egteskap med Sir Anthony Needham var den store undtagelse fra regelen; men hvor meget og hvor længe hun end hadde tenkt sig om, saa vilde denne den viktigste begivenhet i en kvindes liv være blitt fuldbyrdet.

Hun var blitt gift med en mand der var hende overlegen i alle henseender — som var sterkere end hun og i besiddelse av en endnu større og mer betvingende magt. Antigone var alt andet end svak og eftergivende av karakter — men Needham var hendes lovlige egtefælle og derfor adlød hun ham.

Men da hun nu hadde git efter og da hun nu hadde faat adgang til sin bedstefar, følte ogsaa hun at hun baade for Needhams og sin egen skyld maatte gaa forsiktig tilverks.

Needham hadde forberedt hende paa den kjendsgjærning at en viss ung græsk prins vilde komme til paladset for at tilby hende sin haand og sit hjerte. Needham hadde sagt hende hvorledes hun skulde handle og det var hende en glæde at følge hans instruksjoner. Hun smilte stille ved sig selv, da hun tok paa sig en meget pragtfuld græsk robe til sit første møte med sin formodede frier. Fra sin tidligste barndom hadde hun studert græsk historie, græsk karakter, græsk smak og tilbøieligheter baade fra fortid og nutid, og hun visste godt at det moderne Grækenland som motsætning til den tidligere enkelthet i smaken elsket farver og pragtutfoldelse.

Efter en liten betænkningstid iførte hun sig

saa ved Elsie's hjælp en let, grøn robe, over hvilken hun arrangerte en rosenrød tunika saaledes at den fremhævet hendes prægtige figur uten dog i mindste maatte at stille den for meget tilskue.

Hele dragten var meget klædelig, og da hun ved middagstid traadte ind i sin bedstefars dagligstue, holdt hun hodet høit og stolt. Greven hadde længtet meget efter at se hende igjen. Han smilte bifaldende ved synet av hendes dragt og var straks paa det rene med at han ikke behøvde at korrigere en smak som hendes. Han og hans sønnedatter skulde bli som to straalende diamanter i dette kolde marmoralpals.

Da Antigone traadte ind, fandt hun derinde en slank, ung mand, tilsynelatende litt ældre end hun selv; han hadde den reneste græske type, men var klædt paa moderne græsk vis i engelsk stil, men dog med den forskjell som straks atd et ikke var en englænder.

Han hadde en pragtfuld diamant i sit slips og en anden mægtig diamant lyste paa den ring, han bar paa sin venstre lillefinger. Ellers var han ganske enkelt klædt. Hans haar var snauklippet; det var sort som blæk og mat i farven. Der fandtes ingen glans over det. Hans øine var meget store og ogsaa sorte; han hadde en sterkt opsnodd knebelsbart, men ikke skjeg.

Antigone bøide hodet let. Greven gik ivrig mot hende og tok hendes haand.

„Mit kjære barn, jeg har den store ære at forestille dig for min særlige ven, prins Mavrogordato. Jeg har netop opdaget at han kjender England. Han har nydt sin opdragelse i Old Trinity, Cambridge, og dere kan kanskje finde berøringspunkter med hverandre. Mavrogordato er meget flink i græsk kunst og kjender alle græske sæder og skikker, saa han kan godt underholde dig, mit barn. Hvad mig angaar, saa vil jeg hvile mig litt. Dere unge mennesker kan gjøre hverandres bekjendtskap. Jeg kommer snart tilbake.”

Greven forlot sit pragtfulde værelse gjennem en av alle dørene, og Antigone saa op paa Mavrogordato med et svakt, meget svakt smil paa sit ansigt. Hun blev forbauset ved at finde at uttrykket i den unge mands ansigt var aapent og venlig. Der var ikke den mindste tvil om at prinsen beundret Antigone, men han var en for fuldkommen gentleman til at lægge beundringen for dagen saa snart.

Antigone hjalp ham over den litt vanskelige situation. Hun lot ham gaa ind i hendes dagligstue og han akkompagnerte hende til hendes sang. Deres første sammenkomst varte en times tid; men prinsen meddelte den unge dame at hendes bedstefar hadde bedt ham om at komme igjen og spise middag med dem.

„Jeg blir vist den eneste gjest med undtagelse av en gammel ven av greven, og denne ven, Contessa, min far, prins Mavrogordato.”

„Det skal glæde mig at se Deres far, min prins,” sa Antigone. Hun talte rolig og likefrem og hun var slet ikke overvældet. Men det var hende umulig at fatte uvilje mot denne elskværdige, unge prins. Det gjorde hende tvertimot ond for ham. Han var ført i en fælde, og hun tænkte paa, om det vilde bli mulig for hende at redde baade ham og sig selv.

Da greven kom tilbake, spurte han ivrig hvorledes Antigone syntes om prinsen.

„Han er en meget elskværdig, ung mand, bedstefar,” sa hun.

„Du beundrer ham altsaa, min sønnedatter?”

„Ja,” svarte Antigone rolig.

Greven saa paa hende og hans øine straalte av en grænseløs glæde. Aa, hvor forandret hans liv var blitt! Han var saa lykkelig at han næsten blev snil.

Henimot aften sa Antigone:

„Du sa at jeg skulde faa ha min frihet. Kan jeg gaa en times tid eller saa ut med Dionyses?”

„Vil du ikke heller gaa med din engelske selskapsdame?” spurte greven.

„Som du vil, bedstefar.”

„I Grækenland,” sa greven, „gaar fornemme damer aldrig ut uten ledsagelse.”

„Men der er jo Dionyses —”

„Han er en mand. Du har tat med dig en engelsk selskapsdame. Gjør bruk av hende ved denne anledning.”

„Nuvel, bedstefar, jeg skal gjøre som du synes,” sa hun.

Hun gik ind paa sit værelse og ropte paa kusine Elsie.

„Kusine Elsie Bruce,” sa hun, „min engelske natur kræver en spasertur. Hvis jeg var helt græsk, vilde jeg kjøre, men jeg er engelsk og maa gaa. Kjære, snille kusine Elsie, vil De følge med mig? Dionyses vil gaa med os og, kusine Elsie, hvis det blir nødvendig for mig at tale alene med Dionyses, saa vil De vel forsvinde ind i en antikvitetshandel og kjøpe et eller andet til mig? Vær saa ræd for at gi ut penger — se, jeg har overflod!”

Hun la endel pengestykker i den lille dames haand.

„Aa, kusine Elsie,” sa hun, „nu er jeg en meget rik dame og jeg bryr mig saa litet om rigdom.”

„Men om kjærlighet,” sa Miss Elsie rød-mende.

„Hysch, kjære! Det maa vi ikke tale om!”

Da Antigone hadde klædd paa sig til sin korte spasertur som ved denne anledning ikke kunde strække sig til Akropolis eller et av de andre gamle, seværdige steder i Athen, fandt hun at Dionyses ventet paa hende inde i hendes dagligstue. Han saa aldeles ut som en gentleman — som en græker av den høiere klasse — med undtagelse av at hans haar var klippet paa engelsk vis.

Han saa ængstelig paa den unge dame; men hun smilte venlig til ham og hans ansigt opklaredes. Snart efter hadde de passert den lange rad av tjenere og befandt sig utenfor paladset.

„Dionyses, kjender De denne byen godt?”

„Ja, Madame, jeg kjender den.”

„Min veninde her,” sa Antigone og la haanden paa Miss Bruce's skulder, „har stor forkjærlighet for antikviteter. Kan De fore os bort til en antikvitetshandel?”

„Med leilighet,” sa Dionyses; „vi kan gaa nedover denne gaten, dreier til venstre og saa er vi ved Hadrians forretning. Hadrian bræsker sig av at være græsk — hvilket jeg nu tillater mig at betvile — men han er berømt for sine antikviteter og vil gjøre hvad han kan for begge damer.”

„Jeg vil besøke hans forretning en anden dag. Idag gaar Miss Elsie alene ind der.”

Dionyses løftet øienbrynene, men sa ikke noget. Faa øieblik efter stod han alene med Antigone utenfor Hadrians forretning.

„Jeg har indrettet det saaledes,” sa hun hurtig. „Følg mig til et sted hvor vi er uforstyrret, Dionyses. Jeg har meget at si Dem.”

Dionyses rettet sig op. Hans øine straalte av glæde.

„Der er en liten ruin her i nærheten,” sa han, „de store og majestætiske ruiner ligger tilhøre for os, men vi kan gaa til Argos — et

temmelig ukjent sted — og der vil vi være likesaa sikre som om vi var utenfor Athen.”

„Vi vender tilbake og henter Miss Bruce,” sa Antigone. „La os skynde os til den ruinen, De kalder Argos.”

Miss Elsie visste at hun vilde bli hentet, og Antigone fjernet sig hurtig med den lille mand. Snart naadde de det avsides liggende sted hvor der stod nogen faa spredte piller og hvor deler av et tak indelukket pladsen i det høire hjørne, saa at man, naar man traadte ind, kunde se alt uten selv at bli set. Der var ikke noget særlig pent ved Argos med undtagelse av de tre eller fire statelige piller. Dionyses fortalte sin unge veninde at taket var nyt. „Og undertiden,” tilføide han, „blir det i de kolde vintermaaneder brukt til ly for dyr.”

Der stod en stenbænk som ikke var særlig ren. Dionyses tok et stort, hvitt silkelomme-tørklæ op av lommen, la det paa en del av bænken og bad Madam om at sette sig.

Antigone satte sig. Han stod foran hende saaledes at ingen kunde se hende utenfra. Hun taug et øieblik, saa sa hun lavt:

„Peter Denton, De tror vist at jeg har tat ned et brev som jeg vil be Dem gi min mand?”

„Hvis De ønsker det, Madame, vil jeg lope risikoen og besørge det.”

„Men jeg har ikke noget brev,” sa Antigone, „et brev vilde være uheldig. Det vilde være i høi grad farlig; men Dionyses, jeg ber Dem om at opsoke min mand iaften og jeg ber Dem si ham — si ham —” hendes stemme skalv — „at alt staar forsaa vidt godt til med mig. Si ham at min bedstefar er snil imot mig, at jeg er omgit av luksus og at jeg er forberedt paa at bli her ialfald en kort tid. Si til Sir Anthony at De vil komme hver dag med et budskap fra mig, men at jeg ikke vil skrive for det vilde ikke være sikkert. Si ham endvidere, Peter Denton, at jeg har set prins en og at han forekommer mig at være god og bra og en gentleman, og at jeg har det bedste haab om at alt skal bli ordnet paa bedste maate, men at jeg maa gaa forsigtig tilverks. Nævn endelig ikke prinsens virkelige navn, men si at han og hans far skal spise middag med os idag. Aa, Peter Denton, se ind i denne spræk — der vokser en vild blomst. Jeg vil plukke den. Gi min mand den fra hans hustru. Si ham alt hvad De vil om mig selv — si ham at denne blomst er et budskap om vor kjærlighet. — Og nu er det bedst at vi gaar tilbake og henter Miss Bruce.”

Stakkars Miss Bruce kjendte slet ikke noget til antikviteter. Hendes kinder var høirøde, men hendes øine straalte av glæde, da Antigone traadte ind i butikken.

„Min kjære Antigone,” sa hun, „jeg er saa raadvild. Jeg har faat dette — de sier, det er en antikvitet, og de vil ha en guldpenge for det. Men jeg bryr mig slet ikke om det, Antigone. Skal vi ikke vælge noget andet?”

Stakkars Miss Bruce kjendte slet ikke noget til antikviteter. Hendes kinder var høirøde, men hendes øine straalte av glæde, da Antigone traadte ind i butikken.

„Min kjære Antigone,” sa hun, „jeg er saa raadvild. Jeg har faat dette — de sier, det er en antikvitet, og de vil ha en guldpenge for det. Men jeg bryr mig slet ikke om det, Antigone. Skal vi ikke vælge noget andet?”

Stakkars Miss Bruce kjendte slet ikke noget til antikviteter. Hendes kinder var høirøde, men hendes øine straalte av glæde, da Antigone traadte ind i butikken.

„Jo, la os det,” sa Antigone. „Vi har tid endnu.”

Hun saa med et blik at den kjøpte gjenstand var værdiløs. Det var en av disse bagateller som fremstilles i Birmingham og som blir solgt for relikvier og antikviteter.

Antigone saa med sine skarpe øine en lang rad rosenfarvede perler, meget klare og indfattet i gammelt sølv. Hun spurte efter indehaveren av forretningen, og hendes dronningagtige holdning, hendes ynede og skjønnhet fik den store Hadrian til selv at ekspedere hende.

„En av Deres ekspeditører, Mr. Hadrian, har solgt dette til min veninde.”

„Men —” begyndte Hadrian — „damen syntes at være meget indtat i det.”

„Hvad tok De for det?”

„En guldsovereign. Contessaen kan sikkert ikke klage over prisen.”

„Jo absolut, for det er en aldeles værdiløs gjenstand. Jeg ønsker at vælge noget andet.”

„Som Deres naade befaler,” sa Hadrian.

„Idag har jeg ikke tid til at se igjennem Deres samling,” sa Antigone, „men jeg synes godt om den lange rad med perler derborte.”

„Det tror jeg godt, Deres naade, Contessa, det er en av de sjeldneste ting i hele min forretning. Den blev bragt mig fra Kreta i forrige uke.”

„Jeg tror, den er gammel,” sa Antigone og undersøkte den omhyggelig. „Hvis De vil ta det værdiløse stas, min veninde har kjøpt, tilbake, saa vil jeg gi Dem to ekstra soverigns for perleraden.”

„Aa, Contessa, De vil ruinere mig, Den er værd tyve, tredive, firti av Deres engelske guldpenger.”

„Hvad sier De, Dionyses,” spurte Antigone og vendte sig mot den lille mand. „Hvor meget er denne perlerad værd?”

Dionyses saa opmerksomt paa den, vendte sig derpaa til Hadrian og sa i en høitidelig tone:

„Det vilde være klokt av Monsieur Hadrian at overlate Contessa Belvedere, Conte Lycurgus Belvederes sønnedatter, denne kjede for den pris, hun nævner, for hun vil uten tvil komme igjen.”

„Det faar saa være som Contessaen ønsker det,” sa Hadrian straks.

Antigone lo fornoiet. Hun la to guldpenger paa disken, og for Miss Elsie visste hvad hun gjorde hadde hun kastet kjeden, som virkelig var en sjelden værdifuld gjenstand, om den lille dames hals.

„Kusine Elsie, her er en erindring om Athen,” sa hun.

„Er den virkelig til mig?” utbrot den forbausede, lille dame. „Aa, jeg hadde aldrig trodd at jeg skulde komme til at eie noget saa vakkert. Hvorledes skal jeg takke Dem?”

„Ved at være snil og søt,” var svaret, „og ved ikke at tale om det til nogen.” —

Middagen i grevens pragtfulde spisesal som Antigone ikke hadde set før var saa

fortræffelig som de mest utsøkte viner, det kostbare service, det mest snehvite dækketoi og den bedste mat kan gjøre en middag.

En tjener, klædt i det grevelige liberi, stod bak hver stol. Maten kom ind til dem gjennem en aapning i væggen, og tjenerne var i hvite kjortler med guldbroderi. De hadde sandaler paa føttene og paa hodet bar de broderte turbaner.

Hele værelset var gjennemtrængt av duften av rosenolje, og den store mengde av blomster som næsten alle hadde en sterk lugt, virket bedøvende paa Antigone, saa hun folte sig halvt syk. Det glædet hende imidlertid at Dionyses sluttet sig til selskapet, og hun la merke til at han satte sig i nærheten av hendes bedstefar og syntes at læse hans tanker som i en aapen bok.

Den ældre prins Mavrogordato lignet sin søn, men han hadde ikke dennes aapne, venlige uttrykk. Han hadde listige øine, og skjønt han uten tvil likte Antigone, kunde hun av hans mine se at han ansaa hende for en salgsgjenstand som det vilde være av værdi at erhverve for slegten.

Straks efter middagen trak de unge sig tilbake til Antigones private stue, mens den ældre prins og greven diskuterte giftermålet. Prinsen skjændte og raste, da greven kom med forslaget om at skifte navn. Greven saa rolig paa ham.

„Min sønnedatter gifter sig bare med en der antar hendes navn,” sa han. „I det punkt er jeg urokkelig. De er rik, prins, men De er ikke saa rik som jeg. De behøver bare at tale med mine sagførere for at faa vite hvor store og rike mine eiendommer er.”

„Men — men det er jo uhørt,” sa prinsen. „Jeg som tilhører det kongelige hus gir min eneste søn til en ung pike som bare har en greve til bedstefar — ja, Conte, det er ikke meningen av fornærme Dem, allermindst i Deres eget hus — men forskjellen i vor rang er virkelig umaadelig stor.”

„Og allikevel,” sa greven, „vil dette egteskap bli fulldyrdet om kort tid. Deres søn antar navnet Belvedere og faar den vakreste frue i verden. Han vil ogsaa faa alverdens rigdom og glans. De er fattig til at være en prins.”

„Det er som man tar det.”

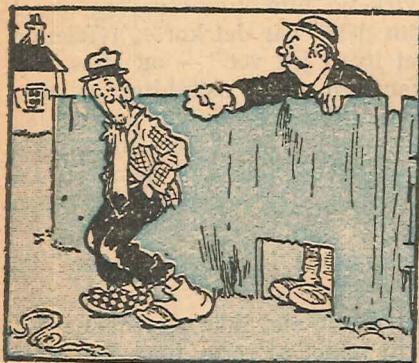
„Jeg er til at være greve umaadelig rik. Men tal med mine sagførere, prins Mavrogordato, og la mig saa høre hvad De mener om saken. Hvis De ikke ønsker at dette egteskap skal komme istand saa si bare et ord. Der er mange friere til min sønnedatters haand.”

„Jeg indrømmer at hun er vakker,” sa prinsen. „De to unge synes at ha fattet tilbøielighet for hverandre, men jeg maa si Dem, hr. greve, at det er en uhørt fordring, De stiller.”

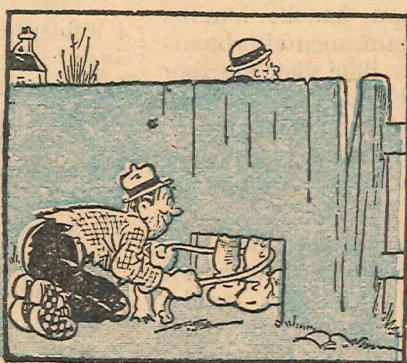
„Den er uigjenkaldelig,” sa greven.

„Nuvel. Si mig navnene paa Deres sagførere. Be dem om at komme til mig imor-

En munter, liten historie om et par lange støvler.

„Bort herfra!” roper den tykke til en landstryker. „Jeg skal nok klare at plukke kirsebærene mine selv!”

Saa vendte den tykke sig om. Men med et laug bandt landstrykeren hans saa han ikke kunde gaa.

„Se saa!” sa landstrykeren og lo. „La os nu se om De kan komme bort herfra! Det kommer vist til at knipe!”

„Mon det?” sa den tykke og grep fat i landstrykeren. „Støvler kan tas av, som De ser! Men det kan derimot ikke pry!”

gen i mit palads. Jeg skal gi Dem mit avgjørende svar klokken elleve imorgen. De kan komme til mig klokken ni."

Dionyses hadde forlatt værelset, men hans herre ringte med guldklokken og han viste sig straks igjen.

"Dionyses," sa greven, "De kjender mine sagførere. Gaa straks og si til dem at de skal møte imorgen klokken ni hos prins Mavrogordato i hans palads med alle de instruktioner, jeg har git dem."

I dette øieblik hørtes en herlig stemme synge:

"O, før vi skilles, pike fra Athen, saa giv tilbake mig mit hjerte!"

"Men hun synger jo — den unge dame! Musik behager mig, overvælder mig! La os gaa ind og høre paa sangen, grev!" utbrøt prinsen.

XVII.

Jasper John var i høi grad utilfreds og misfornøiet. Hans store hus var fuldt, alle de andre huser paa pladsen var leiet ut, og beboerne syntes overmaade tilfreds med sine boliger.

Men ikke desto mindre var Jasper John utilfreds og hans livs drom var ikke opfyldt. Antigone, hans skjønne niece, den av hans niecer, han holdt mest av — det vil si, hvis en natur som hans overhodet kan holde av nogen — var forsvundet uten et ord. Sir Anthony Needham hadde skrevet en kort billet til ham, hadde vedlagt en check for sit korte ophold i nr. 1 og hadde forklart at vigtige forretninger kaldte ham til utlandet, men at han gjerne vilde beholde sit værelse, hvis Mr. John vilde la det staa til ham.

Men hvad brydde Jasper John sig om Sir Anthony uten Antigone? Hvorledes skulde han faa gjennomført sine intrigante planer uten Peter Denton — hans faktotum, hans slave, hans offer?

Næsten alt kommer tilsidst for dagens lys, om det end varer længe — og nu sat Jasper John alene paa sit kontor og gjennomgik i tankene fortiden.

Hvor klok han hadde været — eller rettere sagt: hvor klok Peter Denton hadde været! Ofte kunde han smile, naar han tænkte paa disse svundne dage, naar han mindedes hvorledes han hadde samlet sammen penger, pund efter pund, det ene hundre pund efter det andet — det ene tusen pund efter det andet — ja, han hadde altid samlet sammen penger, alltid spart — men begyndelsen til hans store rigdom var dog basert paa en forbrydelse.

Det var lyktes ham at kaste skylden paa Peter Denton. Han opdaget — i begyndelsen rent tilfældig — at Peter Denton kunde hjelpe ham. Hope Square var et meget tarvelig, trist og skummelt kvarter — og det var tilsalgs. Han kjøpte det for en billig pris — og istedetfor at bruke det, skilte han sig litt efter litt av med de faa beboere som levde paa denne øde plads.

Saa opslog han selv sin bopæl i nr. 1. Han opgav som vert en fingert mand, og naar beboerne bad om at faa utført de nødvendige reparationer, avslog den formodede vert alltid at la dem utføre. Saaledes fik han hele pladsen for sig selv med undtagelse av nr. 15; men der var en liten vanskelighet med hensyn til nr. 15. Disse stilfærdige, snille damer — de tre søstre Croft — bad aldrig om at faa reparationer, de betalte husleien punktlig og fylgte sit hus med pensionærer som aldrig blev mer end høist fjorten dage eller tre uker. De snille, smaa damer var saa forbauset og bedrøvet over at deres pensionærer alltid forlot dem saa snart igjen, de kunde slet ikke forstaa det, for huset blev holdt saa rent og pent, og skjönt pensionærerne betalte saa moderate priser, saa fik de

altid udmerket god kost. Men de reiste allikevel efter kort tids forløp. Søstrene talte sammen om det, men de kunde ikke finde nogen løsning paa gaaden. Jasper John kunde ha git dem opplysninger om det, hvis han hadde villet; det samme kunde Deter Denton ha gjort, hvis han hadde ønsket at gjøre det; men ingen av disse mænd krydset deres vei og de var overlatt til at utgrunde problemet alene, hvilket aldrig lyktes dem. Men saa hendte der pludselig og uventet en forandring.

Efter mange aars spinken og sparen hadde Jasper John endelig faat samlet en urimelig mængde penger og han kaldte da sit faktotum tilside og sa:

"Jeg fortsætter mine forretninger i City, men jeg ønsker at foreta store forandringer paa Hope Square. Jeg er kjendt som en av de rikeste mænd i City, og saa længe De er tro mot mig, Peter, er Deres hemmelighet sikker."

"Aa, herre," sa den stakkars, lille mand, "De kan umulig svigte mig. Det var Dem som fristet mig — det var Deres skyld at jeg faldt for fristelsen."

"Vær nu bare fornuftig og bli ikke sentimental," sa Jasper John. "For fremtiden har jeg et andet arbeide til Dem."

Peter Denton forlot kontoret med et lettet hjerte. Han hadde set meget nedtrykt ut i disse dage. Han hadde set ut som en meget ulykkelig, indskrumpet, liten mand med frygtsomme øine, men efter denne samtale med sin herre følte han sig meget opmuntret og lettet. Det nye arbeide der var git ham syntes at gjengi ham litt av hans selvagtelse. Han var en intelligent mand og derfor satte Jasper John ham saa høit. Han visste at han endnu maatte holde ham i slaveri.

Saaledes stod tingene i et par uker. Nr. 15 saa tristere ut end nogensinde, de tre søstre hadde mer og mer besvær med at klare sig og Peters gode hjerte blødte for de snille, smaa damer. Han undgik alltid saavidt mulig at komme i nærheten av nr. 15, men han motte av og til de tre søstre Croft som trods sin fattigdom gjorde alt det gode, de kunde. De ansaa ham for en mand der hadde kjendt bedre dage og engang tilbød Miss Pen ham frygtsomt en shilling.

Den lille mand følte en grænseløs bitter smerte, da han tok imot denne shilling. Noen dage efter kom Jasper John til sit kontor i den mest ophidsede sindsstemning. Det var den dag, da han hadde faat sagførerens brev og da denne historie egentlig begyndte.

Peter Denton blev raadspurt og alt blev ordnet. Husene blev sat i den bedste stand og de blev straks leiet ut. Søstrene Croft flyttet til nr. 1, og Peter Denton blev støvlepudder — men han var i virkeligheten sin herres spion. Det var ham som hjalp Jasper John med hans vanskelige pengeforretninger, det var ham der tilvendte sig Antigones brev og kopierte det. Det var ham som reiste direkte til Grækenland for at indhente opplysninger om Monsieur le Conte Lycurgus Belvedere — men han blev borte. — Jasper ventet ham hjem om fjorten dage — senest tre uker. Han tænkte at han kanske handlet klokt i ikke at skrive til ham, men efterhaanden som dagene gik og der ikke viste sig spor av Antigone, og da Eva, Frida, Effie og Joan alle sorget over deres søster, og den rike og fornemme Sir Anthony Needham vendte heller ikke tilbake, begyndte Jasper John at bli betænkelig.

Han hadde nok i nogen henseender held med sig. Hans vakre, lille niece Effie hadde vundet Lord Banburys hjerte. Da hendes nydelige søster var borte, hadde han vendt sin oppmerksomhet mot hende. — Naturligvis var Effie straalende og onkel Jasper var det ogsaa. Banbury passet meget godt til Effie, og Jasper avtalte med den unge Lord at han

vilde sette ut ti tusen pund til Effie til hendes eget bruk, saasart hun blev gift, og den samme sum skulde sættes ut for hendes søstre med undtagelse av Antigone.

"For hende har jeg ordnet en ganske anden fremtid," sa Jasper John.

"Hun er jo uforlignelig vakker," sa Lord Banbury, "men hun er jo borte — hvor kan hun være reist hen?"

"Aa, unge piker i den alder er altid meget rastløse. Hun er som alle andre av sit kjønn — hun har naturligvis reist en liten tur ut i verden, det forvildede barn, men jeg skal nok snart faa hende tilbake til nr. 1."

Effies forlovelse var en glædelig begivenhet og gav anledning til endel opmuntring og adspredelse i pensionatet, eller som Lord Banbury yndet at kalde det, i det fashionable hotel. Og da Jasper John ikke gjorde nogen hemmelighet av sine hensigter angaaende sine niecer, men lot Lord Banbury forstaa at alle de unge piker vilde faa flere penger efter hans død, kappedes de unge herrer om at komme til nr. 1 og alle gjorde alvorlig kur til de unge arvinger, men i dette punkt visste Jasper snart hverken ut eller ind.

Banbury var tilstrækkelig velstaaende og var jo ogsaa adelsmand, saa han var i alle henseender et passende parti for den vakre, livlige, lille Effie, men alle de andre unge herrer som baade var pene, indtagende, muntre og livlige og som fylgte huset ikke alene som faste pensionærer, men som tilfældige gjester — de kunde Jasper John uten Peter Dentons hjelp aldeles ikke finde rede i. Han famlet i mørke med hensyn til deres stilling, indkomster og tilkommende utsigter.

Saa en dag hadde han en lang samtale med Miss Tabitka. Skjønt han egentlig likte Miss Pen bedst, ansaa han Miss Tabitka for at være den klokeste av de tre søstre.

"Min kjære veninde," sa han, "jeg vil gjerne be Dem om at utføre et hverv for mig. Ser De, ingen av mine niecer maa gifte sig med en mand som ikke kan forsorge hende, hvor elskværdig og indtagende han end kan være. Han skal i det mindste ha tre tusen pund om aaret. Naar det er fuldt og klart konstatert, min kjære Miss Tabitka, saa gir jeg mine ti tusen pund som medgift — men ellers ikke. Mine niecer skal ikke kjende fattigdommens kvaler."

"Aa," sa Miss Tabitka, "men vi er da saa lykkelige."

"Javel — men hvorfor, om jeg maa spørre?"

"Ved Deres godhet, min ædelmodige ven."

"Slet ikke, Miss Tabitka. De er lykkelig, fordi jeg har arbeidet og spart sammen, saa jeg er blit en rik, meget rik mand. De er lykkelig, Miss Tabitka — slet ikke paa grund av min saakaldte godhet, men paa grund av mine penger. La alt her i huset gaa som hit til. La de unge piker faa vite det, jeg har sagt Dem. Fattige friere kommer slet ikke i betragtning. I mellemtiden venter jeg Antigone tilbake."

"Aa — vet De hvor det søte barn er reist hen?" spurte Miss Tabitka.

"Tror De virkelig hun vil holde sin onkel i uvidenheter om det?" var det korte, avfeiende svar. "Jeg vet hvad jeg vet" — og Miss Tabitka som var den mest uskyldige av alle kvinder saa ikke glimtet i de onde øine. "Jeg reiser bort en stund. Omtal det tilfældigvis for mine niecer og tal ogsaa til dem om det andre vigtige punkt. Jeg reiser iaften. Ingen vil savne mig."

"Jovist, vi vil savne Dem allesammen," sa Miss Tabitka.

Jasper John svarte slet ikke paa denne bemerkning. Han hadet at reise, men han følte sig overbevist om at der paa en eller anden maate var fare paafærde. Han maatte selv reise til Athen — han maatte finde Peter

Denton. Han maatte skaffe sig fyldestgjørende oplysninger om den gamle slyngel Conte Lycurgus Belvedere.

XVIII.

Antigone hadde bare opholdt sig et par dage i sin bedstefars palads, da han sendte en av sine private tjenere ind til hende for at behende om en samtale under fire øine. Manden som var grevens kurér bukket like til jorden og præsenterte Antigone en liten billet som laa paa et sølvbret.

Antigone aapnet den og læste dens indhold. Der stod bare et par ord:

„Min sønnedatter, kom straks ind til mig i min private dagligstue.”

„Si til din herre,” sa Antigone, „at hans sønnedatter skal komme ind til ham straks.”

Manden nølte litt frygtsomt, saa sa han: „Tilgi din ydmygste tjener, men efter græsk skik skal du, naar du har tat imot et brev, svare paa samme maate.”

Antigone hadde lyst til at le, men hun betvang sig og satte sig ned ved det nydelige, gamle skrivebord for at skrive et par linjer. Hun la billetten paa det kostbare sølvbret, og saa forsvandt manden med et dypt bukk.

„Kusine Elsie,” sa Antigone og saa op paa den lille dame, „jeg tror at alle disse ceremonier tilsidst kan komme til at slaa mig ihjel.”

„Aa, min kjære,” sa Elsie — men saa visste hun ikke mer at si. Hun hørte til den slags mennesker som fandt sig i alt, men som aldrig kunde ta initiativet til noget.

Antigone gav sig ikke engang tid til at se sig i de lange speiler som var anbragt mellem cedertræspanelene med mellemrum. Hun gikk hurtig og uten at nøle ind i sin bedstefars værelse. Hun fandt greven ventende paa sig og til sin overraskelse og skræk saa hun den ældre prins Mavrogordato staa ved siden av ham.

Da Antigone traadte ind, gikk de begge mot hende. Hendes bedstefar kysset hende paa panden og prinsen tok hendes haand og løftet den ridderlig op til sine læber.

„Antigone, jeg har store nyheter til dig,” sa Conte Belvedere. „Hans kongelige høihet prins Mavrogordato har omhyggelig undersøkt og set igjennem de bestemmelser, jeg har truffet med hensyn til dig og fundet dem i alle henseender tilfredsstillende og —”

„Ja, i alle henseender tilfredsstillende —” gjentok prinsen og bukket dypt for den unge dame.

„Antigone,” sa hendes bedstefar, „jeg er glad og stolt, for jeg har ikke alene fundet en egtefælle til min kjære sønnedatter blandt de fornemste herrer i Grækenland, men han er ogsaa villig til at gi avkald paa sit eget navn og anta vort, saa at du, naar du gifter dig med prins Mavrogordato, hvis elskverdige egenskaper du jo allerede har lært at kjende, vil komme til at hete prins Belvedere. Der stiles bare en betingelse som mishager mig, men som kanskje er berettiget. Jeg vilde gjerne skaane en ung pike for at rødme —” Antigone saa i dette øieblik ut som om intet paa jorden lunde faa hende til at rødme — „men ikke desto mindre,” vedblev greven og fæstet sine store øine paa hendes ansigt, „naar der blir git saa meget paa begge sider, saa maa der ogsaa bringes ofrer paa begge sider —”

„Ja, bedstefar.”

Der var et litt uforstaaende uttrykk i de rolige, graa øine.

„Det er altsaa dette, min pike,” sa greven. „Den ældste søn faar navnet Belvedere, men den anden søn vil bli prins Mavrogordato. Er du villig til at gaa ind paa det?”

„Jeg synes, det er et meget retfærdig arrangement,” sa Antigone. Hun sænket sine

øine og der viste sig et litet, ubetydelig smilehul paa hendes venstre kind.

Prinsen blev rent overvældet.

„Denne unge pike,” sa han, „har hjerte saavel som skjønhed. Hun forstaar en gammel fars ønske.”

„Det gjør jeg, prins.”

„Min datter, tillat mig at gi Dem et velkomstkys.”

Det gav et litet sæf i Antigone, saa strakte hun ut sin fine haand.

„Nei, nei, Deres bedstefar kysset Dem paa panden, faar saa ikke den der skal være Deres far gjøre det samme?”

„Som De vil, prins,” var det likefremme svar.

„Og nu —” sa greven straalende av glæde — „er der bare en ting til at ordne. Vi handler hurtig i dette solens land — vi betænker os ikke og kaster ikke bort tiden. Vi sier, det skal være, og saa blir det. Og derfor, Antigone, vil du idag om en uke bli viet til prinsen efter græsk ritual, og da du er opdraget i England, skal ogsaa den engelske prest vie dere. Det vil du jo helst, ikke sandt, mit barn?”

Antigone rødmet og viste for første gang litt uro.

„En kvinde har saa mange ting at ordne,” sa hun, „for hun trær ind i egteskapet og paa tar sig dets hellige pligter. Jeg maa derfor be om fjorten dages frist. I det land hvor jeg er opdraget er det skik og bruk at bruden fastsætter tiden for brylluppet.”

Begge de ældre herrer saa litt ærgerlige ut. Endelig sa prinsen:

„Conte Belvedere, dette forekommer mig som et rimelig forlangende og der vil ogsaa bli mange ting for os at ordne. Som De vet, Conte, skal bryllupsfesten efter græsk skik finde sted i mit palads. Selve ceremonien kan finde sted her, men brudgommen og bruden møtes senere i mit palads. Jeg har derfor mange forberedelser at gjøre. Et saadant bryllup som dette har ikke været feiret paa mange aar i Athen og det er ikke umulig at kongen selv vil overvære ceremonien.”

Ved denne ytring oplartes grevens ansigt.

„Det vilde være en meget stor ære,” sa han.

„Og,” vedblev prinsen, „jeg kan ikke paa de første dage faa audiens hos hans majestæt, for han er netop paa reise gjennom øene. Saa hvad mig angaar samtykker jeg gjerne i Deres begjæring, Contessa.”

„Jeg takker Dem, prins,” sa Antigone.

„Hun har en sand kongelig mine,” sa den gamle prins og vendte sig mot greven. „Hvem vet — hvem vet?” Han gned ivrig sine hænder. Ikke engang til greven og dennes sønnedatter turde han hviske sit hjertes lønlige haab.

„Prinsen har saaledes avgjort saken til fordel for dig, Antigone,” sa greven. — „Forlat mig nu, mit barn. Herefter vil der komme forskjellige forretningsfolk til dig for at forsyne dig med de nødvendige midler til dit utstyr. Den unge prins kommer hit litt over tolv. Betragt dig som hans tilkommende hustru.”

„Ja, bedstefar.”

Den unge dame gjorde en dyp boining for de to herrer og forlot værelset.

„Det er bra nok,” sa greven, da prinsen skulde til at gaa, „men jeg er ingen ynder av lange forlovelser.”

„Pytt!” sa prinsen. „Hvad har fjorten dage at si, greve? Antigone er eftergivende og medgjørlig og pengene kommer ind i rette tid — og da jeg næsten kan garantere for at kongen og dronningen vil vise sin interesse — er De saa ikke tilfreds, min ven?”

Greven saa litt ærgerlig ut, men smilte dog.

„De maa undskylde, det var bare et øiebliks utaalmodighet. Jeg er henrykt over saa megen ære.”

„Ja, De er en lykkelig mand,” sa prinsen. Saa skred han stolt ut av værelset og blev

straks omringet av sine egne tjenere som ventet utenfor grevens dor.

Der er ingen tvil om at Antigone saa litt ophidset ut, da hun vendte tilbake til sine værelser. Hun klemte sine hænder mot sine brændende kinder, saa lo hun en kort, nervøs latter og sa derpaa ivrig:

„Kusine Elsie!”

Den lille dame kom straks ut fra sit eget værelse.

„Kusine Elsie, jeg maa øieblikkelig tale med den mand som er kjendt her under navnet Dionyses. Hører De, øieblikkelig. Skynd Dem — det maa ske, før prins Mavrogordato kommer.”

„Jeg skal lete efter ham,” sa kusine Elsie.

Hun visste at det kunde bli et vanskelig hverv, men til sin overraskelse og glæde møtte hun netop Dionyses, idet hun traadte ut i marmorhallen.

„Contessaen ønsker at tale med Dem straks,” sa hun.

Hun var saa likefrem og almindelig og saa næsten ut som en liten, graa skygge i al denne glans og herlighet.

Dionyses bukket dypt.

„Jeg skal komme,” sa han.

Et øieblik efter traadte han ind til den unge Contessa.

Hun rakte ham et papir med nogen linjer, skrevet paa engelsk.

„Dionyses, put det ind i Deres frakkeærme,” sa Antigone. „Læs det og ødelæg det. Og vær parat til at foreta en spasertur med mig og Miss Bruce kløkken halv fem idag.”

„Som De befaler,” sa Dionyses.

Han forlot værelset. Der stod tjenere overalt, men greven hadde for længe siden sørget for at hans yndling fikk et værelse helt for sig selv og i nærheten av hans. Dionyses gikk derind og læste billetten.

„Søk saa mange oplysninger som mulig om prins Mavrogordato og vær parat til at fortælle mig hans sande historie i Argostemplet iaften.”

„Det er ikke netop et let arbeide!” tænkte Dionyses. Men han smækket dog med læbene som om han følte sig tilfreds, brændte saa omhyggelig det lille stykke papir ved hjelp av et vokslys og gikk saa ind til sin herre for at høre hans ønsker.

Da prinsen kom ved middagstid, blev han først mottatt av greven og blev saa fort ind i sin forlovedes værelse.

Hun hadde paa sig en ganske enkel kjole i græsk stil, men uten smykker. Da hun traadte ind, saa hun op med et svakt smil. Han gikk bort til hende og tok hendes haand, og efter at ha holdt den et øieblik i sin, forte han den op til sine læber.

Hun fandt sig taus i det uten motstand. Han stod foran hende og saa ned paa hende; han var virkelig en ung prins med et meget fornemt utseende og hadde et ærlig ansigt.

„Det er mulig,” tænkte Antigone, „at jeg under andre omstændigheter kunde ha elsket denne græske prins.”

Hun saa ret paa ham og et smil, fremkaldt av mindet om hendes kjærlighet til hendes elskede egtefælle, gled over hendes ansigt. Prinsen bøide knæ for hende.

„Jeg kan næsten ikke tro min store lykke,” sa han.

„Og jeg kan heller ikke tro paa min,” svarte hun.

„Min far har sagt mig,” vedblev den unge prins, „at vort bryllup skal staa om fjorten dage.”

„Ja, saaledes skal det jo være,” sa Antigone. Saa tilfoide hun: „Min prins, jeg har en indtrængende bøn til Dem.”

„Antigone, ethvert av Deres ønsker skal være mig en lov.”

„Fjorten dage er jo ikke nogen lang tid.”

„Mig forekommer de som en evighet,” sa prinsen.

„Men det er i virkeligheten et meget kort

tidsrum," vedblev Antigone. „Skjønt jeg allerede beundrer Dem og har samtykket i at bli Deres hustru, er De i virkeligheten ganske fremmed for mig. Min bøn, prins, er meget enkel og er bare hellig for Dem og mig.”

„Si mig bare Deres ønske,” svarte han.

„Jeg ønsker,” sa Antigone, „i dette korte tidsrum at lære Dem at kjende, at forstaa Dem — kortsagt: ikke spille en eneste av disse kostbare timer med nogetsomhelst tomt kurtmageri.”

Prins saa forbauset og skuffet ut.

„Der behøves jo i virkeligheten et noyet kurtmageri,” vedblev Antigone, „for De har jo vundet gjenstanden for Deres kjærlighet. Og derfor, min prins, krænk ikke Deres forlovede med noget kys — undtagen paa panden — for den dag da jeg er Deres egteviiede hustru. La os tale sammen om de ting som interesserer os nu og som vil ha endnu større interesse for os i fremtiden. Fortæl mig for eksempel alt om Deres tidligere liv og jeg skal fortælle Dem om mit. Men la være med kjærtegn og denslags som under disse forhold forekommer mig saa unødig — opsæt det til kirken har forenet os. Min prins, vil De opfylde denne min bøn?”

Prins Mavrogordato saa med et ømt blik paa den vakre, unge kvinde.

„De vil vel i det mindste tillate mig at besøke Dem?” spurte han.

„Javist. Jeg skal staa meget til Deres disposition.”

„At høre Deres stemme, Deres dype, bløte stemme, vil hjelpe mig til at finde mig i min skjæbne,” sa prinsen. „Jeg samtykker.”

I dette øieblik banket Dionyses paa døren og traadte ind i værelset.

„Grevnen utber sig fornøielsen av prins Mavrogordatos nærvær til dejeuner klokken to sammen med ham og hans sønnedatter.”

„Hvad sier De, prins?” spurte Antigone.

„Jeg er grevnen meget forbunden og jeg tar imot hans indbydelse,” sa prinsen.

Dionyses forlot straks værelset og bragte denne besked til sin herre. Saa tilføide han:

„Min naadige herre og ven, jeg foreslaar at jeg ikke deltar i denne dejeuner. Deres forretningsfolk har ønsket mit nærvær og jeg maa gaa ut en liten stund. Contessaen har bedt mig om i eftermiddag at følge hende paa det, hun kalder en engelsk spasertur —

„Hun maa ikke forsømme prinsen,” sa grevnen med en panderynken.

„Selvfølgelig ikke, herre. Saken er jo i bedste gjænge, men det vilde sikkert være uklokt at la de unge mennesker være meget sammen, for baandet mellem dem er knyttet.”

„Jeg forstaa, Dionyses. Deres klokskap er vidunderlig.”

Dionyses smilte ved sig selv.

Saa snart Antigone var alene med den mand som man formodet hun skulde gifte sig med sa hun i en let, munter tone:

„Nu foreslaar jeg at vi begynder at dyrke vort venskap. Som De vet, prins, er venskap beslegtet med kjærlighet. Sæt Dem ned paa denne sofa og fortæl mig om Deres tidligere liv.”

Hendes stemme lød saa dyp og melodisk, og den unge mand saa av og til paa hende, idet sølsomme følelser begyndte at fylde hans bryst. Han fortalte hende brudstykker av sit liv, men slet ikke alt. Hun visste meget godt at der var visse ting han skjulte for hende.

Ved dejeuneren var det unge par meget venlige mot hverandre, men Contessaen var i mange henseender mer stolt og imponerende end prinsen. Hennes bedstefar saa paa hende med voksende glæde. Aa, for en herlig tid. Hvilken lykke ventet der ham ikke! Han, den grusomste av alle mænd, skulde nyde en stor velsignelse! Hans hænder rystet av begeistring og hans sorte øine lyste, naar han saa paa Antigone.

„Prinsen er bra,” tænkte han, „men kan nogen mand være god nok til min Antigone?”

Efter dejeuneren gik grevnen som han pleide ind for at hvile sig. Prinsen og hans far var gjen indbudt til middag og Antigone rakte sin forlovede sin haand.

„Skal jeg virkelig forlate Dem nu?” spurte han.

„Ja, prins, det maa desværre være saaledes. Jeg har mange ting at besørge og jeg trenger ogsaa til at hvile mig litt. Derfor farvel til iaften!”

Men stakkars Antigone fikk ikke megen tid til at hvile sig, for forskjellige juridiske embedsmænd ventet paa hende for at vise hendes undrende, unge øine flere mægtige dokumenter som indeholdt fortegnelser over de store summer av penger der skulde bli hendes, naar hun blev prinsesse. Hun lyttet likegyldig til deres forklaringer og ønsket bare at de vilde gaa.

Endelig forsvandt de. Utmattet gik Antigone ind i sit soveværelse, la sig paa sengen, trak moskitonet for og sovnet. Hun vaaknet imidlertid i rette tid og drak sin te som hun efter engelsk skik fik servert. Sa gik hun ind til sin bedstefar og fortalte ham at hun hadde tænkt at gaa i butikker sammen med Miss Bruce.

Hun viste ham en liste over forskjellige butikker som hun vilde besøke.

„Kjøp hvad du vil, min søte pike,” sa grevnen. „Send regningen hit. Bry dig ikke om hvad det koster.”

„Kjære, kjære bedstefar!” Hun kysset ham ømt.

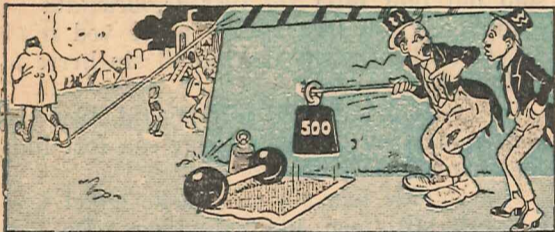
Han saa ind i hendes vidunderlige øine. „Jeg har aldrig elsket nogen før dig. Min søn, din far, knuste mit hjerte, men du har helbredet det. Du kom av egen drift til din gamle bedstefar. Det er det der har glædet mig mest av alt.”

„Kjære bedstefar!”

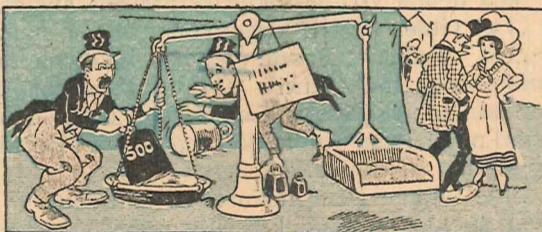
„Min lille Antigone, er du lykkelig?”

„Meget — meget lykkelig,” svarte hun varmt.

Det var karusellen som reddet dem.

1. Den sterke mand hadde et øieblik forlatt sine lod og tunge manualer. Etpar gentlemen indfandt sig en stund efter og konstateret ved nærmere undersøkelse at de „tunge“ manualer var hule — simpelt-hen av pap!

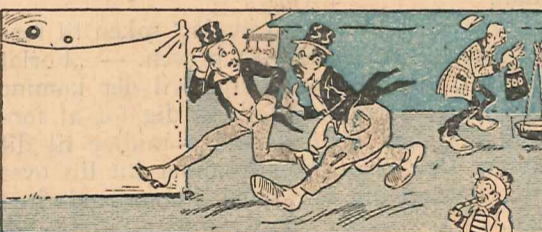
2. „Nu skal vi holde litt moro med disse sakene,” sa de til hverandre og bar et 500-kilo-lod bort til en vegt i nærheten, hvis indehaver ikke saa det, da han i øieblikket var sterkt optat paa andet hold

3. Derpaa kaldte de to gentlemen paa „veiemesteren“ og sa. „Skal vi vedde 100 kroner om at en av os med største jethet kan veie det 500-kilo-loddet der naar han sætter sig paa vegtskaalen?” „Det kan vi godt,” svarte manden.

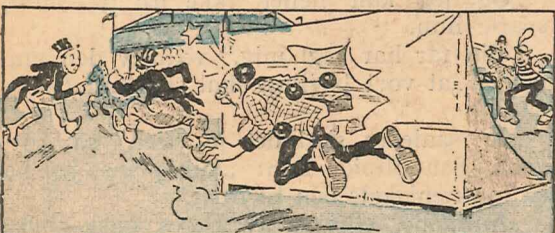
4. Saa satte den ene av herrene sig paa vegtskaalen, og pladask sank den øieblikkelig til marken. Det overrasket unegtelig veiemesteren, men sit veddemaal hadde han tapt og de hundre kroner maatte han betale.

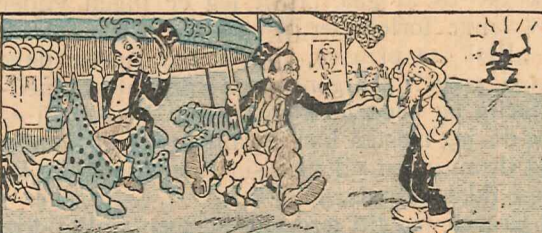
5. „Nu er det vist bedst vi forlægger vor virksomhet til et andet sted,” tænkte herremændene. „Det varer sikkert ikke længe før manden opdager at loddet ikke holder fuld vegt.” Og dermed tok de benene paa nakken.

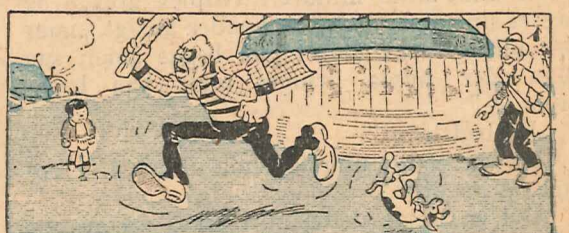
6. Det var ogsaa paa høie tid. Indehaveren av vegten hadde allerede begyndt forfølgelsen. „Nu gjælder det om hvem som kan løpe fortest!” tænkte flygtningene, og ritsch-ratch skar den ene av dem en revne i dukken til teltet hvor folk kastet med kuler.

7. Det var kraftige kuler det blev kastet med paa dette stedet. Del fikk veiemesteren erkjende. Bombardementet traf ham nemlig da han passerte forbi, mens de to ophavsmænd for længe siden var utenfor skudhold.

8. Men nu var forfølgeren først rigtig blitt rasende og det gjaldt derfor at sætte sig i sikkerhet i en fart. Men hvor? Jo, nu visste de raad. Op i karusellen og saa bra med drikkepenger til manden som forestod den.

9. Og manden lot sin karusel snurre rundt med en slik impenerende fart at det var umulig at skjelne dem som sat oppi. De to skøiere var reddet — og den fortornede eier av vegten maatte søke luft for sit raseri paa andet hold.

„Antigone, du vil meget snart bli en stor og fornem dame.”

„Bedstefar,” var hendes litt besynderlige svar, „du vil en dag forstaa mig; men jeg vil gjerne si at jeg aldrig, aldrig kan bli større, end jeg er i mig selv. Grækenland — Grækenland tilhører mig, og din sønnedatters hjerte er fuldt av glæde over det.”

„Nuvel, barn, gaa saa ut og besørg dine indkjøp og kom snart igjen og tal med din bedstefar.”

Hun nikket, smilte og forlot ham.

Et øieblik efter begav Dionyses, Antigone og Miss Bruce sig paa vei. De gik temmelig hurtig og mens de gik, gav Antigone Miss Elsie en liste over de butikker der skulde levere hendes utstyr. Hun gav hende endvidere hendes bedstefars kort.

„De maa gaa ind alle disse steder og forlange at faa tale med indehaveren. Saa ber De om at faa sendt forskjellige varer og kjoler til mit utvalg og de maa sende modeller med til kjolene. Kusine Elsie, si dem endelig at alt maa være i græsk stil, men det skal være pragtfuldt og farverikt. Her er den første butik. Gaa tilbake til denne butik, naar De har været i alle de andre og vent her til Dionyses og jeg kommer.”

Den lille dame som følte sig rent fortumlet og forvirret gik ind i Athens paladslignende forretninger.

„Nu, Dionyses,” sa Antigone og vendte sig hurtig om mot ham, „la os saa gaa til Argostemplet.”

Kort efter var de ved templet.

„Peter Denton,” sa Antigone, „har De opdaget noget?”

„Ja — a — men ikke noget særlig viktig. Hvis Contessaen ønsker det, kan hendes hemmelige egteskap med Sir Anthony uten tvil bli oppløst, da det bare var en ret og slet ceremoni og De ikke er hans sande hustru.”

„Aa, Dionyses, De gjør mig fortvilet! Jeg er hans hustru og hans alene.”

„Jeg sa Dem det bare,” sa Dionyses.

„Har De talt med ham idag?”

„Ja, for et øieblik siden.”

„Fortalte De ham det?”

„Ja, Contessa. Han sier at han absolut stoler paa Dem.”

„Han kan trygt stole paa mig,” svarte Antigone. „Fortæl mig nu litt om den indtagende prins.”

„Han er virkelig indtagende, Madame, saa meget at jeg tænkte — men det er det samme.”

„Har De hørt noget om hans tidligere liv?”

„Ja, han er snil, bra og trofast. Men ak — han tapte sit hjerte til en ung og vakker pike fra Lycorusa ved navn Damaphone. Hun hører til den gamle familie Androustos. Der er intet andet at indvende mot denne vakre pike end det at hendes familie er fattig. Prins Mavrogordato vil ikke høre tale om det. Hendes familie er fattig.”

„Aa, Dionyses, hvor glad jeg er,” sa Antigone. „Nu ligger min vei klar for mig.”

XIX.

For Antigone den aften vendte tilbake til sin bedstefars palads, gav hun Dionyses et budskap til Sir Anthony. Han skulde møte hende alene i det lille, gamle tempel den næste aften. Dionyses skulde opholde sig i nærheten, men ikke indenfor hørevidde.

„Si ham at det er nødvendig at vi møtes,” sa Antigone.

Dionyses lovte at adlyde.

Saa gik Antigone glad og fornøiet tilbake til paladset. Greven hadde paa sig sine prægtige klær og han var ivrig efter at utfolde al sin glans for sine prinselige gjester, med hvem han snart skulde bli beslektet. — Hans haarde, kolde stemme blev brø-

tere og hans sorte øie. Han smilte endog for sønnedatter kom inn. Antigone saa et glimt og noget som lignet

Hun stod ved siden av han fæstet selv et par sorte krøller og la hendes snehvite hals

Hendes hals var prægede skjønheter. glat, saa fuldendt ru ning forekom det hende selv at hun farver. Hun var klækkjole. Den var svakt rosenrødt sk kunde sees i visse bevægelser av hende

Ved middagen sat den ældre prins. bløte, musikalske at hun var født i andet end græsk, mel.

„Prins,” sa hun, om jeg skulde ha helt. Jeg elsket Ather tiden hører det Prins, tal græsk til om jeg virkelig skul Prinsen svarte hendersmaal.

Antigones sorte øienbryn men et øieblik som om hun noget, saa gled der et lysglimt ansigt. Hun svarte paa græsk hadde hun glemt meget, men hun sen om vedblivende at tale græsk

„Jeg vil saa gjerne opfriske hun.

Senere sa hun:

„Ædle prins, jeg har et stort

„Hvad er det, min datter?”

„Jeg vil saa gjerne helt forstaa gamle sprog, det som Sokrates t samlet de unge mænd om sig.”

„Saa la min søn Curtius, De mende egtefælle, lære Dem det.”

Hendes deilige øine gled h lange bord og møtte prins Curtius

„Det er riktig av Dem,” sa h græsk prinsesse bør fylde sit s

store lands gamle, herlige sagn

„Det vil jeg stræbe efter,” sa

Efter middagen, i hvilken Dion ligvis hadde deltatt, sa denne hende.

Greven smilte.

„Hvis det passer mine venner, beredt en liten overraskelse til er ikke noget særlig — bare en stilling av græske piker oppe i spisesal. De vil opføre en liten og saa senere synge og danse.”

„Aa, bedstefar, hvor morsomt gone.

„Prins Curtius,” sa greven, med Deres far og mig ind i den sal. Vi vil sætte os paa estrade forestillingen.”

Antigone og prins Curtius sat hverandre. Der var omtrent piker og de horte alle til de danserinder i Athen. Deres pa udmerket, men det var intet m og dansen som fulgte efter.

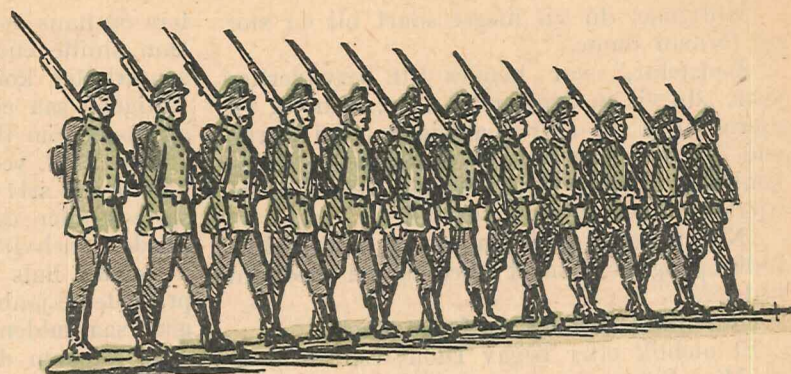
Musikken var meget dæmpet sagte, rislende vand. Der kom tone, og de unge piker syntes end at danse. Efter sydlands de armene likesaameget som boide sig til alle sider, buk gjorde de merkelige bevægelser den sagte musik som rislen stener.

Ordan støper soldater.

er veiled-
orved man
affe sig et
g regiment
nsoldater.

este gutter
engang eid
tinsoldater
ur vel ogsaa
u soldatens
tidens løp
tydelig for-

saa at man av et helt regiment bare
eneste tinsoldat igjen. Denne ene er
tilstrækkelig hvis man vil fylde rul-
d nye krigere. Man behøver bare at
nedensaaende anvisning og rette sig
Illustrationene for at soldatene igjen skal
es under fanene.

Veiledning:

tynde træstykker (cigarkassetræ) spik-
nen til en ramme (se fig. 1). Den bør
stor at der er god plads utenom tin-
og ca. 3-4-5 cm. høi, alt efter solda-
relse. Den sættes løst oppaa en større
og for at den flytende gips ikke skal
kan man tette rammen med lere, voks,
s i kantene. Se fig. 2. Nu heldes
rammen. Det maa være nybrændt
røres med vand saa den blir til en
velling, og man holder meget lang-
til gipsen naar saa høit som halve

gipsen begynnder at stivne lægges tin-
ned paa den og trykkes derefter saa
arten av ham kommer ned i gipsen
den andre halyparten ligger ovenfor.
Se fig. 3. Samtidig borer man nogen hul
(A) utenom soldaten og en liten til-
set trækjods, B, eller et litet papirkrammer-
s lægges ned i gipsen ret over soldatens hode.

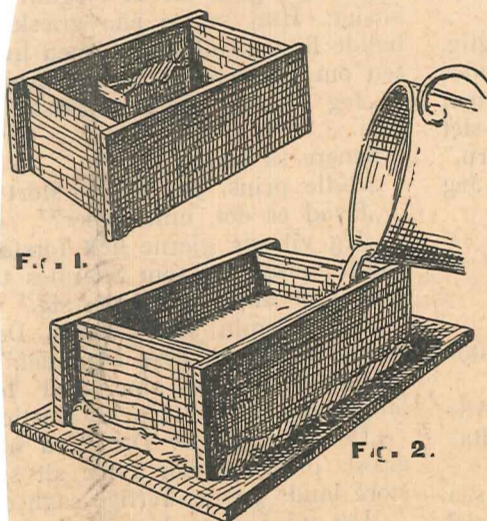

Fig. 1.

Fig. 2.

Det hul som dette krammerhus danner i gips-
formen blir støpehullet (fig. 3).

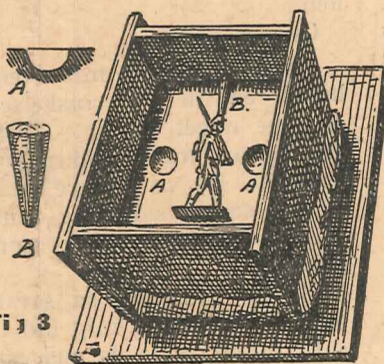

Fig. 3

Der: første del av gipsformen skal ligge urørt
en times tid indtil massen er stivnet. Tinsoldaten
ligger fremdeles rolig og maa ikke røres. Naar
gipsen er tør strykes
den med litt olje.
Saa rører man at-
ter ut litt gips som
heldes over den
første og formens
andre side danner
ig nu av sig selv.
fig. 4.

Naar ogsaa denne
andre siden er
tør og haard (ef-
ter 3-4 timers
forløp) tas ram-
men bort, formen
ges i de to haly-
rtene, tinsoldaten

tas ut og man pudser og sliper litt over med
sandpapii, men man maa passe paa at man

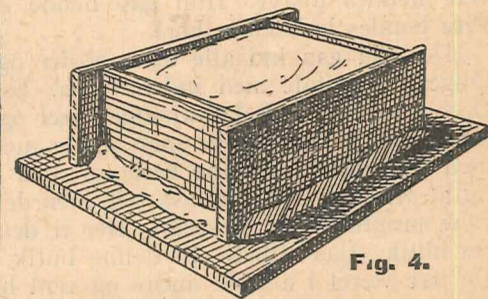

Fig. 4.

ikke forstyrrer noget av soldatens form. Se
fig. 5. Dermed er gipsformen færdig.

Naar man skal støpe sættes gipsformen atter
sammen og ombindes stramt med hyssing (se
fig. 6). Stil nu formen paa et bord mens fly-

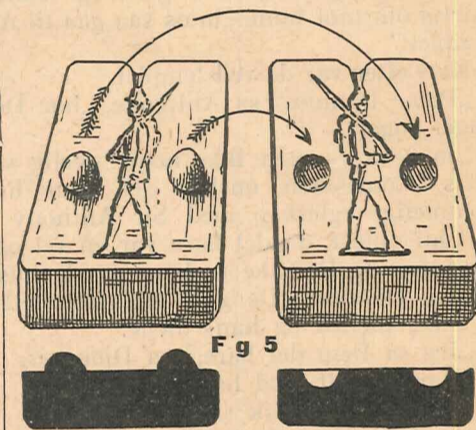

Fig. 5

tende tin eller bly heldes ned i støpehullet,
men holdt for al del ikke formen i haanden
mens du holder, for da kan der ske en ulykke.

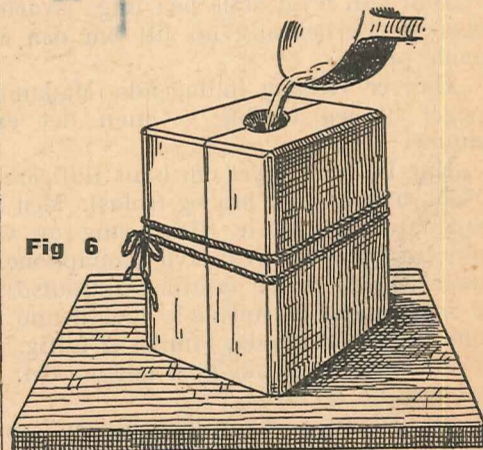
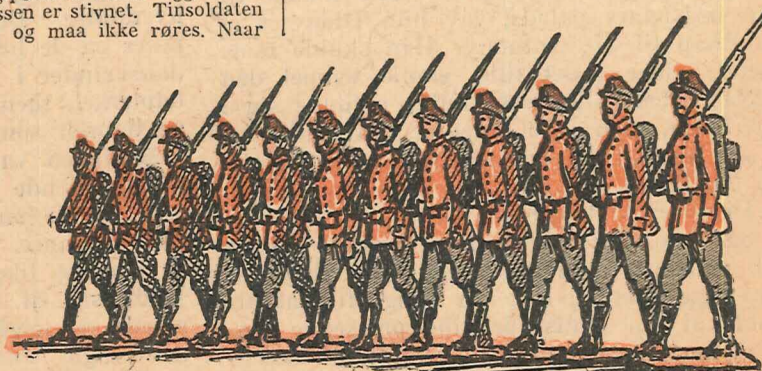
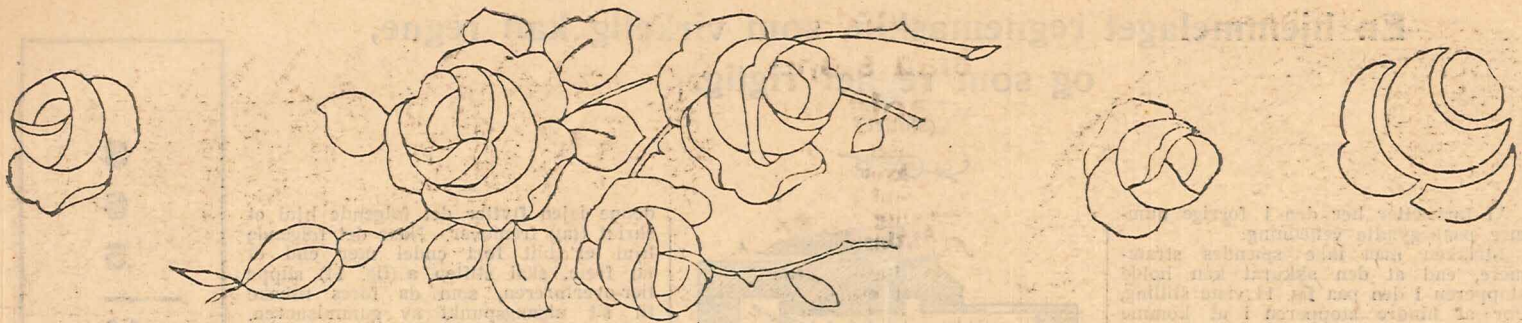

Fig. 6

Husk paa at flytende bly er forfærdelig varmt
og svært bevægelig av sig og naar formen skal
tas fra hverandre og den nye soldaten skal tas
ut, giem da ikke at ogsaa han er meget varm.

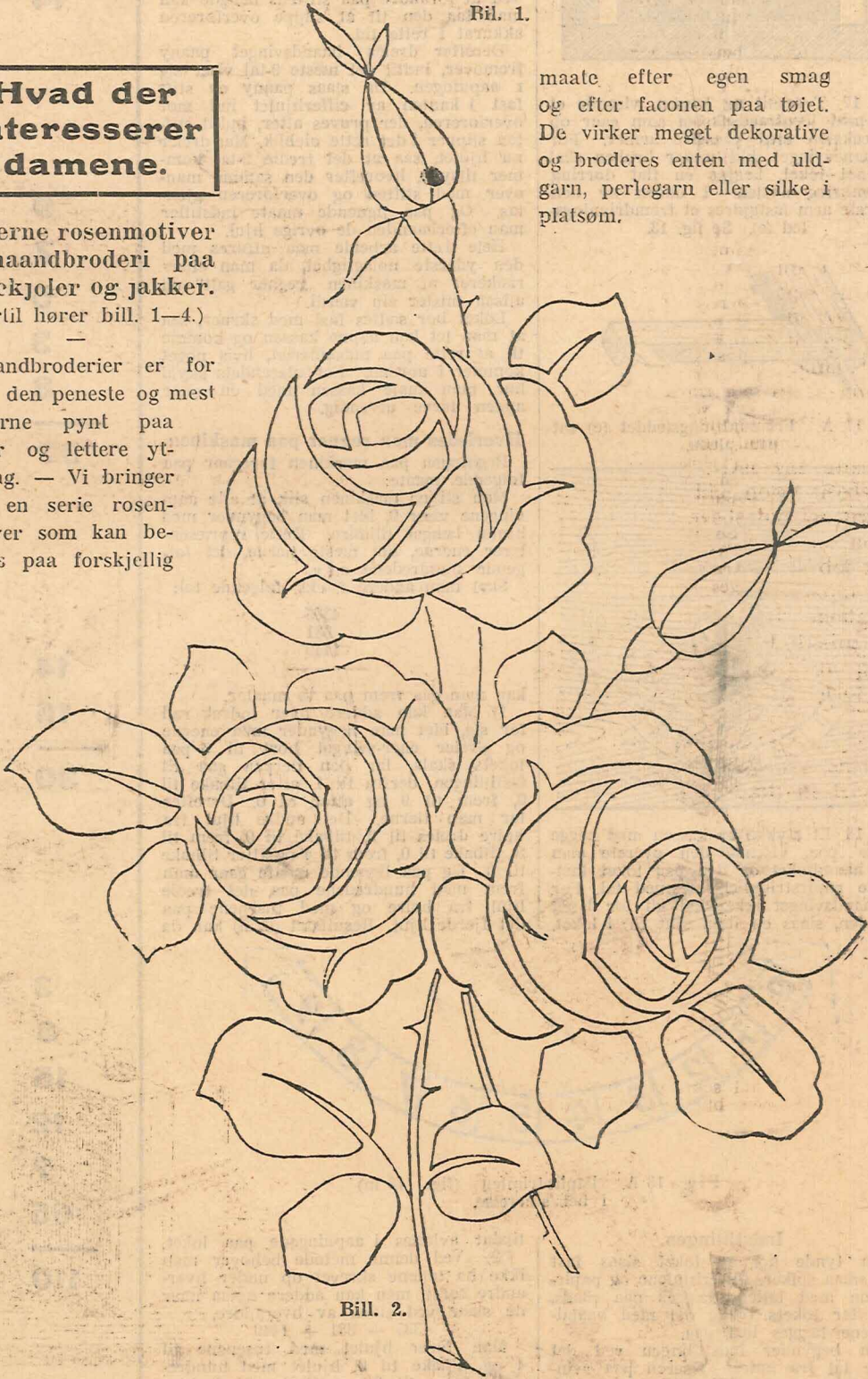
Bil. 1.

**Hvad der
interesserer
damene.**

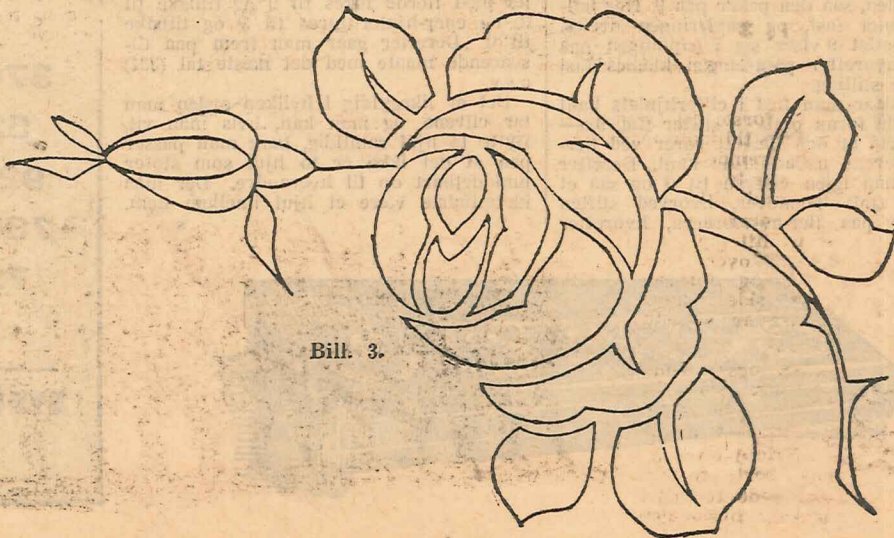
Moderne rosenmotiver
til haandbroderi paa
damekjoler og jakker.
(Hertil hører bill. 1-4.)

Haandbroderier er for
tiden den peneste og mest
moderne pynt paa
kjoler og lettere yt-
terplag. — Vi bringer
idag en serie rosen-
motiver som kan be-
nyltes paa forskjellig

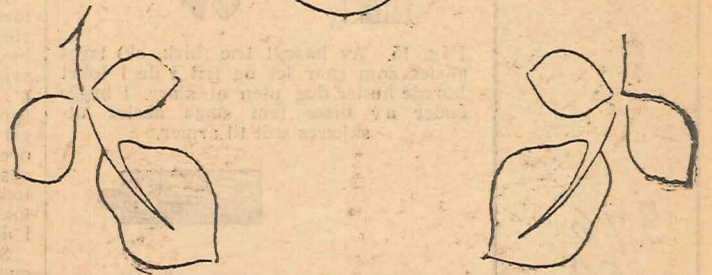
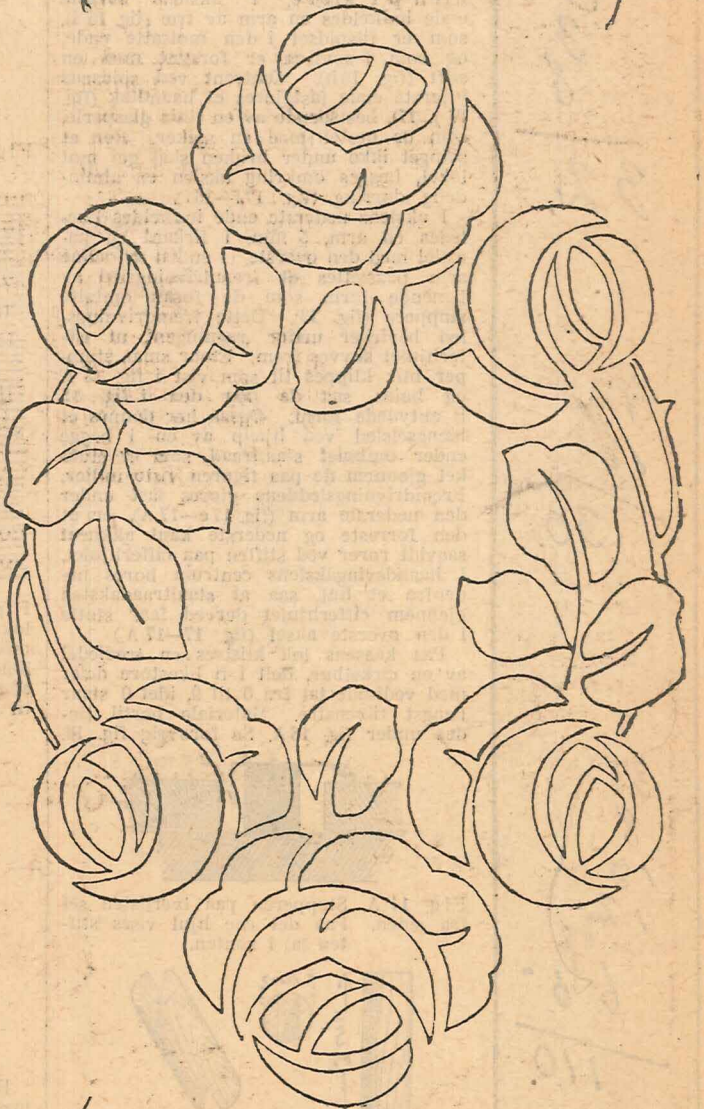
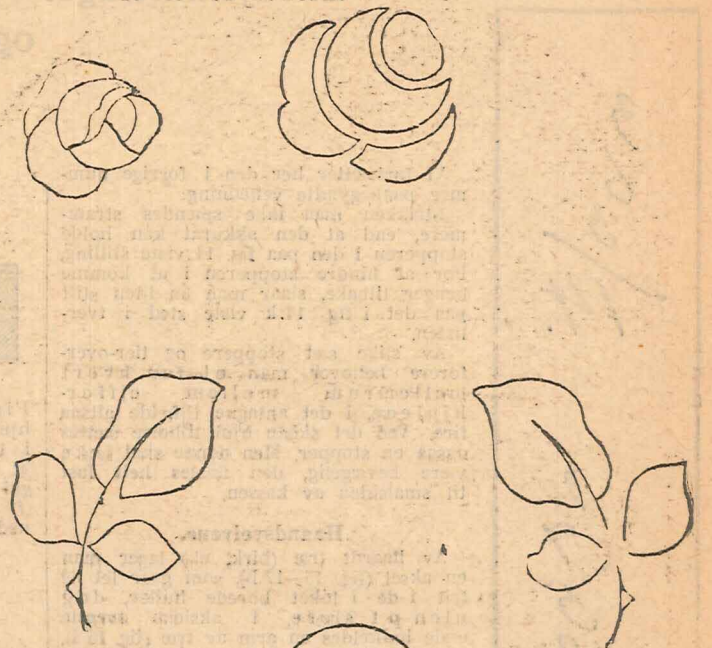
maate efter egen smag
og efter faconen paa tøiet.
De virker meget dekorative
og broderes enten med uld-
garn, perlegarn eller silke i
plattsøm.

Bill. 2.

Bill. 3.

Bill. 4.

En hjemmelaget regnemaskin, som virkelig kan regne, og som regner rigtig.

(Sluttet.)

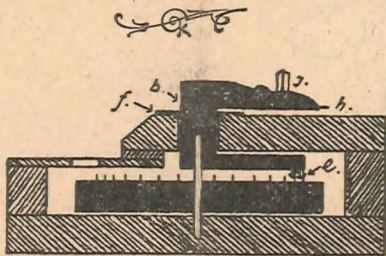

Fig. 17. Tversnit av kassen, visende et hjul med jerntraadsakslen som gaar op i traakslen med paasatte armer. For at haandsvinget ikke under bruken skal gni mot loket, lægges en flat dørning (f) omkring akslen. I enden av den nederste arm fastgjøres et fremdrivningsled (e). Se fig. 13.

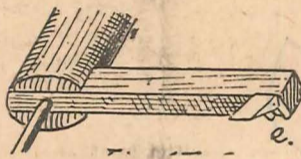

Fig. 17 A. Fremdrivningsledet (e) sat paa plads.

Fig. 18. Et stykke av kassen med begge lokene paa, visende den øverste arm med haandtak og den paa loket fastlimede papirstrimmel (m) med tal. For at haandsvinget ikke skal gli for langt til siden, slaas en liten stift (n) i loket.

Fig. 18 A. Papirstrimlen (fig. 18 m) i hel størrelse.

Indstillingen.

Den tynde del av loket slaas fast med smaa spiker. Cifferhjulene og papirringene med tallene lægges paa plads, hvorefter lokets tykke del med haandsvingene lægges løst paa.

Man begynder indstillingen ved det første tal fra høire. Viseren paa svinget føres til nulstillingen, og derefter dreies den, saa den peker paa 9. Her holdes hjulet fast, og papirringen dreies, indtil tallet 9 viser sig i aapningen paa loket, hvorefter papirringen klæbes fast i denne stilling.

Saa slaar man fast i cifferhjulets kant en av de foran omtalte stifter (fig. 9 a-14 A), saa at den saavidt rører ved tier-overføreren nedadboiede kant. Derefter fører man igjen viseren til 0 og saa et skridt (tal) fremover, hvorved stiften trykker paa tier-overføreren, hvorefter

denne igjen flytter det følgende hjul et skridt (tal) fremover. Naar det følgende hjul er blit ført endel mer end et tal frem, skal stiften a (fig. 14) slippe tier-overføreren, som da føres tilbake til sit utgangspunkt av gummisnoren. Ved at forandre paa stiftens længde kan man faa den til at slippe overføreren akkurat i rette tid.

Derefter dreies haandsvinget paany fremover, indtil det næste 9-tal viser sig i aapningen. Da slaas paany en stift fast i kanten av cifferhullet ind mot overføreren, der prøves alter, indtil stiften slipper i det rette øieblik. Mandreier nu hjulet, saa at det tredje 9-tal kommer tilsynne, hvorefter den samme manøver med stiften og overføreren gjentas. Og paa lignende maate indstiller man efterhaanden de øvrige hjul.

Hele dette arbeide maa utføres med den yderste nøiagtighet, da man ellers risikerer at maskinen „regner galt“ og allsaa mister sin værdi.

Loket bør sættes fast med skruer, saa at man let kan aapne kassen og komme til at rette paa maskineriet, hvis noget kommer i uorden. For utseendets skyld bør man male kassen med en eller anden farve utvendig.

Hvorledes man regner paa maskinen.

Regningen paa maskinen foregaar paa følgende maate:

Man stiller maskinen slik at alle aapningene viser 0, idet man begynder med hjulet længst tilhøire. Dette repræsenterer enerne, det næste tierne, det følgende hundredene o.s.v.

Skal man addere f. eks. følgende tal:

4395
381
1449

kan man gaa frem paa to maater.

1) Man kan addere hver lodret rad for sig, idet man begynder med enerne og dreier ener-svinget bort til 5 paa lokets skala, lar den derpaa gaa til 0-stillingen, derfra til 1, atter tilbake til 0, frem til 9 og atter til 0. Derefter lar man tierne. Det andre hjul fra høire dreies til 9, tilbake til 0, frem til 8, tilbake til 0, frem til 4 og atter tilbake til 0. Og paa lignende maate gaar man frem med hundredene paa det tredje hjul fra høire og med tusenene paa det fjerde hjul. Resultatet (6225) kan da

Vi fortsætter her den i forrige nummer paabegyndte vejledning:

Strikken maa ikke spændes strammere, end at den akkurat kan holde stopperen i den paa fig. 14 viste stilling. For at hindre stopperen i at komme længre tilbake, slaar man en liten stift paa det i fig. 14 k viste sted i tverlisten.

Av slike sæt stoppere og tier-overførere behøver man et for hvert mellemrum mellem cifferhjulene, i det antagne tilfælde altsaa fire. Ved det sidste hjul tilhøire sættes ogsaa en stopper. Men denne skal ikke være bevægelig, den fastes helt fast til smalsiden av kassen.

Haandsveivene.

Av haardt træ (birk, ek) lager man en aksel (fig. 15-17 b), som gaar let og frit i de i loket borede huller, dog uten at sløre. I akslens øverste ende indfældes en arm av træ (fig. 16 i), som er tilspidset i den motsatte ende, og som i spidsen er forsynt med en stift (fig. 16 h). Omtrent ved spidsens ytterste ende fastgjøres et haandtak (fig. 16 j, 17), bestaaende av en liten glasperle, som er fæstet med en spiker. For at svinget ikke under bruken skal gni mot loket, lægges omkring akslen en almindelig dørning (fig. 17 f-18 f).

I akslens nederste ende indfældes likeledes en arm, 5 mm. i firkant og parallel med den øverste. I enden av denne arm paasættes et fremdrivningsled av lignende form som de foran omtalte stoppere (fig. 13). Dette fremdrivningsled bevirker under „regningen“, at cifferhullet skyves frem. Et par smaa stumper blik klippes til som vist i fig. 13 A og bøies, saa de faar den i fig. 13 B antydede form. Ogsaa her dannes et hængselsled ved hjælp av en i begge ender ombøiet staastraad, som er stukket gjennom de paa figuren viste huller. Fremdrivningsleddene gjøres fast under den nederste arm (fig. 17 e-17 A), saa at den forreste og nederste kant akkurat saavidt rører ved stiften paa cifferhullet. I haandsvingakslens centrum bores nederfra et hul, saa at staastraadakslen gjennom cifferhullet derved faar støtte i den øverste aksel (fig. 17-17 A).

Paa kassens lok klistres en trediedel av en cirkelbue, delt i ti likestore deler med vedfødte tal fra 0 til 9, idet 0 staar længst tilvenstre. Materiale hertil findes under fig. 18 A. Se forøvrig fig. 18.

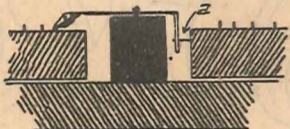

Fig. 14 A. Stopperen paa tverlisten set fra siden. Paa det ene hjul vises stiften (a) i kanten.

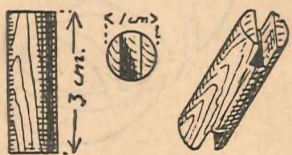

Fig. 15. Av haardt træ (birk, ek) lages aksler som gaar let og frit i de i loket borede huller, dog uten at sløre. I begge ender av disse fem smaa aksler utskjæres snit til armer.

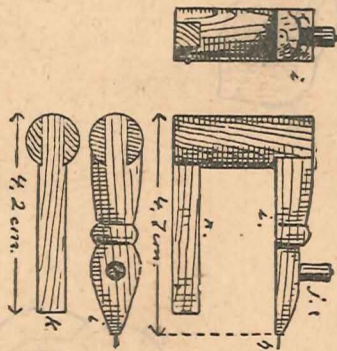
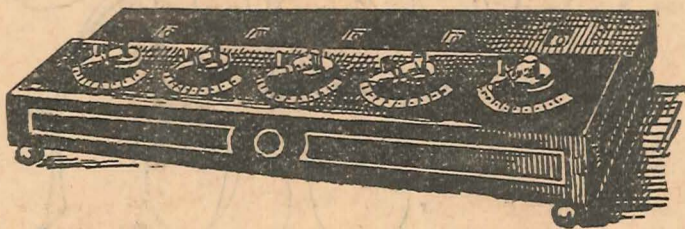

Fig. 16. Den øverste arm (i) er tilspidset og forsynes i spidsen med en stift (h). Paa oversiden av armen fastgjøres et litet haandtak (j), bestaaende av en lang glasperle. I det nederste indsnit i akslen indsettes en anden arm (k), parallel med den første, 0,5 cm. i firkant.

3
63
14

9
7
5
3
8
32

14
16
30

3
8
15
12
7
65
110

376
52
921
736
72
1
2158

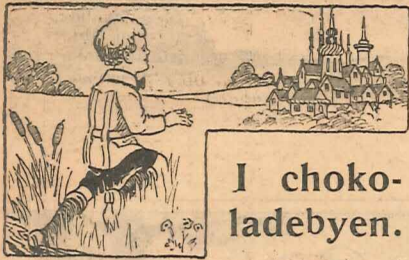
3
6
5
14

9
7
5
3
8
32

14
16
30

3
8
15
12
7
65
110

376
52
921
736
72
1
2158

I chokoladebyen.

„Hjælp! Hjælp! Den vemmelige fisken spiser mig op!“

Thorvald blev saa forskrækket da han hørte disse ord at han sprang op. Han havde siddet ved bredden av en liten innsjø og kastet sten i vandet da han hørte det, og han blev saa forskrækket at han holdt paa at falde uti. Han løp dit hvor lyden kom fra og mellem sivene saa han en liten brunklædt mand som strittet imot av alle kræfter mens en stor gjedde forsøkte at trække ham ned i vandet. Thorvald fik jaget gjedden hørt og reddet manden som stod og skalt av skræk.

„Du skal ha mange tak,“ sa han, „slik kan det gaa naar man gaar ut om dagen; men naar først maanen staar paa himlen kan ingen gjøre os noget.“

„Er du en alf?“ spurte Thorvald. „Du ligner billedene jeg har set av dem. Kan du opfylde et ønske for mig slik som de gjør i eventyrene?“

„Ja, jeg er en alf, men bare en av de simple, det er bare de fine alffene som kan opfylde ønsker,“ svarte manden. „Men jeg kan gjøre noget andet — jeg kan vise dig veien til chokoladebyen.“

„Hurra!“ ropte Thorvald og svingte med luen, „det er storartet; jeg har ikke smakt chokolade paa tre uker.“

„Bli bare med,“ sa alfen. Den viste vei til et sted indimellem de tæteste sivene; der var et hul i jorden og alfen forklarte at de bare skulde hoppe ned gjennom hullet. Saa lukket Thorvald øinene og sprang til og han hadde en fornemmelse som om han fløi og fløi — tilsidst aapnet han øinene og saa at han sat paa en grøn eng og i nærheten av ham laa der en merkelig liten by.

Han reiste sig og gik bortimot den. Alle husene, kirkene, veiene, gjerdene — altting var av deilig, brun chokolade, men husene var ikke større end et almindelig dukkehus. Thorvald gik bort til det nærmeste huset og skulde netop til at brække døren av, da en spæd stemme sa:

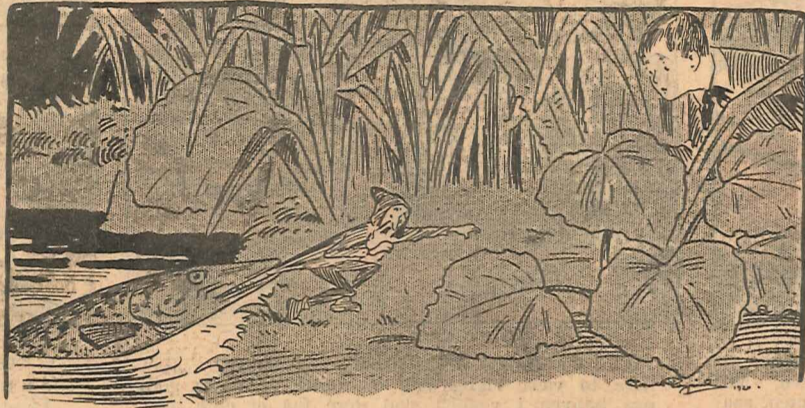
„Aa, kjære kjæmpegut, vil du ikke la være at brække av døren vor? Den er næsten ny!“

Thorvald saa forbauset ned og fik oie paa en liten alfepike ikke større end hans søsters dukke; hun saa bedende paa ham.

han ikke gjorde dem noget blev de blide og venlige og sa goddag til ham. Da de hadde været rundt hele byen kom to smaa politikonstabler ridende paa sine hester; de stanset foran Thorvald og sa:

„Vil De være saa venlig at komme bort til raadhuset til borgermesteren?“ Thorvald visste ikke hvad det skulde bety, men han gik da forsigtig ditbort og der stod borgermesteren og byens fornemste folk i sin fineste puds paa den brede trappen utenfor, og borgermesteren sa:

„Kjæmpegut, folkene i chokoladebyen takker dig for din pene opførsel. Vi

Thorvald saa en liten mand som strittet imot av al magt, mens en stor gjedde forsøkte at trække ham ned i vandet.

„Det er ikke riktig av alfen at bringe mig til en saadan deilig chokoladeby naar jeg ikke faar spise noget av den,“ svarte Thorvald. „Men du skal ikke være ræd, lille pike, for jeg skal ikke røre noget. Men vil du sitte paa min skulder saa skal vi ta en tur rundt og se paa byen.“

Det vilde hun gjerne og hun sat der og klappet i hendene av glæde. Det var en morsom tur, men Thorvald maatte gaa midt i gaten for fortaugene var allfor smale, og han maatte gaa forsigtig utenom vogner og hester. Først blev folk forskrækket, men da de saa at

vel godt at alle menneskebarn er glad i chokolade og derfor er vi taknemlige for at du har spart husene vore. Nu vil vi forære dig det tomme huset paa hjørnet av torvet; du kan ta det med dig hjem og traktere dine venner med det.“

„Det er forfærdelig snilt av Dem, borgermester,“ svarte Thorvald og øinene lyste ved tanken paa chokoladehuset. Han fik frem kniven sin og skar det forsigtig fra jorden. Ledsaget av hurra-rop fra alle folkene gik han nu tilbake til stedet hvor han var vaaknet op. Der stod alfen som hadde vist ham

vei til chokoladebyen; han viste ham et hul i jorden som han kunde springe ned i og dennegangen syntes Thorvald at han bare hadde fløiet et litet stykke da han pludselig opdaget at hen sat ved bredden av innsjøen igjen.

Men ved siden av ham stod det nydelige chokoladehuset.

„Saa kan da alle de andre se at det er virkelig sandt at jeg har været i chokoladebyen,“ sa han da han reiste sig og gik hjem.

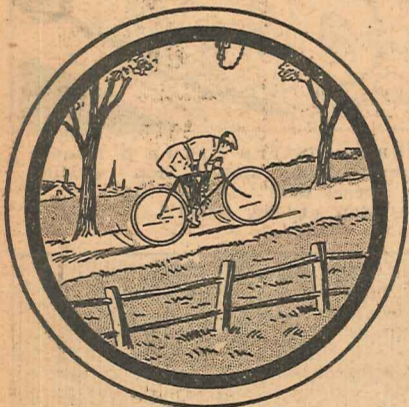
Manden (som er faldt i brønden og som saavidt kan naa bunden med føtterne): „Hold op at graate alle tre! Hvis der kommer mer vand i brønden drukner jeg!“

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner som lommepenger og 2 løsere 2 kroner hver.

Alle indsendte løsninger henligges utrust indtil den 15. juli. — Den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 76.

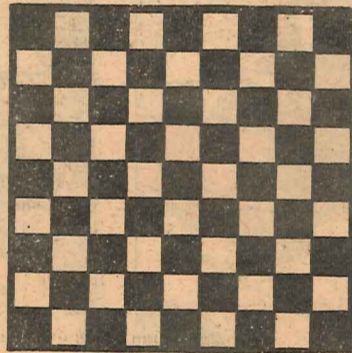

Med hvilken gjennomsnittsfart kjørte Jens paa sin cykkeltur?

Jens startet præcis klokken 3 om ettermiddagen for paa sin cykel at kjøre ut til en god ven paa landet. Den første del av veien var ganske jevn, paa det næste stykke gik det nedover bakke, det næste avsnit gik meget opover mens det følgende gik sterkt nedover, og endelig avsluttedes turen paa ganske jevn og plan vei som i begyndelsen. Det første stykke var Jens færdig med klokken 3,15, det andet klokken 3,17¹/₂, det tredje klokken 3,37¹/₂, det fjerde klokken 3,41¹/₂ og han ankom til sin ven præcis klokken 3,56¹/₂. Hans kjørehastighet var 16 kilometer i timen paa jevn vei, 24 kilometer nedover den før-

ste bakke, 30 kilometer nedover den meget braatte bakke og 6 kilometer opover bakke. Med hvilken gjennem-

Lommepenge-opgave nr. 77

Hvem kan paa det 81-feltet schakbrett tilven tre anbringe ni smaa gjenster saaledes, at der ikke kommer to eller flere i nogen vandret, lodret eller skraa rad?

Erik hadde „opfundet“ et nyt spill: et slags platespill, og han syntes selv det var meget morsomt, og han var helt stolt av sin opfindelse. Spillet bestod i at man paa feltene i et 81-feltet schakbrett, som laa paa jorden, skulde kaste 9 plater, saaledes at der i ingen av de vandrette, lodrette eller skraa rækker kom til at ligge mer end en plate. Dette krævede ikke bare færdighet i at kaste sikkert, men stillet ogsaa fordringer

Lommepenge-opgave nr. 78.

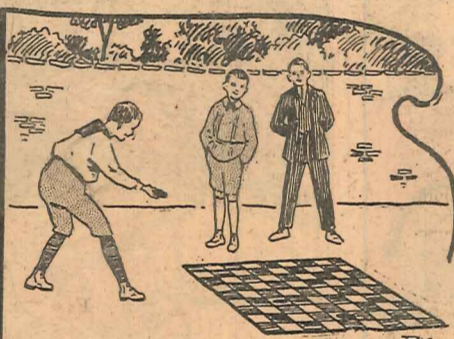
Logograf.

10. 11. 12. 7. 8.
Tidt denne faar en anden lyd, naar man sig vender om og ikke mere følger den vei, hvorfra man kom.

1. 6. 13. 8.
Naar ut du gaar paa vei og sti, da buk dig, for din fot du finder mig, jeg vædde tør, i næsten overflod,

snitsfart pr. time kjørte Jens hele turen?

Om lommepenger se ovenfor.

til tenkeevnen. Naar dr. X benytter Eriks „opfindelse“ som en liten opgave, ser han helt bort fra kastefærdigheten og holder sig bare til tankensomheten, idet han spør om nogen av læserne er istand til at anbringe 9 smaa gjenster: fyrstikstumper eller lign. i feltene paa schakbrettet tilvenstre, saa der ikke kommer to eller flere i nogen av de vandrette, lodrette eller skraa rækker? Om lommepenger se ovenfor.

5. 6. 3. 4.
Hvad end om mig man vel kan si, jeg paastaar uten pral, at sier man, jeg liten er, da maa man være gal.

4. 11. 1. 6.
Paa gaten og i ovnen man kan søke mig, hvis lyst man faar til straks at skue mig. Er det dig ei en trost?

2. 11. 4. 9. 6. 7. 8.
Et kvindenavn, et gammelt et med klång fra fordums tid, man synes bedst det passer til en kvinde fin og blid,

3. 5. 6.
Til spisekammeret vi gaar og kikker os omkring, paa den vi kanskje oie faar blandt mange andre ting.

10. 3. 4. 6.
Jeg lukkes op, jeg lukkes i, og godtfolk, store, smaa, gaar ut og ind igjennem mig. Det kan du let forstaa.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13.
Jeg troner høit paa husets tak og ser mig om saa langt. Men i mit indre er det sort og ofte meget trangt.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 23:

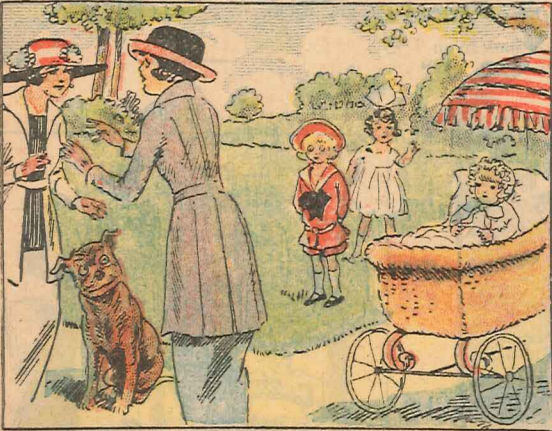
Opgave nr. 67: Edv. Olsen, Grimstad, 5 kr.; Mary Eskedal, Rosenqvistgt. 4 a, Horten, 2 kr.; Paul Paulsen, Nonnegt. 27, Trondhjem, 2 kr.
Opgave nr. 68: Sigrunn Østby, Bergens komm, sykehus, Bergen, 5 kr.; Ruth Wiers Holm, Storgaten 43, Moss, 2 kr.; Hanna Torp, Vogtsgt. 55, Kra., 2 kr.
Opgave nr. 69: Marie Røtterud, Størjen, 5 kr.; Alfr. Sand, Flekkefjord, 2 kr.; Margit Bakstad, Moen, Romedal pr. Stange st.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 29. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 23 findes i dette nummer av bladet side 19. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden 15. juli og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X, (nr. 26),
„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

Buster Browns skøierstreker. Da Tiger optraadte som baby.

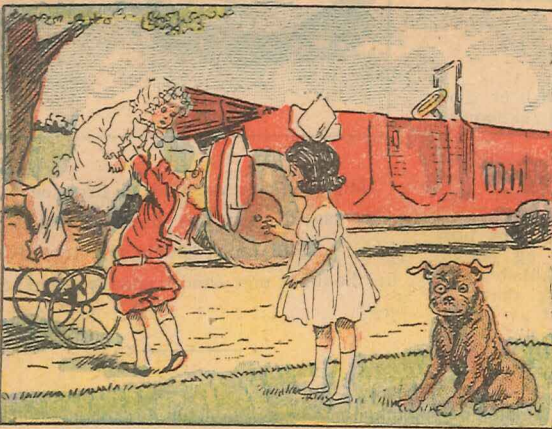
1. Fru Johnson: „Det var da morsomt at De vilde komme og besøke os, fru Brown. Nu skal vi rigtig ha os en hyggelig stund sammen, saa kan barna leke med hverandre imens.“

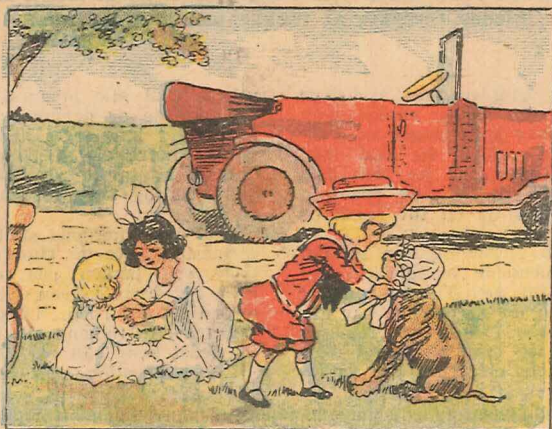
2. Fru Brown (til Mariane og Buster): „Kan dere to være rigtig søte og snille og passe godt paa babyen i vognen skal dere faa et eple hver bagefter. Men ingen skøierstreker, Buster!“

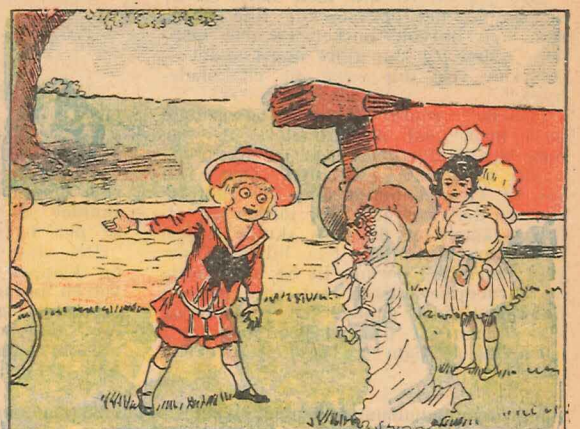
3. Buster (for sig selv): „Skøierstreker, hm!“
(Høit til Mariane): „Nu trækker du, saa skyver jeg.“
Tiger: „Det tegner sandelig til at bli fredelig idag — merkelig nok!“

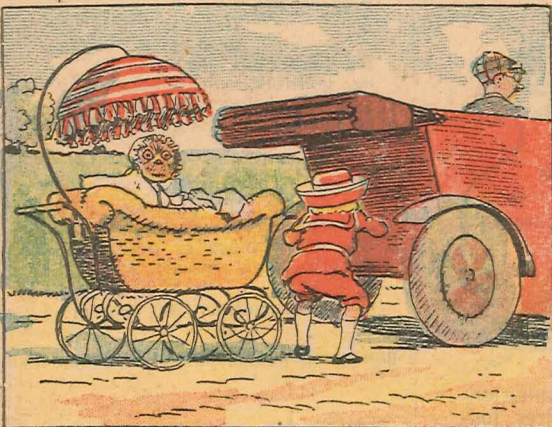
4. Buster: „Gid saa tung han er, den lille guttebassen!“
Mariane: „Skal ikke heller jeg ta ham, Buster?“
Tiger: „Saa nu er nok freden forbi. Spillet beeynder!“

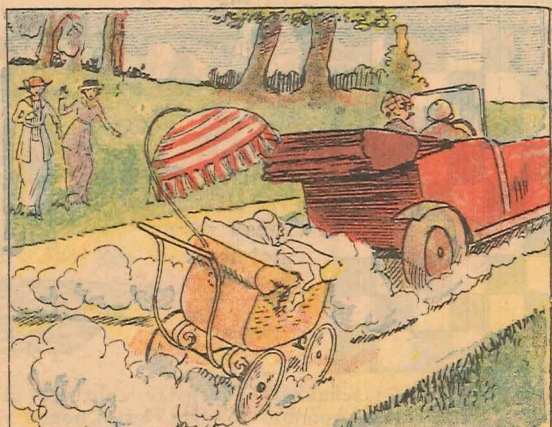
5. Mariane: „Kom, saa laaner vi guttebassens kjole et øieblik.“
Buster (til Tiger): „Jeg hadde aldrig trodd at en natkappe skulde kle dig saa godt, Tiger!“

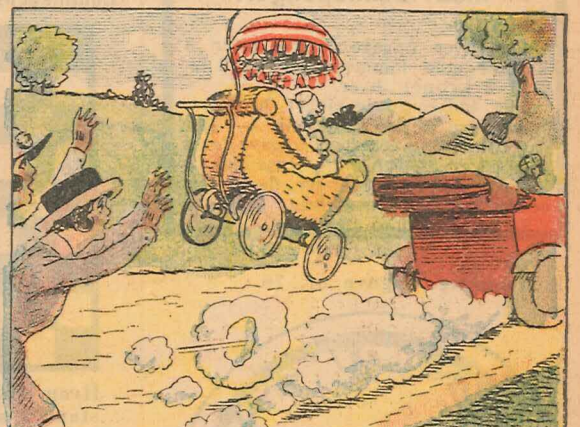
6. Buster: „Narsaagod, Tiger! Behag at stige Vind! Vognen holder for døren.“
Mariane: „Nu gaar jeg hjem med lillegut, Buster. Han fryser vist.“

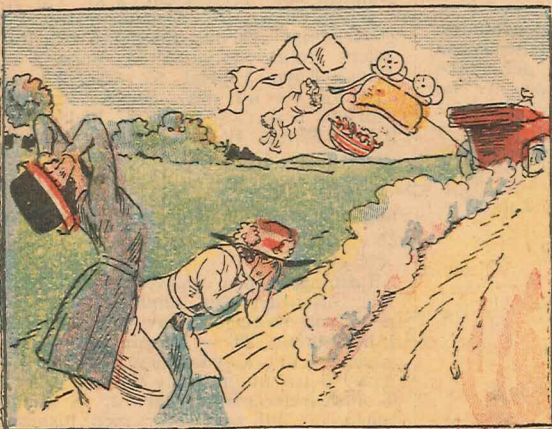
7. Buster: „Nu gjælder det at faa bundet snoren godt fast i automobilen. Saa skal du faa se paa moro, Tiger.“
Tiger: „Aa, jeg gysar ved tanken. Dette blir sikkert min død.“

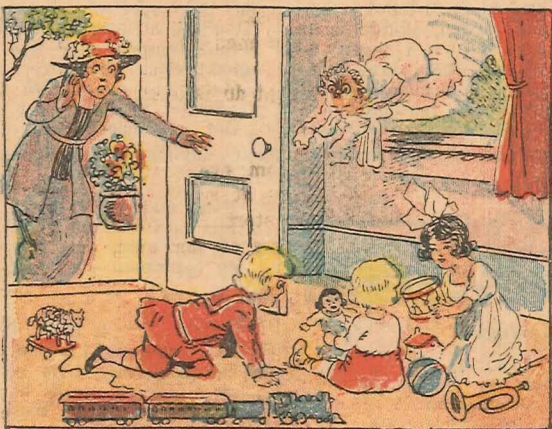
8. Fru Johnson: „Men hvad er det for noget? Er det ikke min barnevogn som er bundet fast i automobilen? Og sitter ikke lillegut oppe i vognen? Det gaar aldrig i verden godt.“

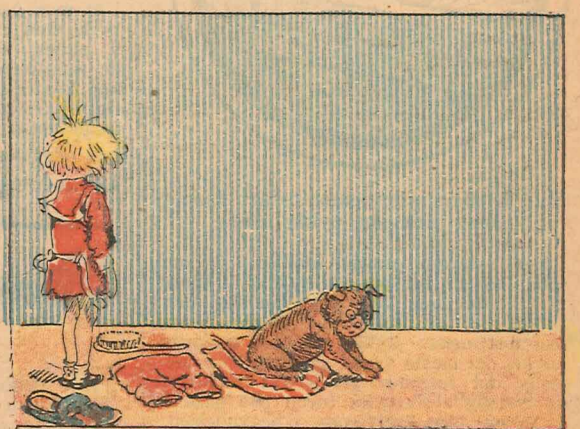
9. Fru Johnson og fru Brown (i munden paa hverandre): „Stop, stop! Stop endelig! Vognen vetter, barnet dør!“
Tiger: „Ja, stop endelig, mand!“

10. Fru Johnson: „Ja, var det ikke det jeg tenkte. Der skedde ulykken. Mit stakkars barn! Aa mit barn!“
Fru Brown: „Jeg holder det ikke ut! Det er Busters skyld!“

11. Fru Brown: „Ja, men — hvad er — hvem — der sitter dere jo allesammen uskadt.“
Tiger: „Ja her kommer jeg, saa er der ingen som mangler!“

12. Tiger: „Julingen var ærlig fortjent, Buster!“
Buster: „Fortjent? Der hændte jo ingenting. De trodde det bare. Men slik er verden. Og du er ikke et haar bedre, Tiger!“

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortellinger fra nær og fjern.

Skyggen.

Av

Joachim Kattrup.

„Du kommer vel snart hjem igjen, Fanny?“
Den unge pike vendte sig i døren og saa med et smil bort til sin tante.

„Det er bare en kort, liten tur, tante,“ Fanny bødte sig litt lenger frem og dæmpet stemmen. „Jeg synes det er noget festlig ved at komme ut i byen idag — likesom en forsmak paa høitideligheten imorgen.“

Fru Kvist satte lorgnetten tilrette for bedre at se et laandarbeide hun holdt paa med.

„Ja, det er imorgen,“ sa hun

Fanny lot døren gli igjen bak sig; hun saa forundret bort paa tanten.

„Hvorfor sier du det paa den maaten? Du ser ut som om det var en sørgefest istedenfor et jubilæum.“

„Du vet godt at din far ikke bryr sig om jubilæer, Fanny — eller om fest idetheletat.“

„Ja, men naar byen og de forskjellige lag absolut vil hædre far, saa kan han da ikke forhindre det. Far er jo avholdt i alle kredser.“

„Det fortjener han.“ Fru Kvist nikkete. „Men han vil helst faa lov til at leve i stilhet.“

Fanny kastet utaalmodig med hodet og gik ut av værelset. Hun hadde neppe lukket døren efter sig før fru Kvist lot arbeidet hvile og satte sig tilbake i stolen med en træt bevægelse. Pludselig lysnet et smil op i hendes ansigt — et kort glimt som snart sluknet, før hun fik tid til at hviske sine tanker frem.

„Ja, barn, du er ung og glad — gid det maatte vare! Mon der ikke hører en viss ung ingeniør med til festen, Fanny — men det skal skjules endnu en stund, for det er jo ikke sikkert at fabrikerer Werner vil like det!“

Smilet var forsvundet og hun saa frem for sig med et blik som ikke var fæstet paa nogen bestemt gjenstand; det var paa samme tid vidtskuende og sløret, som om hun saa ind i en drøm.

Hendes tanker samlet sig om broren som sat inde i værelset ved siden av, ensom og grublende som det var hans vane naar han av en eller anden grund kom tidlig hjem fra fabrikken. Hans virksomhet var omfattende og vidt forgrenet — der kunde være nok at tænke paa for at faa det hele til at gaa som det skulde. Men fru Kvist hadde en anelse om at det ikke var disse belysninger alene som fik broren til at lukke sig ute fra utenverdenen saasnt det var anledning til det. Denne tanke hadde skygget over hendes sind i mange aar og hun ikke bli kvit den — bare glemme den for en tid. Men pludselig kunde den reise sig igjen og fylde hende med angst som om hun stod foran noget hemmelighetsfullt som engang vilde bringe ulykke ind i deres frædelige hjem.

Saa glad hendes bror kunde være naar han var „sig selv“ — slik som bror Robert hadde været før han første gang drog ut i verden. Man det kunde skifte saa pludselig, og ingen ante grunden; han blev taus og indesluttet og saa ut som om han bar paa en sorg der aldrig vilde forlate ham.

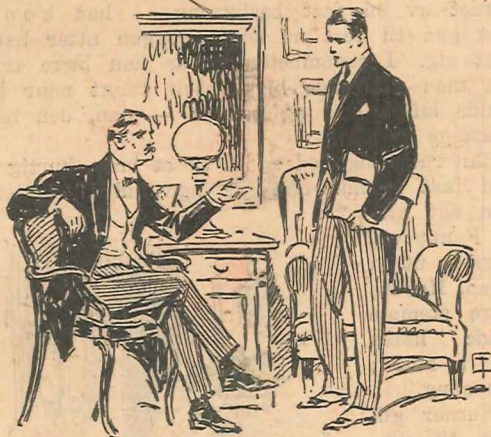
Fru Kvist sukket og famlet uvilkaarlig efter sit arbeide; men hun lot det ligge. Aa — hvor ofte hadde hun ikke tænkt de samme tanker, og stadig meldte de sig paany; de slap hende ikke før hun hadde gjennomgaaet hele gangen i dem.

I den første tid de hadde bodd under samme tak efter saa mange aars adskillelse hadde hun trodd at hans forandrede væsen var en følge av sorgen over hustruens død. Fru Kvist sukket igjen; hun hadde selv mistet sin mand og sit eneste barn, saa hun visste hvor haardt sorgen kunde trynge et menneske. Men hun visste ogsaa at Roberts hustru hadde været en let og flagrende sommerfugl uten dypere indhold; Robert og hun hadde igrunnen hat forfærdelig litet tilfælles. Hun syntes derfor det var umulig at hustruens død skulde merke broren for resten av livet. Og hans tungsind tok ikke av med aarene, det tiltok snarere.

Det hadde været fru Kvists haab at Fanny — glade, livlige Fanny — skulde faa saa stor magt over faren at skyggen som laa over hans sind skulde vike. Men da der ikke skedde nogen forandring gav fru Kvist op og bødte sig med sit stiltfærdige væsen under det uundgaaelige. For hende var Fanny blit en solstraale som mildnet savnet, og naar Fanny sa „tante“, var der en saa varm klang i ordet som om det hadde været morsnavnet hun uttalte — den følelse hadde de begge

Det taakete tankespind blev brutt og fru Kvist tok atter fat paa arbeidet.

Hun saa paa klokken — den var halv tre! Na var det to timer siden Robert kom hjem, og i al denne tid hadde der været saa stille inde hos ham som om han sat og sov. Hun turde ikke forstyrre ham, skjønt hun var saa urolig at hun ikke kunde holde øinene fra døren længe ad gangen. Det virket saa underlig at sitte her midt i denne dype stilhet — saa like før morgendagens store fest — fabrikkens 25 aars jubilæum. Det var som om alt det ikke vedkom det Wernerske hus! Rigtignok hadde Robert allerede ordnet saken for fabrikkens vedkommende, frubedt sig alle æresbevisninger og i al stilhet deponert de legater og gaver han følte sig forpligtet til at utdele — men allikevel! Det var jo en høitidelighet som maatte sætte spor i hans sind, saa at omgivelsene merket det. Og han kunde ikke uten at støte byen si nei til en indbydelse

De bør vist heller la arbeidet hvile for idag, Larsen, De ser saa blek ut. Jeg vil ikke at De skal overanstrenge Dem.

som var blit ham tilstillet — en festmiddag i Klubben til hans ære. Var det tanken paa denne „tortur“, som han kaldte det, der virket forstemmende paa ham?

Det gav et sæt i fru Kvist. Døren til arbeidsværelset gik op og fabrikerer Werner kom ind i stuen. Han saa ut som han pleide naar han var i likevegt, og det forbauset søsteren. Hun lot som om hun var ivrig optat med sit arbeide, men i hemmelighet fulgte hun ham opmerksomt med øinene.

Han gik bort til vinduet som vendte ut mot haven.

„Venter du nogen, Robert?“ spurte fru Kvist. Hun kunde ikke holde den trykkende stilhet ut lenger.

Werner vendte sig om.

„Jeg har bedt ingeniør Larsen om at komme herut, saasnt han blev færdig med utarbeidelsen av sin plan.“

Fru Kvist saa overrasket paa broren. Han pleide aldrig at konferere med fabrikkens personale i sin bolig.

„Er det saa viktig at du ikke engang kan undvige ro hjemme?“

Han rkkete.

„Det er en plan som optar mig i høi grad. Kan det lykkes Larsen at komme til et resultat, saa betyr det noget stort for fabrikkens fremtid. Jeg kan ikke negte at jeg er meget spændt paa utfallet.“

Han saa ut av vinduet og talte videre:

„Jeg har talt om Larsen før — det er den unge ingeniør som blev ansat hos mig for 3 maanedes siden. Han er meget intelligent.“

„Riktig en pen ung mand,“ sa fru Kvist. „Jeg har lagt merke til ham.“ Hendes tanker var hos Fanny i øieblikket.

„Pen — ja, det har jo mindre at si.“

Fru Kvist maatte bøje sig forover for at skjule et smil. Det var nok ikke en uvæsentlig egenskap i en viss ung pikes øine.

Fabrikerer Werner gik bort til sin gamle plads, en slitt gyngestol. Han sank tungt ned i den og sat en stund med panden støttet mot den ene haand. Saa lænet han sig tilbake og lot stolen gyngende langsomt.

„Hvor blir tiden av, Ella? Nu er det 25 aar siden jeg begyndte — det er en lang tid, men allikevel synes jeg den har gaat som en drøm.“ Han strøk sig over panden. „Og saa er der enda timer som blir saa lange som et helt liv.“

„Du maa ikke klage over tiden, Robert,“ sa fru Kvist stille. „Du har faat utrettet meget.“

„Ja, lykken har staat mig bi.“ De faste træk blev mildere. „Jeg er naadd meget lenger end jeg hadde tænkt mig fra begyndelsen. Og virksomheten er stadig i opdrift. Jeg er ikke færdig endnu. Jeg kan ikke tænke mig noget værre for et menneske i min alder end at maatte slutte — arbeidet er den største velsignelse, Ella.“

Fru Kvist nikkete til ham.

„Derfor er det en stor dag for dig imorgen, Robert.“

„Hvorfor imorgen mer end idag eller om en uke? Jeg har aldrig været nogen ynder av det traditionelle, vet du nok. Men jeg bøier mig forsaavidt for skik og bruk som jeg har git personalet en fridag og et gratiale — det tror jeg de har bedre av end en hel del store ord. Forresten kan enhver indrette sig som han har lyst, naar bare jeg kan faa lov til det samme.“

Han gjorde en utaalmodig bevægelse, og bevælgelsen i gyngestolen blev sterkere.

Fru Kvist saa op med et smil.

„Du blir nødt til at ofre dig, Robert. Jeg beklager deg! Baade festmaaltid og festtaler — det blir haardt for dig at komme igjennem.“

Der kom et humoristisk glimt i Werners ansigt.

„Ja, hvad skal man gjøre med slike velmenende mennesker? Jeg faar trøste mig med at det bare er denne ene gangen; et 25 aars jubilæum til gjentar sig heldigvis ikke.“

Der hørtes stemmer ute i haven; fabrikerer reiste sig.

„Der har vi nok ingeniøren.“

Han gik ut i hallen. Døren blev staaende paa klem efter ham. Fru Kvist hørte Fanny si:

„Værsaagod, herr ingeniør.“

Saa lød der en dyp herrestemme og litt efter Werners:

„De er præcis, ingeniør.“

„Ja, jeg skal love for at ingeniøren hadde hastverk,“ sa Fanny muntert. „Det var næsten kapp løp her bort til villaen. — Jeg traf tilfældigvis herr Larsen nede i gaten.“

Fru Kvists øine blinket bak lorgnetglassene. „Tilfældigvis!“ gjentok hun.

I det samme kom Fanny.

„Har du moret dig paa turen?“

„Ja, det kan du tro, tante.“ Fannys øine straalte, men hun saa ikke paa tanten; hun visste hvor vanskelig det var at skjule noget for de blaa, rolige øine derborte i stolen.

Saa gav hun sig til at fortælle en hel del — men hun nævnte ikke ingeniøren.

Herrene var gaat ind i arbeidsværelset. Larsen tok sine tegninger frem og de drøftet nu saken en times tid; det viste sig at Larsen hadde naadd et resultat som laa nær op til det de begge hadde ventet. Men paa ett punkt lot det efter Werners mening noget tilbake at ønske.

„Det maa vi ha forbedret,“ sa han. „De finder nok ut av det nu naar De er kommet saa langt.“

„Jeg har prøvd flere ganger, herr fabrikerer, men netop der glipper det for mig.“ Ingeniøren strøk fingrene gjennom haaret med en træt bevægelse.

„Det gaar nok,“ sa Werner opmuntrende. „Og hvis De skulde finde en bedre løsning allerede idag, vil jeg gjerne se Dem igjen — selv om det skulde bli noksaa sent.“

Ingeniøren samlet papirene sammen og reiste sig. Werner betraktet ham opmerksomt.

„De bør vist helst la arbeidet ligge idag, Larsen. De ser saa blek ut, som om De ikke var riktig frisk. Jeg vilde nødig De skulde bli overanstrengt.“

„Det er ikke arbeidet, herr fabrikerer. Men jeg fik et telegram imiddags — min far er død.“

Werner trykket hans haand.

„Det maa være en stor sorg for Dem, min kjære, unge mand.“

„Jeg var rigtignok forberedt. Far har været svaktelig i længere tid. Men det virker allikevel saa utattelig og saa tungt naar man faar bud om at at er forbi. — Ja, saa kommer far alt-saa ikke hjem mer,” tilføiede han halvt for sig selv, og sukke tungt.

„Hvor døde Deres far?” spurte fabrikeieren.
„I Ohama. Der har han bodd i mange aar.”
„Er det længe siden De var hjemme, Larsen?”

„Jeg blev sendt hit til Norge — til mine bedsteforældre — da jeg var 14 aar; siden har jeg ikke været der. Far ønsket at jeg skulde ha norsk uddannelse, saa kunde jeg senere komme tilbage hvis jeg havde lyst til det. Far hadde forresten planlagt en tur over Atlanterhavet nu isommer, han længtet saa efter at se sit gamle land igjen —”

Ingeniøren stoppet og gik mot døren.

„La arbeidet hvile idag, Larsen — og en stund fremover indtil Deres sind kommer mer tilro. Jeg ber Dem om det.”

„Det er bedst for mig selv at jeg fortsætter. Jeg vet at min far vilde ha gjort det samme i mit sted.”

Fabrikeieren la sin haand paa hans skulder.

„Deres far har været en hædersmand.”

„Ja — det var han.

Stemmen hadde en klang av dyp hengivenhet som gjorde sterkt indtryk paa Werner. Ingeniøren gik.

Werner satte sig atter tilrette ved sit arbeidsbord; han vil endnu en gang gjennemgaa planen i tankene. Men tegningens rids og beregninger blev med ett til noget fjernt og taaket som han ikke kunde holde fast; hans sind blev isteden fyldt av minder som kom frem uten forbindelse med det som omgav ham — bare ved lyden av et navn.

Den døde Larsen i Ohama — hvad kom han Vilhelm Larsen ved? Ikke det mindste; det var bare navnelikheten og stemningen der over fra det fjerne land som virket slik paa ham at han med et ryk var hundreder av mil borte og atter gjennemlevet den episode av sit liv som hadde merket ham for bestandig. Werner skiftet utseende med det samme, de faste linjer i hans træk trådte skarpt frem, og der blev ikke et eneste bløtt træk tilbake. Han stivnet under kulden fra en trist erindring.

Han tænkte sig tilbake til den tid da hans eventyrlyst hadde drevet ham ut til præriene i det fjerne vest. Der traf han en jevnaldrende landsmand, Vilhelm Larsen, og de slog sig sammen om en farm — for at prøve det ogsaa. Bill og Bob, som deres navn blev derute, hadde held med sig i begyndelsen, de kom vel igang og fik en god høst de første somrer, kammeratskapet mellem dem stod sin prøve, de var aldrig uenige.

Saa var det den store præriebrand kom.

Werner trak brynene sammen — merket han endnu den svidde lugten av røk? De maatte flygte over hals og hode paa de to rappeste hester, han og Bill, saa hurtig spredte ilden sig. De holdt sig nær ved hverandre, men sprængte frem i taushet; de ytterste graa taaker fra det vældige baal var allerede over dem.

Brander var rappere end hestehovene, luften begyndte at bli varm og røken var allerede saa tæt at den visket ut alle merker for deres øine. De for blindt videre, drevet av et sidste svakt haab om frelse.

De hadde redet længe, og nu stod de ved den sidste prøve; faren øket for hvert minut.

Bob hørte et rop, og da han snudde hodet saa han at Bills hest var styrtet; den strakte lemmene stvrt fra sig og døde paa stedet.

Var det feighet eller blev han drevet frem av et instinkt som var sterkere end hans vilje? Werner drog pusten tungt under det tunge tryk av minder. Han hadde redet videre og hadde latt Bill bli tilbake.

Hvor ofte hadde ikke Werner forsvart sig med at hans hest var træt og ikke hadde kunnet bære en dobbelt byrde — hvis han tok Bill op var de begge fortapt. Slik hadde han tænkt dengang — og det var det som naget ham siden. Til sin sidste time vilde han bli forfulgt av et syn som aldrig bleknet: Bill som kjæmpet sig frem gjennom røken indtil de ulmende skyer lukket sig om ham. —

Han hadde redet længe før han saa et vand glimte foran sig, og samtidig blev luften kjøligere. Han hadde naadd elven

Det var ikke glæde han følte, det var en bitter, nagende smerte. Hadde han ant at elven var saa nær, hadde de nu begge to været reddet! Han snudde hesten og red tilbake ind i røken; dennegang drev hans vilje ham.

Men hvor skulde han finde Bill i dette kokende øde? Han ropte indtil røken kvalte den sidste lyd ut av strupen paa ham; men han fik intet svar. Nu kunde han ikke drive hesten længer ind, den snudde sig steilende og satte tilbake til elven; han maatte gi op og la hesten raade. Den søkte ut i vandet og svømte over. Det kjølige vand maa ha git den nye kræfter, for den klatret op paa den andre siden og fortsatte at løpe en lang stund indtil røken omsider laa som en svak dis bak dem; branden hadde naadd elven og der maatte den stanse.

Werner fortsatte tilfots, da hesten ikke orket mer. Længer og længer bort — han vilde aldrig tilbake. Inde i den brandsvidde ørken laa Vilhelm Larsen — nei, han orket ikke at tænke paa det.

Han reiste ut til østkysten, arbeidet saa længe at han fik sig reise penger, og drog saa over Atlanterhavet. Siden hadde han hat heldet med sig.

Heldet! Han sukke. I dette øieblik saa han ikke anaet end skyggen — et tungt, koldt mørke som fulgte ham siden dengang da han svigdet.

Han kom til at tænke paa hædersdagen imorgen, og hans sind blev saa urolig at han reiste sig og gik frem og tilbake for at skyve tankene fra sig. Saa stanset han braat og hans træk blev hardet av en fast beslutning — han kunde ikke gaa til fest nu som skyggen atter hadde reist sig. I ensomheten kunde han bære trykket, men det vilde bli dobbelt tungt naar han skulde løftes høit og hædres — han, den mest uværdige av alle!

Han satte sig ned og skrev et brev, hurtig og med fast haand. Saa gik han ind til søsteren som sat alene; Fanny var flagret ut i haven. Hendes klare stemme kunde høres ind i stuen; hun sang.

Werner gik bort til vinduet og saa ut. Han vendte ryggen til søsteren og forsøkte at beherske stemmen, saa at hun ikke skulde merke noget.

„Fanny er glad,” sa han.

„Hun har

kanskje møtt

sinlykkeidag,”

fru Kvist hadde

et lyst

skjær i sine

milde øine.

„Tror du?”

Werner gjorde en

uvilkaarlig be-

vægelse. „Nu vet jeg

hvad du mener — det har

jeg ikke tænkt paa. —

Ja, gid hun maatte bli

lykkelig.”

Stemmen lød sterkt

vemodig ved det sidste

ord. Fru Kvist blev

opmerksom og saa

forskende paa ham.

Det hun frygtet var

allikevel skedd —

skyggen laa atter

over hans sind.

„Der blir ingen fest

imorgen,” sa han

haardt idet han

vendte sig mot hende.

„Jeg har skrevet

til borgermesteren og

brevet blir sendt iaften —

jeg gaar ikke.”

„Men, Robert —”

„Jeg kan ikke, Ella —

spør mig ikke. Jeg

gir som grund at jeg

pludselig er blitt syk og

skal holde mig i ro

etpar dager.”

Han gik ut av værelset.

Fru Kvist blev

sittende ganske stille, som om

der ikke var hendt noenting;

men det knep for hende at

fortsætte med arbeidet.

„Stakkars Robert!”

hvisket hun.

Og øinene stod

fulde av taarer.

„Tillykke, far,” sa Fanny og lænet sig ind til ham, „jeg har en jubilæumsgave til dig; men den skal være en hemmelighet til klokken blir 12.”

„Tror du?” Werner gjorde en uvilkaarlig bevægelse. „Nu vet jeg hvad du mener — det har jeg ikke tænkt paa. — Ja, gid hun maatte bli lykkelig.”

Stemmen lød sterkt vemodig ved det sidste ord. Fru Kvist blev opmerksom og saa forskende paa ham. Det hun frygtet var allikevel skedd — skyggen laa atter over hans sind.

„Der blir ingen fest imorgen,” sa han haardt idet han vendte sig mot hende. „Jeg har skrevet til borgermesteren og brevet blir sendt iaften — jeg gaar ikke.”

„Men, Robert —”

„Jeg kan ikke, Ella — spør mig ikke. Jeg gir som grund at jeg pludselig er blitt syk og skal holde mig i ro etpar dager.”

Han gik ut av værelset.

Fru Kvist blev sittende ganske stille, som om der ikke var hendt noenting; men det knep for hende at fortsætte med arbeidet.

„Stakkars Robert!” hvisket hun.

Og øinene stod fulde av taarer.

Det var tidlig paa aftenen.

Ingeniør Larsen sat igjen inde hos fabrikeieren. Det sidste punkt av planen hadde vundet Wer-

ners bifald; det var lyktes ingeniøren at finde en tilfredsstillende løsning.

„Jeg ønsker Dem tillykke!” sa Werner. „Og jeg tilføieder: Det skulde glæde mig om De engang kunde bli endnu fastere knyttet til fabrikken.”

Ingeniøren blev pludselig rød; han tidde forlegent.

Saa skiftet Werner tema og begyndte at tale om Larsens avdøde far — hvad hans virksomhet hadde været?

Larsen begyndte at fortælle, og Werner merket at han gjorde det med glæde; det var jo sit hjem han talte om. Tilslutt kom han ind paa farens første arbeidsaar derover i det fremmede land; han hadde været farmer en stund, men han blev drevet fra prærien ved en brand som tok run og stub med sig.

„Heldigvis, pleide far altid at si.” Ingeniøren smile litt. „For ellers var han vel blitt hengende derute.”

Han la ikke merke til at Werner hadde trukket sig litt tilbake saa at hans ansigt laa i skygge.

„Fra den tid hadde far et minde som han dvælt ved,” fortsatte ingeniøren. „Han og hans partner — Bob het han — maatte flygte tilhest for at redde livet, og nu traf det sig slik at fars hest styrtet like før de naadd elven. Der blev Bob borte for ham og de saa hverandre aldrig igjen. Far reddet sig som ved et under og traf en farmer som færget ham over elven; da var far aldeles utkjørt og han kom ikke til sig selv før en dags tid efter. Han spurte efter Bob, og nu fortalte farmeren at han hadde set en mand ride tilbake fra elven ind i røken — det var Bob, kunde far skjønne efter farmerens beskrivelse. Jeg kan endnu høre fars bevægede stemme naar han sa: 'Han red tilbake for at redde mig, saa god kammerat var han! Og kanskje satte han livet til for min skyld!'”

Ingeniøren sluttet.

„Han blev min barndoms helt, denne Bob.”

Werner reiste sig og tok noen skritt tilbake for at komme længer ind i skyggen. Ingeniøren oppfattet det som et tegn paa at samtalen var forbi, han bukket og gik, litt forundret over fabrikeierenes pludselige tausnet. Han kunde jo ikke vite at Werner stod og kjæmpet for at faa nogen ord frem, men stemmen svigdet.

Da ingeniøren var gaat kom Werner atter frem i lyset; han hadde vaate øine. Han sat længe med hodet støttet i hændene, mens de haarde furer i hans ansigt litt efter litt glattedes ut. Saa gled den sidste rest av skygge bort fra hans pande, og han saa op med lysende øine; han hvisket noen ord frem — en tak fra sin inderste sjæl.

Fru Kvist kom ind, stille, næsten listende.

„Jeg vilde bare se om det brændte i ovnen.”

Men hun blev staaende indenfor døren uten at komme længer, da hun saa sin brors øine lysende av en fred som hun ikke hadde set der paa mange, mange aar. Hvad var der hendt?

Hun blev endnu mer forvirret da han talte; hans stemme hadde en munter klang.

„Imorgen skal det være en festdag, Ella!”

Han tok en konvolut og gik bort til ovnen.

„Her er brevet jeg snakket om — nu gaar det den veien!”

Det forsvandt inde i flammen.

„Spør ikke om noget, Ella! Nu vil vi være glade og la skyggene hvile — de kommer aldrig igjen mer.”

En vakker solklar dag oprandt. Fra Werners villa kunde man se et vaiende mylder av flag fra husene i byen.

„Tillykke, far,” sa Fanny og lænet sig ind til ham. „Jeg har en jubilæumsgave til dig, men det skal være en hemmelighet indtil klokken blir 12.”

Werner smilet. „Det er nok ikke din eneste hemmelighet, din lille skøier! Men jeg venter taalmodig til du indvier mig i dem begge.”

Fannys kinder blusset i solen og hun la hodet ind til farens skulder for at gjemme ansigtet.

„Min egen far!”

MUSIK. Prisliste mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messinginstr., sextenoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRKÖPING 1.

ERNEMANN CAMERAS
anses for uovertræffelige. Vore stadige bestræbelser for yderligere at fuldkommengjøre selv de allerbedste modeller retfærdiggjør denne tillid og gjør enhver kjøper til en overbevist ven av vort fabrikkat. Erholdes gjennom alle forretninger for fotografiske artikler. Betaling i norske kroner. Prisliste gratis.

ERNEMANN-WERKE A.G.
DRESDEN 269.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

Best for haaret er det anerkjendte — Dittens Haarvand

DET FAÆS OVERALT I NORGE OG DANMARK OG ER ANBEFALT SOM DET BESTE MIDDEL MOT GRAAT HAAR OG HAARAVFALD.

KOREN & GEDDE
FABRIKANTER · K R I S T I A N I A.

Generende haarvekst
fjernes straks ved bruken av
Dr. Thompsons Depilatorium.
Kr. 4.25 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
Wolffs Magasin, Grønsen 10, Kristiania A.

Enhver, som lider af Blegtsot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsebesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Bruken af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Gulmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmø. Gulmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

En betryggelse

for enhver dame er det at vite, at hun anvender rigtig crème for at bevare og forskjønne huden. — Navnet paa denne crème er:

F. Pauli's Liljemelkrème.

Krystal-Garniturer, Manicure-Etuier, Speile.

Marth. Jacobsen,
Parfumeri,
Grønsen 17, Kristiania.

Nordisk Musikforretning A/s
Avd. 1
Søgaten 2, Christiania. Tlf. 16834.

Norges største specialforretning i trækspil.

Egte „HB“ Gera Trækspil

Billigste priser. Katalog sendes gratis. „Brukte trækspil kjøpes og tas i bytte“.

Lomme-, Væg- og Vække-Ure. Uhrkjæder, optiske Artikler m.m. kjøbes billigst i Skandinavien fra Aug. Peterssens Uhrlager, Gislaved Sverige. Illustr. Prisliste gratis.

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grønsens Skotøismagasin 12 Christiania.

Tegn abonnement paa **Allers Familie-Journal** 30 øre pr. nr., kr. 3,75 pr. kvarta!

Bibrin haarvand er fremstillet av Brisk(ener) og garanteres fri for farvetilsætning. Er sterkt antiseptisk, dræper bakterier og sopdannelser i haarbunden, fjerner hurtig flas og stimulerer haarets vekst.

Bibrin er absolut nutidens bedste haarvand.
Bibrin-fabriken, Fredriksvørn.

papiret hvori det er kjøpt, da det isaafald let fordærvet. Ælt det med litt salt og tryk det godt ned i en stenkrukke, slik at der ikke blir noget tomrum tilbage i massen; for trænger luften ned mellem lagene, kan det ødelegge smørret og fremkalde den harske smak. Ovenpaa smørsmassen bres et stykke tyndt tøy (f. eks. gaze) og et tykt lag tørt kjøkkensalt strøes over det hele. Krukken bindes til med pergamentpapir og et tæt klæde over dette, Saltet, der benyttes som konserveringsmiddel, maa være aldeles tørt. Er det ikke det, kan man tørke det paa en varm plate eller i sol og luft.

Smør kan ogsaa opbevares i længere tid i smeltet tilstand, end hvis det hensettes ganske friskt.

Harskt smør.

Smør eller margarin, som er blit harskt i varmen, kan brukes til steking av kjøtt, koteletter, fisk, m. m. Naar det brunes ekstra godt, vil den harske smak forsvinde under den sterke varme; men før der brunes smør til sausen maa panden gjøres ren.

Friske eller daarlige egg.

Vil man undersøke om de egg man har kjøpt er gode, eller daarlige, kan følgende metoder benyttes:

I.

Man holder egget op for lyset. Er det gjennemsiktig, er egget friskt. Er det mørkt og tæt, saa lyset ikke trænger gjennom det — er egget raattent.

II.

Egget lægges i vand. Svømmer det ovenpaa, er det et bedærvet egg. For paa gamle egg er meget av det vand som findes i hviten fordampet, og luften er trængt ind i dettes sted, derfor taper et slikt egg i vegt. Jo lettere og luftigere det er, jo

mere overbevist kan man være om at egget ikke er godt.

Naar egget er friskt er det tungere end vand, og vil derfor vise sine gode egenskaper ved straks at synke tilbunds.

Litt om kokning av egg.

Hvis man vil hindre at friske egg sprækker under kokningen, skal man ikke ha meget kokende vand i kasserollen, hvori eggene lægges. Det varme vand vil da straks avkjøles, saasnart egget kommer ned, og før det atter naar kokepunktet, vil egget ha faat tid til at la litt av sin væske slippe ut gjennom skallet uten at det sprækker.

Lægges det derimot i saa meget kokende vand, at det helt dækker egget, vil skallet altid sprække. Som ovenfor anført har et friskt egg nemlig intet mistet av sit indhold, men er aldeles full av dette. Ved at utsættes for den pludselige varme, utvides det inderste av egget saa sterkt, at det ikke kan rummes i skallet, men maa sprænge det.

Paa gamle egg sker dette ikke; for endel av deres indhold er allerede fordampet. — Eggene maa altid kokes i en fuldstændig ren gryte med klart, friskt vand. Hvis gryten først har været brugt til noget andet, saa at den kan gi vandet lugt eller smak, vil dette influere paa eggene, saa disse kommer til at smake av det, hvis vandet kan trænge ind i dem gjennom en spræk.

Piskning av eggehviter.

Naar eggehviter enten er litt gamle eller i sommervarmen er vanskelige at faa slive, drys da nogen saltkorn (kjøkkensalt) i dem. De vil da være lettere at piske til skum; for saltet kjøler og opløser paa samme tid de eggehviteagtige stoffer, saa luften derved hurtigere kan piskes ind i dem.

Største utvalg i grammofon-plater.

Norske sange, viser, tale, violin og trækspilplater.

Forlang vor store liste.

Thv. Gjestad & Co. A/S
Grøndsen 17, Christiania C.

Ennas fotografi-
apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 11 kr. komplet.

„Amator-Fotografen“, Vimmel-skaffet 47, Kbhvn. Forlang prislister.

Ernst Voss's
Ovne
Kaminer
er en pryd for ethvert hjem.

- Billige - Solide - Brændselsbesparende

Skriv efter katalog til
Eneforhandleren for Norge:
Gunnar Bradley,
- Bergen - Kristiania - Aalesund.

Skaldethed helbredes fuldstændig
ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Pi bruker Nordström & Due's

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Læs denne Erklæring!

Undertegnede, der har haft „Viktolin“ til kemisk undersøkelse og prøve, erklærer at preparatet ikke indeholder bly eller andre giftige og for haaret skadelige stoffer. — Det har desuten vist sig at være et særdeles virksomt middel til at gjengive graat og falmet haar sin oprindelige farve og glands.

E. Meyer, C. Vibe-Petersen, Cand. pharm. Kemiker.

„Viktolin“ er det bedste middel, som findes mot graat haar. — „Viktolin“ indeholder intet farvestof, er derfor absolut renslig i bruk. Er vaskeegte, farver ikke hovedhuden. „Viktolin“ fjerner flas og fremmer haarveksten. „Viktolin“ er vellugtende. — Koster kr. 3.80 pr. fl.

Samtidig anbefales vore følgende artikler:
„Macko“-balsam mot kviser, hudorm o. l. Kr. 3.50 og 5.00 pr. krk.
„Perfekt“-haarfjerner mot generende haarvekst. Kr. 4.00 pr. Portion.
„Venus“ ansigtsbad til opnaelse av en smuk og ungdommelig teint og til fjernelse av rynker. Kr. 3.50 pr. fl.
„Excellent“ mot liktørner, haard, øm hud og vorter. Kr. 2.00 pr. fl.

Samtlige preparater erholdes overalt eller direkte fra „Janus“, tekn. kem. fabrik, Ruselekeveien 12, Kristiania. Utenbys mot postopkrav eller forskudsbet. + porto.

Enhver
Husmor
har nu lært at skatte
MARINE PUDSEKREM.

Gramofoner og plater.

Norges største utvalg. Forlang katalog. Avbetaling indrømmes solide kjøpere.

Imerlund & Co. A/S.
Kristiania, Torvgaten 18.
Musik- & Fotohandel

Denne Pakke
kan gøre Halvdelen af Deres Rengøringsarbejde! — Og den gør Arbejdet til en Fornøjelse, fordi

VI-TO
Kraftig Skurepulver skabt det legende og skadelige Stoffer indeholder, er et velsmagende virksomt Rengøringsmiddel, der opløser og fjerner alt Smuds let, hurtigt og grundigt.

Musk Navnet **VI-TO** og forlang det altid fordi det er **bedst!**
Paa overalt!

Der findes flere Skurepulvere, men kun ét **VI-TO**

Eneforhandler for Norge: **EYVIND KLEWÉ A S,** Bergen

Faste, lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevogne, barne-stole m. m. Ill. katalog mot 50 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Søndregt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

„NORSKE FOLK“
Livsforsikring med maanetlig præmiebetaling.

Fregner
fjernes paa faa dage kun med **Crème Any**. Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med **Crème Any**; det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre.

3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev. Kun ekte fra

Apotheker Wolff's Magasin,
Grønsen 10, Kristiania. A.

For Tunghore!

Herr K. A. I. G. Friber ordret: Foretaget har gøst mig gjort Vidundere. Jeg er søn nyfødt og ved neppe, hvordan jeg skal give min Glæde Udtryk over, at jeg kan høre den jagtste Samtale.

Ved Tunghorighed
Nat. Størr. er H. Plobner's (Encopsinder) Iord. best. Foretrag uundværlig. Beppe fontlig i Dret bæres den med udmærket Resultat ved Drejuien, nervøs Dredidlet e o. i. v. Lufinde i Brug. Utallige Takbreveller. Pris 12 Kr., 2 Stk. 20 Kr. Eftvæning gratis. Godebortendelse: **E. M. Müller, München II,** Briefsch 30 D 18. For daarlige Eftvæningstjer abbares.

Nordisk Mønster-Tidende

er den eneste journal for mode- og dam-haandarbeide, som tilfredsstiller alle fordringer, altid meddeler det nyeste, peneste og mest praktiske.

PHOSPHO-ENERGON-PILLER
ORDIN. AF LÆGER

med alm. Svaghed, Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG

Smaa vink fra kjøkken-regionene.
Av I. Th.

burde findes i ethvert hjem, hvor der bakes, da disse er uundværlige ved avkjølingen av store formkaker, brød, boller m. m.

Avkjøling av varme plater.

Plater der tas varme ut av ovnen og som straks brukes igjen, avkjøles paa et oieblik naar de stilles under vandkranen og faar rindende vand paa den underste siden. De tørkes paa baksiden, smøres paa ny, og kan straks benyttes.

Kolde plater.

Sæt alltid smaakaker med bakepulver, hjortetaksalt o.s.v. paa en kold plate. Sættes de paa et varmt underlag, vil hævemidlet begynne at virke, før kakene kommer i ovnen, og pulveret vil da, hvis det trekkes ut før bakningen paabegyndes, ha forbrukt noget av sin hæveevne inden det utsættes for den sterkere varme, som kræves for at det skal virke paa rette maate.

Nybakt brød.

Læg aldrig varmt brød i lukket kasse, skap eller krukke, for det er helt koldt, ellers vil dampen og fugtigheten i brødet slaa ind og bevirke, at bakningen ikke holder sig frisk, men let vil mugne. Naar brødet er tørt ut av ovnen, maa det med det samme lægges paa en bakerist og stilles paa et luftig sted, dog ikke straks foran et aapent vindu eller i træk.

En større eller etpar mindre rister

Brødets opbevaring.

Læg aldrig brød av nogen sort paa et fugtig sted eller hvor der er damp fra gryter eller lign. La det heller ikke ligge utildækket i kjelder eller spiskammer, hvor der staar anden mat, ost og melk. Disse fødemidler utbrer visse utdunstninger, som fremkalder dannelsen av mug i brødet. Saasnt mugg er opstaa, forplanter den sig ved smaa, usynlige frøkor som svæver om i luften. Et eneste slikt frøkor kan være nok til at fremkalde mugg paa andre stoffer, som indeholder fugtighet. En liten skaal med muggen mat i spiskammeret kan overføre smitten til alt det omkringstaende. Dette bør man særlig i sommertiden ha sin opmerksomhet henvendt paa.

Opfriskning av tørt brød.

Ajdeles forkastelig er det gamle husraad at vikle tørt brød ind i et fugtig klæde for paa den maate at holde det friskt. Væten som trenger ind i brødet vil bare fremkalde gjæring, og brødet fordæres.

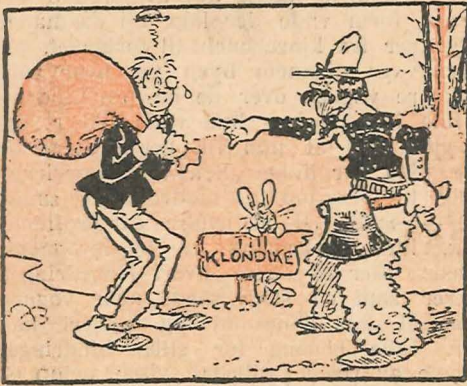
Sæt derimot brødet ind i gasovnen, og la det saavidt bli gjennomvarmet i den. Det vil da faa sin tapte friskhet tilbake.

Smørret i sommervarmen

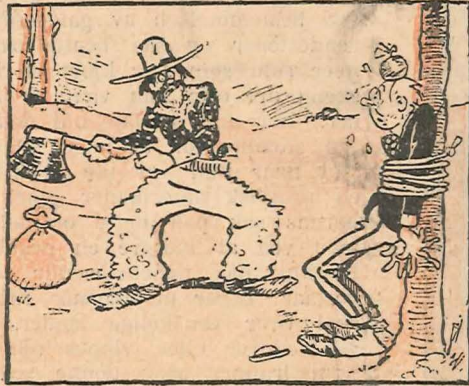
La aldrig større eller mindre portioner smør eller fettstoff henligge i

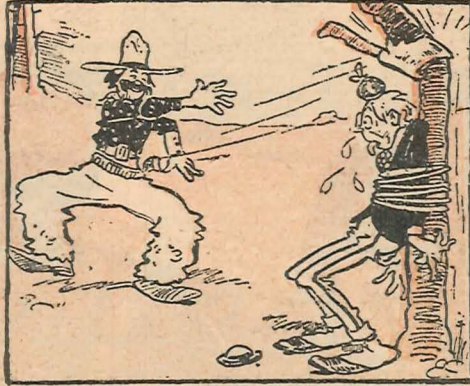
Et drama paa Coloradofloden.

1. „Ha, øjendige!“ ropte røveren der var kjædt som cowboy. „Det er rent guld du kommer slæpende med der. Avlever straks altsammen eller jeg skal —“ Længer kom han ikke. Den unge, forsagte guldgraver hadde allerede lystret ordre.

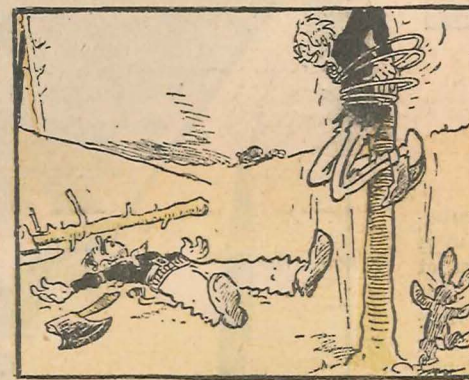
2. Men røveren var ikke tilfreds med det. Overmodig som han var vilde han haane den stakkars unge mand. Han bandt ham til et træ og holdt et litet foredrag for ham om Wilhelm Tell som skulde skyte et eple av sin søns hode.

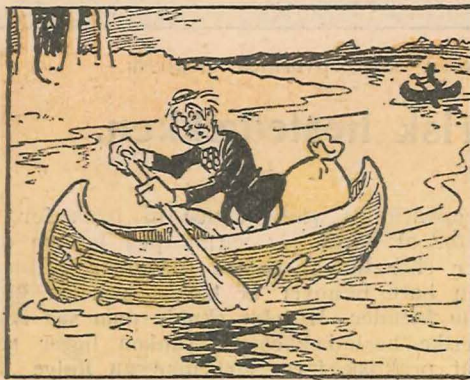
3. Den unge mand fik et eple paa hodet. „Nu leker vi to Wilhelm Tell,“ sa røveren. „Du staar bare rolig. Du er min søn og jeg er Wilhelm Tell, men jeg bruker øks istedetfor bue!“ Og dermed kastet han sin øks.

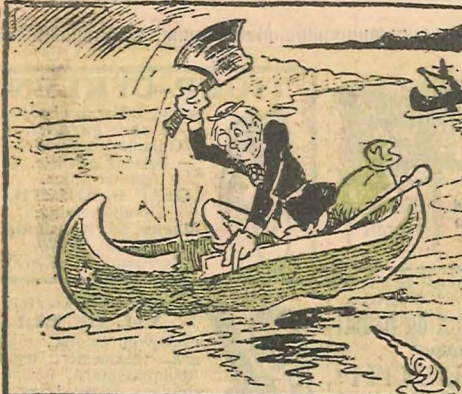
4. Øksen rammet godt nok, bare ikke øjst som det var meningen, hvilket kanske kom av at den unge mand i det avgjørende øieblik sank sammen av skræk. Derimot gik det ut over træet som blev hugget helt over, og over røveren selv.

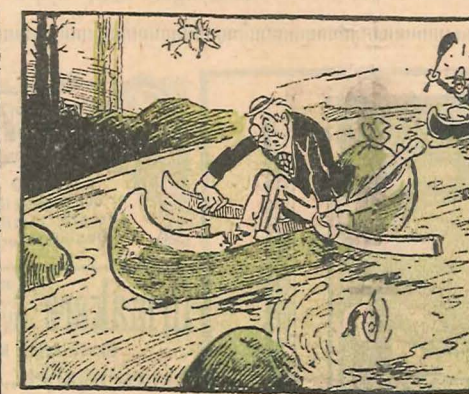
5. Træstammen faldt nemlig saa uheldig — eller heldig for den unge mand — at den rammet røveren og gjorde den blodtørstige skurk uskadelig for en stund. Dette benyttet fangen sig av og slap løs fra træet.

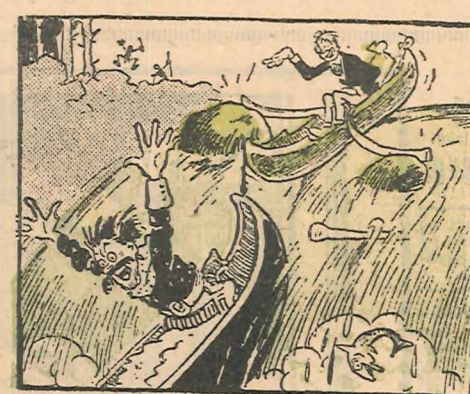
6. Han skyndte sig ned til Coloradofloden som var like i nærheten. Her fik han fat i en kano; han gik ombord i den og tok med sig guldposen og røverens øks som han hadde været saa klok at sikre sig. Imidlertid vaaknet røveren.

7. Han opdaget snart at fuglen var fløjet hvorefter han ogsaa fik fat i en kano og satte efter flygtingen. Nu gjaldt det livet for den unge mand, og det i dobbelt forstand, for han var like ved et stort vandfald. Han fik fat i øksen.

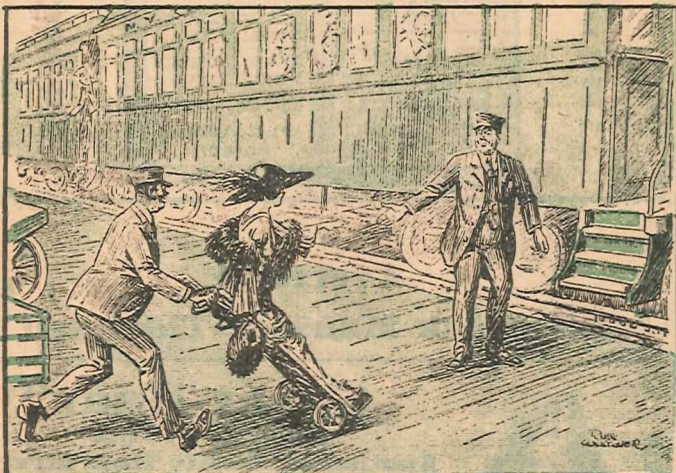

8. Og med den hugget han over etpar planker i kanorælingen. Med anspændelse av sin yderste kraft fik han dem bøyd ut til hver side saa de virket som et par fangarmer. Like ovenfor vandfaldet laa der nemlig nogen store stener i vandet.

9. Dem styrte han like ind imellem, saa fangarmene grep fat i dem og baaten stoppet. Røveren derimot hadde ingen øks — og kanske var han heller ikke lur nok! Han forsvandt i dypet, mens den unge mand og hans guld var frelst!

Trange skjorter.

Hvorledes en ung dame med de moderne, trange skjorter ved en behjertet bærers elskværdighet allikevel naadde toget, nemlig ved hjælp av en tralle!

Det faar være maate med alting.

Filmshelten (til skurken mens de kjæmper paa liv og død): „Pas Dem da, menneske! De ødelægger jo haarfaconen min!“

Smaapluk.

Konen (med avisen i haanden): „Der staar i en artikkel her at et menneske gjennemsni- li; taler 12.000 ord om dagen!“
Manden: „Ja, der ser du! Har jeg ikke be- standig sagt at du var over gjennemsnittet?“

Hjemvendt kriger: „Kulen traf mig her i brystet og gik ut gjennem ryggen!“

Ung pike: „Aa gid, den kunde allsaa gaat like g'e'n om hjertet!“

Krigreren: „Nei, fro- ken, hjertet mit sat i halsen for øieblikket!“

Forhørsdommeren: „Har De fundet no- get vaaben skjult hos forbryderen?“

Konstaben: „Ikke endda — men jeg ven- ter at finde det — han er nemlig sverdsluker av profession!“

Moren (til sin fem- aarige søn): „Kan du si mig navnet paa den lille, ubetydelige or- men hvis arbeide jeg kan takke for at jeg har denne silkekjolen?“

Sønnen: „Ja — far!“

En skrytpave.

„Glem endelig ikke, kjære barn, hvis jeg skulde dø at avvertere i avisen at dødsarsa- ken var østersfor- giftning!“

Tøffelhelten.

Manden: „Jeg gaar bare over paa kafé „Kronen“. Hvis jeg ikke skulde være kommet hjem klokken ti —“

Konen: „Bare vær rolig, du — du er kom- met hjem!“

Gammel skuespil- ler: „Tænk femti øre for et egg — og i gamle dager kastet folk dem i hodet paa mig!“

Ophør - Realisationsalg!

Paa grund av ophør med forretningen væksælges hele varelageret til sterkt nedsatte priser, mange varer endog til og under indkjøpspris.

Vi garanterer at alt er nye, feilfri og moderne varer og ombytter vi gjerne varene eller sender Dem pengene igjen i tilfælde De ikke skulde være tilfreds med det tilsendte.

Forretningen ophører til den 1. januar 1921.

Elegant klædes-spaserkaape, moderne, smuk facon, fin og god heluld kvalitet. Leveres i marineblaa, sort og brunt. Før kostet kr. 115,— nu nedsat til kun kr. 79,—.	Elegant, blomstret voilebluse, moderne, fiks facon, føres kun i mørke farver. Før kostet kr. 15,— nu nedsat til kun kr. 7,50.	Stripede herrebenklær, gode og solide, mørkgraa farve med striper. Før kostet kr. 38,— nu nedsat til kun kr. 18,50.	Gutte- og herreluer for kostet kr. 3,85, nu nedsat til kun kr. 2,50.
Elegant alpakkakaape, smuk, silkelignende kvalitet, god facon, possementknapp. Kun i sort. Før kostet kr. 98,— nu nedsat til kun kr. 69,—.	Elegant hvid voilebluse, enestaaende smuk og moderne facon med broderede forstykker. Før kostet kr. 19,— nu nedsat til kun kr. 11,50.	Sorte herre-filthatter fin fin kvalitet i uldfilt, kun i sort. Før kostet kr. 12,50 nu nedsat til kun kr. 4,50.	Amerikanske dongri-jakker og benklær, aller bedste kvalitet i arbeidstøi, omtrent uslitelig. Før kostet kr. 19,50 for jakker og kr. 20,50 for benklær, nu nedsat til kun kr. 13,00 for jakker og kr. 13,50 for benklær.
Solid dragt- og spaserskjørt av god norsk uld-cheviot. Føres kun i marineblaa, smuk, moderne facon. Før kostet kr. 38,— nu nedsat til kun kr. 24,—.	Covercot herredress. Ekstra fin og solid kvalitet, allerbedste forsaker og fineste søm. Farven er lys brungraa. Før kostet kr. 175,— nu nedsat til kun kr. 115,—.	Italienske herre-straahatter, let, behagelig og solid sommerhat. Før kostet kr. 5,85, nu nedsat til kun kr. 1,75.	Amerikanske dongri overalls, samme kvalitet som i jakken og benklærne, før kostet kr. 21, nu nedsat til kun kr. 14,50.
Elegant alpakkaskjørt. Smuk, silkelignende kvalitet, føres kun i sort. Før kostet kr. 32,— nu nedsat til kun kr. 19,50.	Marineblaa klædes-herredress, fin, fin uld, engelsk klæde, allerbedste forsaker fineste søm. Før kostet kr. 165,— nu nedsat til kun kr. 110,—.	Bemerk! Ved bestilling paa kaaper maa opgis brystvidden (maal under armene helt rundt) — paa dragter, brystvidden og livvidden — paa bluser, brystvidden — paa skjorter, livvidden — paa dresser, brystvidden, livvidden samt skridtlængden — paa hatter og luer maal rundt hovedet.	
Elegant blaatsikjole, sydd av lyst, blaa og hvitstripet blaatoi, ekstra god kvalitet, moderne helklippet facon. Før kostet kr. 33,— nu nedsat til kun kr. 22,—.	Marineblaa kamgarn-herredress, aller fineste heluld, engelsk kamgarn-cheviot, ekstra gode forsaker og omhyggelig søm garanteres. Før kostet kr. 215,— nu nedsat til kun kr. 150,—.	BESTILLINGSEDDDEL. A. F. J.	
Elegant, broderet voilekjole, moderne, helklippet facon. Leveres i hvid bund med broderede blomster i rosa, lysblaa, mørkrød og violet efter ønske. Før kostet kr. 44,— nu nedsat til kun kr. 29,50.	Elegant herre-vaarfrak, ekstra god og solid kvalitet, moderne facon, smuk og klædelig lys, grønnmeleret farv. Før kostet kr. 125,— nu nedsat til kun kr. 75,—.	Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. postopkrav:	
Elegant silketricot-golfjakke, enestaaende fin og god kvalitet, smuk og moderne facon. Føres i mellemblaa, rosa, vinrød, grønt og violet. Før kostet kr. 98,— nu nedsat til kun kr. 79,—.	Alpakka kontor- og sommerjakker. Kun i sort. Ekstra god kvalitet. Før kostet kr. 25,— nu nedsat til kun kr. 14,75.	Navn _____ Adresse _____	
Elegant marineblaa voilebluse. Smuk facon, god marineblaa voile med broderede silkebomber i samme farve. Før kostet kr. 18,— nu nedsat til kun kr. 9,85.	Amerikansk gummi herre-regnfrakke, ekstra solid kvalitet, garanteret vandtæt. Før kostet kr. 68,— nu nedsat til kun kr. 49,00.	By eller postaapect _____	
		GYLDAHL & Hansen A/S Storgaten 45 .: Kristiania.	

HÄMOES HAARKULTUR

HÄMOES HAARKULTUR

HÄMOES HAARKULTUR

Sandheten om Hämoes Haar-Kultur

Haaret tiltar i vekst, glansfuldhet og skjønhet, og man fritas for at benytte løse fletter og bukler.

Oppfinderen er tilkendt *grand prix, Paris, og guldmedalje, London.* Av medlemmer i priskomiteen skal nævnes de herrer: L. Hartvig, professor i kemi, Dr. Fa Viéira, generalkonsul, Hs. excellence P. Romanos, græsk ambassadør i London.

Fremtvinger fuldendt smukke øjenbryn, et kraftigt, blankt og smukt haar paa hodet i forbausende kort tid, samt det smukkeste fuldskjæg og overskjæg.

Hämoes Haar-Kultur farver ikke!

Anvendelig baade for lyst og mørkt haar. Skjeldannelse og haaravfald ophører straks, og kulturen virker derefter som lindrende føde for haar- og skjægrodde. HÄMOES HAAR-KULTUR har følgende egenskaper og er derfor idealet av et haarmiddel.

Renser straks hovedbunden for skjæl. Gjør haaret glansfuldt og blødt. Farver ikke, men gir haaret dets naturlige farve efter 10 dages bruk. Anvendelig baade for lyst og mørkt haar. Indeholder ikke fettstoff, men en kemisk tilsetning, saa haaret ikke blir tørt og knækker. Er absolut alkoholfri, desinficerende og uskadeligt. Fremstilles kun av oppfinderen personlig, saaledes at enhver forfalskning er utelukket.

Haaravfaldet ophørt, skjellet forsvundet.

Fr. N. N., Ramvik, skriver: Vær saa god at sende mig 2 fl. til av Hämoes Haar-Kultur og 3 pulvere til haarvask. Vi synes, at kulturen er utmerket. Haaravfaldet er nu ophørt og skjellet fuldstændig forsvundet. Nyt haar er allerede begyndt at myldre frem, saa vi er meget taknemlige for denne vidunderlige kultur.

Naturlig haarfarve og stor haarvekst.

Fr. A. R., Are, skriver: Vær saa god at sende undertegnede yterligere 1 fl. Hämoes Haar-Kultur samt 6 pulvere. Jeg finder Deres haarmiddel utmerket. Jeg havde i længere tid lidt av haaravfald, og min fortvivlelse var stor, da jeg opdagede store bare pletter paa hovedet. Jeg saa da tilfældigt Deres annonce i Allers Familie-Journal og skrev straks efter 2 fl. Hämoes. Efter anvendelse av 1 fl. begyndte mit haar at vokse, og farven er ogsaa blevet betydelig bedre, hvorfor jeg med stor taknemlighet han anbefale Deres haarmiddel til alle, som lider av haaravfald.

Haar, hvor der ikke tidligere fandtes haar.

Hr. C. M., Arvika, skriver: Vil De være saa venlig at sende mig 2 store fl. Hämoes Haar-Kultur. Jeg har anvendt mange preparater til mit haar, men aldrig noget som dette, thi efter den 2. flaskes forbrug var al skjeldannelse ophørt, og haaret begyndt at komme, hvor der ikke tidligere fandtes noget. Jeg anbefaler dette haarmiddel paa det bedste fremfor noget andet.

77 aar. Fru E. P. Thorhamn, skriver: Vær av den godhet at sende undertegnede 3 fl. Hämoes Haar-Kultur mot efterkr. En hjertelig tak til oppfinderen av denne utmerkede haar-Kultur. Undertegnede er fyldt 77 aar, og nyt haar begynner at fylde hele hovedet efter 2 flaskers bruk.

En taknemlig dame.

Frk. K. H., Nakskov, har tilsendt os nedenstaaende billede og skrevet: Sender Dem hermed mit billede, at De kan se, hvor meget mit haar er vokset efter brugen av Hämoes Haar-Kultur.

Strengen paa billedet viser, hvor meget det er vokset efter brugen, foruten at det er tilfaldt ganske overordentlig i kraft og fylde. I sandhet et enestaaende resultat.

Fyldigere og mere glansfuldt haar.

Hr. B. S., Røraas, skriver: Hjertelig tak for tilsendte Haar-Kultur. Den er bleven fuldstændig uundværlig for mig nu. Mit haar er blevet saa fyldigt og glansfuldt, at det er mig en stor glæde. Vær saa god hurtigst muligt at sende 3 fl. Hämoes samt 3 pulvere til haarvask.

Nyt haar paa 2 maaneder.

Hr. K. H., Bergen, skriver: Jeg er Dem meget taknemlig for Deres gode haarmiddel. Jeg var næsten skaldet, men efter brugen av Deres Haar-Kultur myldrede haaret frem paa 2 maaneder. Jeg beder Dem venligst sende mig for 2 kr. pulver til haarvask.

Helt skaldet!

Hr. E. K. Bø pr. Resøyhamn, skriver den 27/19: I 1917 mistede jeg alt mit haar, saa jeg var aldeles skaldet, likesom frost i ansigtet havde foraarsaket store, bare flækker i skjægget, saa der ikke var tegn til skjæg, hvilket var forfærdelig stykt. Jeg henvendte mig til en specialist, men fik til svar, at der intet middel fandtes til at gjengi haar eller skjæg. Jeg forsøgte da Hämoes haar-kultur; en stund efter, at jeg begyndte at bruke det, begyndte først haaret at myldre frem, derefter skjægget som fine dun paa de bare flækker, efter 5 à 6 maaneder var baade haar og skjæg som før, ja haaret baade tykkere og kraftigere end det var tidligere, saa nu er her intet mere, som minder mig om, at jeg har været skaldet, der er her mange, som kan bevidne, hvorfor jeg føler trang til at sende Dem min bedste tak.

Miss Evelyns hemmelighet fjerner rynker
Pris 3,35. — paa en nat. — Pris 3,35.

Hr. Disponent B. P., Christiania, skriver: Selvfølgelig havde jeg ingen tro paa Hämoes Haar-Kultur; naar man har prøvet alverdens midler uten resultat, har man intet haab. Jeg mistede mere og mere haar for hver dag, der gikk, og jeg saa mig selv i aanden som en skaldet Mand. En ven av mig fik dog til sidst overtalt mig til at forsøge Hämoes, da man jo nødvendig vil se ældre ut, end man er. Naar jeg skriver alt dette til Dem, er det, fordi Hämoes Haar-Kultur staar for mig som det eneste sande middel til at frembringe haar, og det kan ikke raabes høit nok til den store offentlighet. Skjøllene forsvandt og haaravfaldet ophørte straks, og efter brugen av den 3. flaske kunde jeg merke en meget stor forandring, idet haaret blev kraftigere. Mine venner har lagt merke til denne store forandring og er meget forbausset over dette gladelige resultat. Jeg frembringer herved min bedste tak for dette utmerkede preparat, og jeg vil anbefale alle vantroende (som jeg selv har været) at bruke Hämoes Haar-Kultur.

Hr. C. J. M., Esplanaden i Arvika, skriver: Jeg har anvendt mange preparater for mit haar, men aldrig noget saadant som dette, for efter 2 og paa 3. flaske er jeg blevet fri for al Skæl, og haaret er begyndt at komme frem der, hvor der ikke for fandtes haar. Jeg anbefaler Deres haarmiddel frem for andre paa det høieste og beder Dem være saa god at sende mig 2 flasker.

Faas hos vore autoriserede forhandlere over hele Norge samt fra Generaldepotet pr. efterkrav eller mot forutindsendelse av beløpet i frimerker.

I byer, hvor firmaet endnu ikke er indført, antas forhandlerne.

Hämoes Generaldepot for Norge, Skippersgaten 14
Telef. 3270. Kristiania.

Hämoes Haar-Alkoholfri. Kultur er

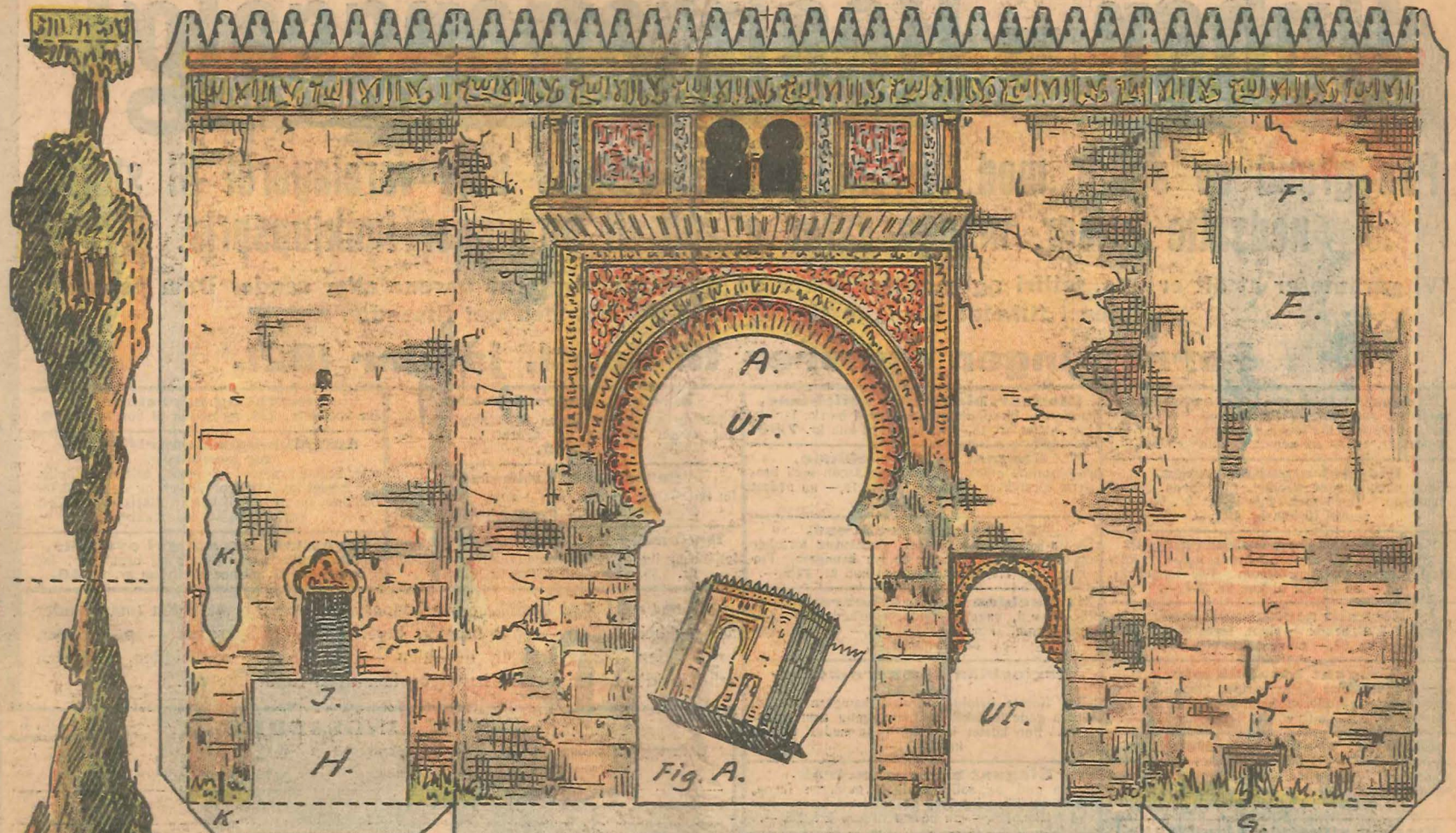
HÄMOES HAARKULTUR

HÄMOES HAARKULTUR

6 flasker portofrit.

En maurisk port. Malerisk modellerkarton.

Østerlandenes sans for farver og pragt gir sig sterkt utslag i deres bygninger og der findes ingen hus i verden som er saa broget og festlige som f. eks. arabernes: de spiller i alle farver og har en egen eventyrstemning over sig. Tænk bare paa de eksempler paa maurisk bygningskunst vi har i moskeerne i Tyrkiet eller Løvegaarden i Alhambra. — En morsom liten kopi av en maurisk port kan lages efter nedenstaaende anvisning.

Veiledning.

Klæb siden paa stivt papir eller tynd kartong og klip derefter stykkene nøiagtig ut. Det stykke hvor disse linjer staar er grundflaten i bygningen, og efterat de fem det store stykke A er skaaret ut, bøies sidevæggene op, ende væggene tilbake og klæbes saa fast paa grundflaten (fig. A). Saa klæbes det flate tak B fast, og oppaa dette kuplen C med halvmaanen D paa en knappenal som fløistang. Derefter sættes det lille uthængsskap E fast, saa træet under det paa en liten snip av grundflaten som stikker ut her, saa bygning og træet paa den andre siden av porten, og dermed er porten færdig. Se modellen.

